

JILL BAKER

*Pădurea
de
portocali*

Traducerea și adaptarea în limba română de
SÎNZIANA MIHALACHE

ALCRIS

Capitolul 1

– Soră, strigă Ann Mary, de ce avem cerul deasupra?

Ea era cea mai mică dintre toate, iar Catty o numise astfel pentru că deja mai exista o Ann. Deci două – o Ann și o Anne, cu "e".

– Iar ele sunt în prima, respectiv ultima ca vârstă, zicea doamna Chester, soția directorului. Ann Mary are cinci și Anne, cincisprezece ani.

Asta fără a le pune la socoteală celelalte saloane, cincisprezece la număr.

Dintre acestea, Ann Mary venise cu ideea numelui de "soră". Până atunci, asistentele fuseseră denumite "tanti", iar directorul dorise a adăuga și un nume propriu, pentru a fi mai familiar.

– Nu, protestase Catty, nu "tanti".

Domnul Chester fusese deosebit de încântat când avusese ocazia să dea un anunț în ziar pentru un post vacant; căutau mai ales asistente maternale cu diplomă, dar când veni vorba cum să le numească, stătu în cumpănă – doamnă doctor? soră?

– Cred că e mai bine "soră".

– E de apreciat că-ți poți impune punctul de vedere acum, după ce-ai acumulat experiență, în ciuda vârstei tale fragede, nu ?

– Mulțumesc, răspunse Catty.

Astfel, îl lăsa să creadă că avea dreptate. De fapt, adevărul era prea dureros – fusese mătușă, și nu voia să repete experiența niciodată, după episodul cu Gaby și Georgie.

Acestea erau cele două fete adoptate ale fratelui ei. Le iubise, la fel cum îl iubise și pe Roger, tatăl lor. Ar fi ținut și la frumoasa lui soție, Lilla, dacă aceasta i-ar fi permis. Roger o tachinase de multe ori din cauza altruismului ei.

Dar acum, sufletu-i devenise un teren arid... cel puțin așa spera. Încă mai simțea oarecari emoții sau pasiuni, dar dragostea i-ar fi sfâșiat întreaga ființă.

Când Roger murise, atât de tânăr, prea tânăr chiar, Lilla îi spusese clar în față :

– Aici se încheie relația ta cu fetele mele, Catriona.

– Sunt și ale lui Roger.

– Roger a murit. Măcar de-ați fi fost cu adevărat rude... sugeră ea.

– Niciodată n-am făcut un secret din faptul că am fost adoptată, sări Catty.

– Dar nici n-ai fost prea încântată. Acum că Roger nu mai e, trebuie să-ți mărturisesc cât de răsuflată mi s-a părut toată povestea.

– Ce anume? Faptul că mă mândream, sau că mama și-a adus aminte de mine pe patul de moarte?

O provoca.

– "Mama", pufni cealaltă.

Catty știa că banii contaseră, banii pe care-i avea Roger, dar soția lui... Îl avertizase o dată că Lilla ar putea intra în posesia lor... încă n-o făcuse. La urma urmei, și Roger investise mult pentru ea, iar acum, Lilla va avea nevoie de ei pentru a le întreține pe Gaby și pe Georgie.

- Nu-ți merge cu mine, zâmbi Lilla.
 - Adică?
 - Adică, mă căsătoresc din nou. Și de data asta, voi avea parte de ceea ce meritam de la început.
 - Lilla!
 - Așa e.
 - Dar ți-am oferit banii mei.
 - Iar eu ți-am spus că n-am nevoie de ei. Carl... e bogat.
 - Carl? Nu cumva cel care era aici ieri?
 - Ba da.
 - După Roger?
 - Uite ce e. Eu și cu Roger cam începusem să ne plictisim unul de celălalt, cu mult timp în urmă.
 - Dar Gaby și Georgie...?
 - Ce e cu ele?
 - Carl... le iubește?
 - Să nu vorbim din nou despre dragoste, rânji ea.
 - Le iubește?
 - Destul.
 - Fii mai explicită.
 - Îndeajuns pentru a le ține la o școală în străinătate, ceea ce Roger n-ar fi făcut niciodată.
 - Nici nu-și dorea așa ceva.
 - Da, și uite încă o dovadă că noi două nu ne-am fi înțeles. Plecăm în America la sfârșitul lunii, și gata.
 - Pot să le văd?
 - Nu.
 - Înainte de plecare, Lilla. Să-mi iau rămas-bun.
 - Nu. Le spun eu din partea ta... mătușă Catty.
- Lilla așteptase acel moment, pentru a-și vărsa pe ea întreaga

gelozie și invidie acumulate în atâția ani.

Catriona plecă, întorcându-se în apartamentul ei.

– Nu, răspunse Catty doctorului Crane, o lună mai târziu. Nu "tanti". "Soră".

Se afla de data aceasta la mii de kilometri depărtare; nu mai era Anglia, ci Australia, dar nu mai voia să-și arate afecțiunea față de nimeni.

Nimerise în Australia din întâmplare. Putea să fie orice alt colț de lume. Însă anunțul menționa că se cere o absolventă de școală maternală, și că avea nevoie urgentă de persoana respectivă, iar ea îndeplinea ambele condiții.

– Soră, strigă Ann Mary, de ce avem cerul deasupra?

Cea mai mică dintre ele fusese încântată de acest nume. Îl credea mai drăguț decât porecla ei reală.

– Dar s-ar putea ca eu să nu fiu la fel de drăguță, o avertiză Catty.

– Ești mai drăguță decât tanti Beryl.

– Tanti Enid întotdeauna spunea "Fata mea nu face așa", pufni Dorothea. O urăsc pe fata ei.

– Tanti Mavis, observă și Anne, era rea.

– Rea, consimțiră celelalte.

– Fetelor! strigă Catty, iar ele își cerură scuze.

Toate o iubeau pe Catty. Deși rezervată, Catty le permitea să-i spună altfel decât pe numele întreg...dar nu "tanti".

– Îi spuneam "mătușica", explică Ann Mary.

– La fel cum lui îi spunem "unchiul". Și e un unchi simpatic, deși nu e doctor de-adevăratelea.

– Despre cine vorbești, Janet?

– Despre doctorul Jasper. Care se uită de afară. Se uită la dumneavoastră, și-i arată cu degetul spre fereștrăica încăperii care

dădea undeva afară.

Într-adevăr, cineva se afla acolo. Catty se ridică, neliniștită. Se angajase doar de câteva zile și încă nu se familiarizase cu locul.

– E chiar doctor ? întrebă ea.

– E doctorul Jasper.

– L-a chemat cineva. Îi este rău cuiva ?

– Ar fi venit oricum, o informă una dintre Anne. Face parte din conducere.

– Adică...doar se plimbă pe-aici, fără să ... fără să anunțe, voia să spună.

– Da.

– Da, ce?

– Da, soră.

Rostise ultimul cuvânt chiar când bărbatul intra înăuntru.

– Soră?

– Să vă explic, înaintă Catty.

Avea ceva special acest bărbat înalt care stătea în fața ei.

– Fetelor, lăsați-mă zece minute cu...sora, apoi continuăm de unde am rămas data trecută.

– Capitolul trei, anunță o voce nerăbdătoare. Când Bettina e în nava spațială.

– Așa e. Zece minute. Să vă uitați la ceasul din hol.

Catty însuși urmări emoționată pe fiecare din cele cincisprezece fete care părăsiră încăperea. După care se întoarse către el.

– Vă rog să luați loc, domnule...adică domnule doctor.

Nu-i putea spune "unchiule".

– Să ne așezăm amândoi. Numele meu e Jasper.

– Așa mi-au zis și fetele.

– A,da, sunt niște păsărele înnăscute; iar curiozitatea nețârmurită e alimentată și de felul lor calculat de a gândi, cu toate

că sunt la o vârstă fragedă.

Disprețul lui față de sexul opus o frapă pe Catty, dar reuși să-i răspundă:

– Aș zice mai degrabă că felul controlat de a gândi e în avantajul lor...spre deosebire de un comportament nesăbuit.

Deja îl dis plăcea.

– Posibil...dar ciripitul lor continuu, invidia, perfidia...Gălăgia...Nici nu mă mir că deja au aflat că sunt David Jasper, și am...

– Lăsați-mă să aflu restul de la ele, îl întrerupse Catty. Se pare că sunteți foarte popular, în ciuda misoginismului dumneavoastră.

– Nu neg, dar nu mă refeream la fetițele astea. Ci la femeile adevărate; nu chiar de la o vârstă atât de fragedă.

– Cu asemenea opinii, e de mirare că le-ați acceptat aici.

Soții Chester o informaseră că aceste cincisprezece fete erau prima generație la Centrul Univers.

– Nu am fost eu, ci ceilalți nouă. Suntem zece în comitetul de conducere, adăugă după un moment.

– Iar dumneavoastră ați fost împotrivă?

– Da.

– Ați rămas dezamăgit.

– O catastrofă pentru Centrul nostru.

Se lăsă tăcere. El se uită la ceas.

– Deja au trecut cinci minute. Ar trebui să nu mai pierd timpul.

– Nu l-am pierdut, doctore; mi-ați adus la cunoștință poziția dumneavoastră.

– Dar a dumitale soră – nu tanti – care este ?

– Adică? Știți foarte bine că am fost angajată ca asistent maternal.

– Nici măcar ca mătușă, râse el. Doar ca simplă soră?

– Da, fetele mi-au zis așa. Știu că e absurd, dar...
– E complet absurd. De ce, mă rog ?
– Prefer să nu dau explicații.
– E în regulă, soră, motivele sunt mai mult decât evidente. Ești mândră de statutul dumitale. Foarte bine. Înseamnă că vrei să te ții departe de orice aluzie la cercul familiei, din moment ce nu ești mătușă.

Ea tăcu.

– Deci ?

– Dacă vă referiți la faptul că nu doresc să mă implic...

– Exact.

– Așa e.

– Bun. Acum știm care e poziția dumneavoastră. Amândoi deservim această unitate, și niciunul dintre noi nu dorește să se implice.

– În cazul dumneavoastră, e vorba de cercurile feminine...

– Corect. N-am nimic împotriva anumitor păreri contrarii din acest punct de vedere. Ba chiar... miji el ochii, cred că nici dumneata n-ai avea.

– De ce spuneiți asta?

– Tânără, frumoasă, și devreme-acasă.

– Sunteți impertinent, doctore!

– Iar dumneata ești arogantă să-i spui așa ceva unui membru al conducerii. Cu toate acestea, căscă el, să nu te agiți prea tare; n-ai să fii concediată.

– Din cauza celorlalte nouă voturi, doctore?

– Plus un deficit de forță de muncă în Sydney. După accent, îmi dau seama că Chester a ajuns să-și caute angajații pe alte meleaguri.

– Sunt englezoaică.

Din nou liniște.

– N-ai să mă vezi prea des, reluă el. Sunt responsabil cu sănătatea la Centru, dar cazurile sunt niște nimicuri.

– Iar azi ai venit să consultați câteva astfel de nimicuri?

– Nu. Am venit să le citesc o poveste, așa cum fac de câte ori am ocazia.

– Le citiți ?

– Aș zice că și eu sunt curios să văd ce se întâmplă.

– Cu Bettina și nava spațială?

– Mărturisesc că aș fi preferat un Bob, zâmbi el, uitându-se undeva în gol. Și recunoasc că trec cu vederea ce fel de public am, atâta timp cât sunt copii. Deci...

– Anne cea mare are aproape cincisprezece ani; încă puțin și trece de adolescență. Dorothea o ajunge din urmă. Să înțeleg că în curând au să vă provoace repulsie?

El se ridicase din scaun pentru a o lăsa înăuntru pe fata de cincisprezece ani.

– Încă o trăsătură feminină– aciditatea.

Îl ura la fel de mult cum ura și el sexul opus. Își strânse pumnii la spate cât timp fetele intrară la locurile lor.

– Unchiule David! Deci îi știau numele.

– Unchiule David, când aveți șase ani, în loc să aveți treizeci și șase, ai...

Ochii lui îi întâlneau pe-ai ei în cealaltă parte a camerei.

Ea se întoarse pe călcăie pentru a părăsi clădirea. Ieși în grădină, așteptând sfârșitul vizitei. Încercă să închidă ochii... Dar povestea cu Bettina, care ar fi trebuit să fie Bob, cu fetele care ar fi trebuit să fie băieți, tot o mai necăjea. Și faptul că ea se prezenta drept soră. Mai bine nu venea. Un vot contra nouă, și el pierduse.

La finalul capitolului, el ieși zâmbind. Catty îl observă urcând într-o mașină mică, în uralele copilelor. Centrul era destul de întins

ca dimensiune, dar nu îndeajuns pentru a necesita o mașină la deplasările din zona fetelor în cea a băieților, și nici chiar până la clinica principală.

– Nu vine doar la noi, soră. E doctor și la Emu Heights, care se află sus în munți, o informă Anne cea mare.

Încă din prima zi, Catty studiasse locația Centrului, și rămăsese surprinsă de vastitatea și de frumusețea locului. La patruzeci de mile de Sydney, un indicator arăta direcția Centrului, pe o șosea lăturalnică. De fapt, nu era un centru de copii în adevăratul sens al cuvântului, ci mai degrabă o tabără, mult mai impozantă. Complexul avea mai multe clădiri, împrăștiate de-a lungul unei zone muntoase, cu patru văi între ele. Pe una dintre acestea stătuse și Catty, și rămăsese fără cuvinte. În apropiere, se distingeau suburbia capitalei – Parramatta. Orașul se pierdea, învăluit în smogul cenușiu. Apoi, urmau zonele deluroase, însămânțate cu legume de toate culorile, și care se întindeau până la malurile râului Hawkesbury. Urmau dealul Kurrajong, plin cu arbori de citrice, iar de la est la vest se întindea marele lanț muntos australian, din care făcea parte și masivul unde se afla Centrul.

Se pare că un filantrop cu idei ciudate cumpărase tot muntele și construise acest complex de clădiri. Cu idealurile înalte pe care le avea, nu mai pierduse timpul pentru a se conforma standardelor locale. Complexul primise denumirea de Centrul Univers, iar clădirea principală, Blocul Orizont. Mai trăise pentru a vedea ridicate alte câteva clădiri. Își dorise foarte mult și una specială pentru partea feminină pentru că "cine e mai presus de femeie?" îl citase domnul Chester pe fondator.

La momentul respectiv, Catty se lăsase impresionată de o astfel de opinie, dar acum, după o anumită vizită... Își încordă mușchii faciali.

Banii pe care-i lăsase fondatorul nu fuseseră suficienți pentru a permite cazarea fetelor, până în acel an. După care conducerea venise cu propunerea, aprobată pe loc în ședință, cu nouă voturi la unu.

– N-a fost un succes total, recunoscuse Chester.

– Întotdeauna apar probleme.

– Poate, dar nici asistentele noastre nu sunt perfecte. Centrul nu este tocmai locul unde poți să-ți faci cumpărăturile; e un loc cu anumite reguli, care impune și o anumită conduită. Iar dumneavoastră, domnișoară Quentin...

– Sunt imigrantă, și aș ști unde să mă duc dacă ies de aici, sugerează Catty surâzând.

– Presupun că în calitate de nou-venită, ar trebui să te familiarizezi înainte de a începe; văd că ești tânără, sper că și sufletul ți-e la fel. Așa spunea soția mea, care, deși nu e o asistentă extraordinară, încă pune suflet. Copiii au nevoie de afecțiune.

– Am să fac tot ce-mi stă în putință, răspunse Catty, prefăcându-se a privi peisajul.

Avea nevoie de acest loc de muncă, îi era vital, în lipsă de bani. Altfel, i-ar fi mărturisit că se înșela în sugestiile pe care le făcea. Acolo unde dragostea abunda, totul avea să sfârșească rău. Așa se întâmplase și în cazul ei.

Domnul Chester îi povestise despre băieți. Nu erau foarte mulți, dar erau mai numeroși decât fetele – cam douăzeci și ceva – și stăteau în clădirile alăturate.

– Mai există și alte trei spații, libere, presupuse Catty.

– Da, în afară de weekenduri, zâmbi el. Vezi tu, acolo unde nu sunt fonduri, intervine Guvernul, care, în schimbul unor ajutoare financiare, a cerut să cedăm acel sector pentru publicul tânăr. În vacanțe, trimit elevi aici.

- Ce fel de elevi?
- Din aceia care au nevoie de o schimbare... copii ai membrilor de club, sau copii de la școli elitiste, copii de bani gata. Uneori, doctorii ne sună de urgență. Dar îi luăm pe toți, pentru banii de la Guvern. Ne ajută.
- Se pare că există fonduri. Și complexul se întreține de la sine
- Așa e. E o zonă prosperă. Ne alimentăm din producția proprie cu legume, fructe, lactate. Avem oameni speciali care se ocupă de grădini, iar unii băieți se ocupă și de astfel de lucruri în timpul liber, în schimbul unei remunerații.
- Băieții trebuie să plece la o anumită vârstă?
- Da, și asta doar din cauză că educația locală se încheie la șaisprezece ani, și e mai greu să-i trimitem la alte centre de educare, zilnic.
- Deci copiii, mă refer la cei care stau aici permanent, ar trebui să se întoarcă la centrul de la care au venit?
- Mulți dintre ei nu sunt orfani. Uneori mi-aș fi dorit... și oftă. Cu un orfan e mai ușor. Cei cu un părinte, sau chiar cu ambii părinți, dar care sunt în conflict, sunt mai greu de controlat.
- Mie mi se pare că vă descurcați extraordinar, domnule Chester.
- Directorul părea mândru de lauda primită.
- Îți poți da seama de unde vin chiar din prima clipă. Ochișorii care o urmăresc pe soția mea sunt ai unor ființe cărora le lipsește dragostea de mamă... Fie că aceasta a murit, fie că s-a șters din mintea lor... Iar privirile ce se țin după mine, sunt ale unora care au nevoie de un tată.
- Aici, și făcu un gest cuprinzător spre Blocul Orizont, aici începe noua generație a Universului. Cei care "au promovat", cei permanenți, ca să le zic așa, deja știu cum merge treaba. Iar în

weekenduri sau în vacanțe, nou-sosiții sunt instruiți să-și ia fiecare de pe acea bancă mare câte o pernă, o pătură și două prosoape. Ce fac după aceea, îi privește.

– Vă referți la curățenie?

– Nu neapărat. Fiecare bloc se administrează singur. Avem și liste, iar ordinea interioară e pe primul loc. În fiecare dormitor există un clasament al curățeniei.

– Și mesele ?

– Avem o bucătăreasă, și o cantină. Copiii își iau mâncarea de acolo, și duc farfuriile înapoi. Asta la băieți. În ce privește fetele, vorbești cu doamna Chester.

Și o conduse pe Catty la locuința lor, unde doamna o servi cu ceai și-i expuse restul amănuntelor.

– Postul tău implică să supraveghezi blocul fetelor, draga mea. Și să le arăți afecțiune.

– Cred că deja au primit-o și din partea dumneavoastră.

– Când am timp, ceea ce se întâmplă foarte rar. Când te duci în clădire, ai să vezi că ai un dormitor alăturat, cu o fereastră ce dă în camera fetelor. Nu sunăm când e ora mesei; de obicei, mâncarea e la discreție, deci e responsabilitatea noastră să-i ducem pe copii în sufragerie. Oricum, stomăcelele lor te vor atenționa întotdeauna.

– Au mult de mers până la școală?

– E în vale. Trec peste pajișe. Dacă le însoțești, eviți posibilele plângeri.

– Și pe cea mai mică trebuie s-o duc? Am înțeles că este și o fetiță de cinci ani.

Domnul Chester menționase că dorește ajutor în special pentru acel copil.

– Pe Ann Mary ar fi bine s-o păzești, altfel pune mâna pe toate dulciurile.

Râseră cu toții.

– Și cu sănătatea?

– Când e nevoie, îl chemăm pe doctorul Jasper, și cred că-n ultimul timp l-am solicitat cam mult.

Dar cum era vorba de copile, își zise Catty, el nu se deranjase în exces.

Apoi, femeia o conduse la blocul respectiv. Fetele tocmai se întorseseră de la școală, și-i fuseseră prezentate. După o tanti rea, și una care le povestea despre fata ei, fetele se uitară la Catty – mică de statură, blondă, ceva mai în vârstă ca ele– și o agreară încă din prima clipă.

După plecarea doctorului Jasper, copilele o înconjurară din nou. O rugară se meargă la o plimbare, iar ea acceptă, luându-le pe cele două Anne de mână.

– Te iubesc, zise Ann Mary radiind. Ești exact ca bunica.

Nu foarte încântată de idee, Catty se resemnă auzind replica următoare a micuței:

– Cu excepția faptului că nu ești moartă.

Dezumflată, Catty o întrebă pe fată despre mama ei. Cu o seară înainte, citise pe scurt despre fiecare dintre ele. Și-și amintea că fetița încă mai avea o mamă.

– Ea n-a murit.

Anne cea mare sugera să viziteze piscina. Catty nu ajunsese încă în acea zonă, dar îl auzise pe director mândrindu-se cu ea.

– Băieții nu sunt aici, zise Dorothea, dezamăgită.

Un prim indiciu al adolescenței. O privi pe fată cu milă. Dorothea era la fel de înaltă ca Anne, aproape la fel de matură, dar nu o întrecea pe cealaltă, care visa chiar și cu ochii deschiși. Și mama ei încă mai trăia.

– Poate că nu e în orarul lor, sugera Catty. Noi când suntem

programați ?

- Nu suntem.
- Adică nu înotăm?
- Încă nu, soră.
- Am să mă ocup eu de asta.

Era primăvară, iar briza era încă destul de rece. Niciun detaliu semnificativ...în afara faptului că Dorothea se maturiza, și se interesă dacă poate purta costum de baie din două piese.

- Vedem și asta, o asigură Catty.
- Dacă n-am unul, n-o să învăț să înot.
- Cum adică? se miră Catty. Nu știi încă să înoți?
- Nu.
- Nici eu, soră.
- Nici eu...

Se dovedi că doar două din cele cincisprezece știau, cu toate că se aflau în Australia, o țară atât de însorită.

- O să mă ocup eu, repetă Catty.
- Și de costum?

Trecură prin fața casei directorului, iar doamna ieși afară. Catty le trimise pe fete să se joace.

- Cum merge, soră ?
- Încet – încet. Nu le pot cunoaște pe fiecare din prima zi. Dar tocmai am aflat un amănunt frapant. Doar două dintre ele au voie în piscină.

– Adică, restul nu știu să înoate. Da, poate. Pentru că majoritatea făceau naveta.

- Da, dar există piscină în Sydney. Și plaje.
- Multe dintre fete au avut și responsabilitatea unor frați mai mici, și poate n-au avut ocazia să învețe.
- Iar aici au. Trebuie să fac o sesizare către conducere. Când are

loc următoarea ședință ?

– Se face una în fiecare lună. Iar ultima a fost chiar înainte să vii tu. Dar orice problemă ai, poți discuta cu David Jasper.

– Cu doctorul Jasper ?

– Da.

– De ce? E un membru special?

– Nu chiar, dar e singurul rezident, cel mai apropiat de noi, și s-a oferit să se ocupe de orice posibilă problemă.

– Înseamnă că fetele n-au să învețe să înoate, oftă Catty.

– Ei, haide, că nu e chiar așa de rău.

– În ce privește femeile, este.

– Eu nu m-am consultat cu el decât în ce-i privea pe băieți, recunosc doamna Chester, aluziv. Din ce cauză crezi că e așa – vreo decepție ?

Catty admise și această posibilitate.

– Dar tot vreau să-l pun la încercare. Înotul e foarte important. A fost azi pe-aici, așa că, dacă nu trimit după el, n-are să mai vină toată săptămâna. Are foarte mult de lucru. Dar ai putea să te duci la Emu Heights, la chirurgie. De la nouă la zece.

– La Emu Heights ?

– Da. Este și o cărare printre tufe, o plimbare plăcută, spuse ea și o privi amuzată pe Catty. Dar n-aș vrea să cred că această problemă te va indispune. Fetele sunt aici cam din aceeași perioadă ca și tine, și, deci, tot ce privește sectorul lor are încă dezavantaje și perioade de probă. Celelalte asistente nici n-au apucat bine să despacheteze, când și-au refăcut bagajele. Când au văzut locul atât de departe de lumea civilizată, le-a pierit tot interesul, deși aș spune că astfel de persoane n-au nici măcar cel mai mic interes. Deci, nu te lăsa influențată negativ de elementele lipsă; ia-le ca pe o provocare ce urmează a fi trecută.

– Mulțumesc, așa am să fac.

Ceva mai târziu, în sala de mese, Catty găsi și mai multe astfel de provocări.

– Mâncăm acum sau după băieți? o întrebase Anne.

– De ce nu împreună?

– Niciodată nu facem așa.

– De ce?

– Pentru că așa este.

– S-ar putea altfel, soră ? deveni Dorothea curioasă.

Personal, Catty nu înțelegea de ce nu mâncaseră împreună încă de la început. La urma urmei, fondatorul nu se gândise tocmai la o asemenea separare a celor două sexe, cel puțin nu în acel spațiu mirific al universului.

– Mai vedem noi, o asigură Catty.

Însă se făcuse prea târziu pentru a încerca în aceeași zi. Le ajută pe fete să-și ia farfuriile, după care luă și porția ei, mănca repede, timp în care observă că era mult de lucru la maniere.

Cooky, ajutorul de bucătar, era o femeie plinuță și veselă întotdeauna.

– Trebuie să lăsați tava în coș, domnișoară; Don le ia la spălat.

– Se pare că aveți de toate pe-aici.

– Da, suntem sprijiniți de Guvern și de donațiile primite. N-am de ce să mă plâng, în afara faptului că e un post la care trebuie să fii prezent în permanență.

Asta era porția de salvare căutată de Catty.

– Atunci, de ce să stai de două ori, Cooky ?

– Pentru băieți și fete.

– Și de ce să nu fie împreună?

– Niciodată nu m-am gândit la asta, făcu ea ochii mari. Sunt obișnuită să gătesc dublu. Dar, bineînțeles...pot rămâne și cu

porții lipsă.

– La fripturi, ficat și orez aromat? Mi-e greu să cred așa ceva, zâmbi Catty.

Bucătăreasa îi răspunse tot cu un surâs, atât de plăcut, încât lui Catty îi mai dispăru din repulsia pe care o avea față de mâncare de cantină.

– Adică nu e totul uns cu miere, zise ea. Înțeleg ce vrei să spui. Dar poate că există o logică în această așezare, acum că mă gândesc. Deși de obicei am bucătăria deschisă mai tot timpul, mi-ar plăcea să fac mâncarea într-un singur castron.

– Și micul dejun. La prânz, nu sunt aici, nu ?

– În zilele de școală, nu.

– Păi, ar fi bine să meditam asupra problemei, nu ? Între timp, o să-mi iau fetele cu mine, să le pregătesc pentru vânătoarea de băieți.

Le duse înapoi acasă.

Se întuneca, iar luminile văii răspândeau câte un licăr, ici – colo. Casele răsfirate de-a lungul pădurilor de citrice păreau niște forme geometrice bine conturate, care formau împreună un fel de mozaic. În depărtare, Parramatta se vedea ca o pată mare de lumină. Doar câte un râuleț care traversa peisajul traversa priveliștea.

Era prea plăcut pentru a intra în casă, dar cele cincisprezece se culcaseră deja, căci venise ora potrivită. Doar Anne și Dorothea mai rămăseseră. Prima dintre ele, în care Catty întrevedea o viitoare asistentă, verifică dacă toate fetele erau bine acoperite, în vreme ce cealaltă se duse la fereastră, pentru a admira cerul. La ce se gândea oare? se întreba Catty.

– E timpul, draga mea.

Fata reveni cu picioarele pe pământ.

– O să întrebați de costum de baie, da?
– Mai întâi, ar fi bine să înveți să înoți.
– Și dacă cineva mă vede într-o piesă întreagă...
– Marii campioni poartă doar astfel de costume.
– Dar vă jur că eu aș muri de rușine!
– Uite ce e, dacă înveți să înoți, îți promit un costum. Cu toate
că, dacă tu ai unul, Anne...

– Cu Anne e altceva. Ei nu i-ar păsa, mie da. Vă rog.
– Ți-am promis. Dacă înveți, mergem împreună și ți-l alegi.
Simțea că deprinderea cu apa ar echivala cu un costum în două
piese.

– Bine, soră, și fata o sărută pe obraz și dispăru la baie.
– Să cureți după tine când termini, îi strigă.
Același lucru i-l spusese și Annei cea mare, pe care Catty o
binecuvântă la plecare.

– Niciodată nu mi s-a mai spus așa ceva.
– Poate că mama ta te consideră prea mare pentru asta.
– Nu; nu mi s-a mai spus niciodată.
– Noapte bună, draga mea, și Catty stinse lumina.

O aprinse pe cea de pe biroul ei, simțind un nod în gât. Voia să
parcurgă încă o dată fișele fetelor. Dar, înainte de a începe, se postă
din nou în ușă pentru a admira luminile din vale. În spatele lor,
medită ea, e Sydney – lumea adevărată.

Nu mai exista Australia, nici Anglia de unde venise, ci America.
America, acolo unde zburaseră Gaby și Georgie și întreaga ei ființă
odată cu ele. Și rămășițele afecțiunii ei.

Capitolul 2

De ce oare le iubise atât de mult? încerca ea să-și explice, continuând să privească pe fereastră. De ce înflorește trandafirul? Totul era, de fapt, atât de simplu și de clar încât nu mai necesita nicio lămurire.

Avea opt ani, pe când mama ei o luase cu ea. Era o copilă simpatcă, își aminti Catty, cu păr drept, ochi pătrunzători și dinți proeminenți. Încă o mai dureau, iar mama rezolvase cu un consult la dentist. Apoi, aproape când să-i ajungă dinții drepti, intervenise Robert, spunând că unor bărbați le place o astfel de dantură. Și orice spunea "fratele" ei constituia literă de lege.

Directoarea căminului o chemase la ea în dimineața respectivă. Catty deja se gândea cu groază la o altă întâlnire, căci încă nu reușiseră să o "plaseze".

— Nu e din cauza ta, draga mea, o liniștise directoarea, ci din cauza vârstei tale. Oamenilor le plac copiii mici.

— Și eu am fost mică.

— Dar, dar...

Însă Catty știa deja că unii oameni, chiar foarte amabili și foarte săritori, nu-și doreau prea mari bătași de cap. Precum dințișorii ei

proeminenți. Sau ca un copil cu probleme de vedere; sau cu handicap fizic; sau... În general, lumea se purta frumos cu ea; îi dădeau dulciuri, o mângâiau... și alegeau pe altcineva.

Dar în ziua respectivă, se întâmplase altceva.

– Catriona, rostise femeia înaltă și drăguță. Ce frumos. Vrei să vii să locuiești cu noi?

Băiatul cel mare, de șaisprezece ani, după cum avea să afle mai târziu, încercase s-o tachineze. În astfel de situații, fetița își arăta de obicei gheruțele, nu și acum. Încă din prima clipă, își iubise "mama" și "fratele". Faptul că nu reușise să devină Catriona Forbes, și nu Quentin, se transformase într-o tragedie. Poate că dacă Roger ar fi așteptat să crească, ar fi luat-o în căsătorie.

Dar Roger nu avusese răbdare și o luase pe Lilla. Din moment ce orice-ar fi făcut era bine, i se păruse un lucru bun. Însă Lilla se dovedise a fi o greșeală.

Iar mama știuse asta încă de la început.

– Îți las ceva doar ție, Catty, spusese femeia pe patul de moarte. Știu că Roger va avea grijă de tine, dar...

Furia Lillei crescuse inexplicabil, și nu făcuse un secret din asta, încât Roger probabil că se simțea teribil de umilit. Cu toate acestea, se purtase ireproșabil, și investise banii Catrionei. Deja începuseră să-i apară riduri pe chipul lui de copil, și să-i albească tâmplele.

Ba mai mult, ușa casei lui îi era întotdeauna deschisă, iar copiii beneficiau din plin de dragostea "mătușii Catty". Și-i iubise enorm de mult. Probabil că lipsa afecțiunii din propria copilărie o făcuse a-și da frâu liber simțirilor. O iubise pe mama ei, dar aceasta o părăsise. Îl iubise pe fratele ei, dar Roger o alesese pe Lilla. Astfel că întreaga afecțiune se revărsă asupra copiilor. Niciodată nu știuse poziția Lillei față de sentimentul dragostei, până în momentul în care soțul ei murise, iar femeia pusese capăt "aventurii".

Se pare că acum, Catty se reîntorcea la cămin. Dar acum, ea era directoarea...sau un fel de directoare; o soră. Dacă se cerea ca o persoană să dea un sfat sau să plaseze vreun copil, ea era aceea. Cum putea oare un fost copil lipsit de cămin să ofere cămin, la rândul lui? În cele din urmă, ajunsese la punctul de plecare – Catriona, cea fără cămin.

Atâta timp cât Gaby și Georgie se simțeau bine la acea "școală bună" despre care vorbise Lilla, înseamnă că putea sta liniștită. Atâta timp cât fetele dobândiseră ceea ce însuși Roger și-ar fi dorit pentru ele...Toată dragostea ei se îndrepta acum în acea direcție.

Se apucă să citească dosarele. Și ar fi rămas până spre dimineață dacă n-ar fi venit la ușa ei Anne cea mare. Bătu timid, după care intră :

– Îmi pare rău, soră, am uitat să mă duc mai devreme la baie, așa că mă duc acum.

– Nu-i nimic, draga mea, dar să nu mai uiți.

– Nu mă certați? Mătușa Mavis așa făcea. Era r...

– Nu mai spune acel cuvânt, altfel chiar te cert. Grăbește-te și du-te înapoi în pat.

Catty se culcă și ea.

Când lucrezi cu copii, n-ai nevoie de un ceas deșteptător. Se trezesc odată cu cocoșii. Catty o auzea pe Anne cea mare încercând să le facă pe celelalte să tacă, pentru a nu o trezi pe soră. Deși probabil fiecare-și dorea ca sora să fi fost sus deja.

Înfrântă, Catty se ridică din pat și intră în baia proprie. După ce ieși, le luă pe fiecare la control. Erau îmbrăcate în uniforma școlii la care mergeau, o rochiță dintr-un material verde, simplu, cu gulere albe. Arătau ca niște floricele abia deschise; pe toate le-ar fi strâns în brațe.

– Băieții au terminat masa, anunță Dorothea.

- De unde știi? Întotdeauna mănâncă la ora asta ?
- Îi urmăresc, roși fata. Ați zis că o să mâncăm împreună, soră.
- Da, dar... cred că nu la micul dejun.
- De ce?

– Pentru că trebuie să vă grăbiți întotdeauna. Într-o zi, când o să vă măritați, o să vedeți la ce mă refer... Când soțul fuge dintr-o parte în alta, iar copiii cer de mâncare. Va trebui să faceți mai multe lucruri odată.

- Eu nu vreau să mă căsătoresc, zise Ann. Vreau să... – visa.
- Nici eu, o susținu Dorothea. Nu funcționează.
- Ba da, draga mea. De obicei, da.
- E rău.
- Sorei nu-i place cuvântul. Putem merge la masă, acum?

Catty le adună pe toate pentru a trece în sufragerie. Era prima oară când le supraveghea masa de dimineață. Când se angajase, nu se țineau ore la școală, iar copiii nu necesitau un program strict. Iar prânzurile se luau într-un alt loc, unde se adunau cu toții într-un grup. Astăzi, însă, reîncepeau cursurile, iar clopoțelul avea să sune la ora nouă, află Catty.

Farfuriile așteptau la gemuleț, gata să fie împărțite. În cameră fusese aranjată o masă mare, pâine și unt. Mai trebuia făcute și sandvișuri, pe care aveau să le învelească în hârtie albă. Apoi, fiecăreia îi revenea câte o felie de cozonac pentru pauza de joacă, și o portocală.

Micul dejun se lua pe fugă, iar fetele se repezeau la geamuri; cele care mâncau mai încet rămâneau aproape cu nimic. Lui Catty i se părea nedrept, așa că restricționează porția de gem la două felii de persoană. Unele voci o aprobă, iar Catty rămase să-și bea cafeaua, admirând împreună cu Cooky grupul copilelor aplecate asupra pachetelor lor.

Prea târziu, însă, își aminti de avertismentul doamnei Chester cu privire la cea mai mică dintre fete. Până să ajungă lângă ea, fetița pusese tot gemul pe o felie de pâine.

– Nu, Ann Mary, iar fata se bosumflă. Ai voie doar o felie, și nu cu toată dulceața. Ce să punem pe cealalt? Pastă de roșii. Un ou?

– Gem.

– Ai doar pe una.

Copila începu să plângă cu sughituri, ca un copil de cinci ani ce era.

– Apoi o să înceapă să suspine, spune Anne cea mare.

Catty spera ca acest lucru să nu se întâmple. Avea experiența saloanelor medicale, în care astfel de cazuri puteau suspina ore în șir. Pentru cei din apropiere era deranjant, iar pentru cel în cauză, chiar periculos.

Încercă să-i distragă atenția, s-o amăgească, dar își dădu seama că fetița se stârnisese, și că va trebui s-o lase să se oprească singură. Nici nu se mai punea problema ca ea să meargă la școală într-o asemenea stare emoțională. Le făcu semn celorlalte să plece și rămase cu fetița, până când aceasta se liniști.

– Mergem la o plimbare. Vrei ?

– Da, soră.

– Poate luăm și o felie de pâine cu gem. Dar doar de data asta.

– Nu-mi place, răspunse ea, tipic copilărește. Nu mai mănânc. Vreau cu pastă de roșii.

Catty se abținu de la comentarii și apucă pe cărarea dintre tufe, de care-i vorbise doamna Chester, și care ducea la Emu Heights, la secția de chirurgie a doctorului Jasper. Uitându-se la ceas, Catty calculă că are să ajungă exact în timpul orelor de consultare.

Ann Mary nu-și mai încăpea în piele de fericire când află unde are să meargă. Era clar că fetele îl adorau, în vreme ce el...

O plimbare încântătoare. Traversară o pădure de citrice și un pârâu, pe deasupra unui mic pod arcuit. Se opriră câteva minute pe pod pentru a lansa bărcuțe de lemn. În aer zumzăiau musculițe, iar în iarbă se auzea cântecul greierilor. Era prea frumos pentru a părăsi peisajul pentru o vizită la doctor. Dar Catty ar fi avut după aceea mustrări de conștiință din cauza fetelor caee nu știau să înoate. Așa că, după încă o lansare la apă, porniră din nou.

Doctorul avea un pacient în așteptare. Acesta din urmă o ținu pe Catty de vorbă în timp ce Ann Mary se uita pe niște reviste.

Când doctorul ieși cu un pacient pentru a-l chema pe celălalt, fetița îl salută cu voce tare, iar el îi răspunse vesel, după care înclină din cap spre Catty. Nu după mult timp, veni și rândul lor.

– Intrați, le invită Jasper, cu profesionalism.

Catty încerca să-i explice că scopul vizitei nu este unul medical, dar el o luă pe fetiță de mână și pășiră în cabinet. Ann Mary se bosumflă din nou, probabil la vederea aparaturii medicale, despre care nu avea amintiri prea plăcute. Înainte de a izbucni, primi o pâine cu dulceață, iar doctorul începu s-o mângâie.

– Cred că te simți bine.

Fata râse.

– Ea e pacienta?

– Nu. Uitați ce e...

– Vrei să te joci cu câinele meu, Bimbo ? Deschise ușa din spate, unde apăru un labrador mare, care dădu din coadă auzind râsetele lui Ann Mary.

Doctorul îi dădu câțiva biscuiți și-i lăsă pe cei doi singuri afară.

– Deci, soră Quentin?

Intimidată, Catty nu-și mai găsea cuvintele. Stătea pe scaun, aprinsă în obraji, agitată.

– Care e problema ?

Se lăsă o tăcere adâncă. Poate că după expresia feței ei, Jasper citi dezgustul lui Catty.

– În afară de faptul că va aflați în fața mea.

– Nu e vorba de mine...Adică...

– Am înțeles. Vreau să știu de ce ați venit, în loc să trimiteți după mine. Nu percep plată. Sunt medicul oficial al complexului.

– Precum și un membru al comisiei de conducere, care ia deciziile interimare.

– Așa mai merge. Deci n-ați venit pentru o problemă de sănătate, ci pentru una de administrare.

– Da.

Se ridică, luă un filtru de cafea, și-l puse în aparat. Mașinăria era ceva neobișnuit pentru Catty.

– Mi se pare că pacienții obosesc venind până aici atâta cale, explică el, citindu-i reacția. Așa că îi ajut să se relaxeze.

– E un cabinet mic, nu aveți mulți pacienți. Mi s-a spus că e ceva mai impozant, dar nu mi se pare. Chiar reușiți să câștigați ceva?

– Da, o asigură el, și sorbi din cana lui. Cea mai mare parte a timpului mi-o petrec în afara complexului. Aici vin doar cei din zonele apropiate, deci într-adevăr nu sunt mulți. Azi, doar trei, citi el pe fișe. Mai târziu, plec pe teren. Dar în caz că te preocupă cum mă descurc, să știi că destul de bine, mulțumesc.

– Nu mă preocupă.

– Bun. Atunci, să trecem la motivul pentru care ai venit. Ziceai că nu e legat de sănătate.

– Nu. Voiam să vă rog ceva.

– Da?

– Legat de piscină.

– Da?

– A fost destinată doar băieților?

- La momentul construcției, da, pentru că nu erau și fete.
 - Dar v-ați gândit în perspectivă, nu ?....Mă refer la fondator.
 - A, da, fondatorul, zâmbi el, lăsând un moment de tăcere.
 - Nu sunteți de acord cu ideile lui?
 - Din contră, mă uimesc. Cei care vor să și-l amintească, nu trebuie decât să se uite în jur. . .
 - Fără a le vedea și pe fete.
 - Ești cam perspicace, soră Quentin.
 - Să fi fost oarbă și tot mi-aș fi dat seama.
 - De ce-ai venit? Am înțeles că pentru piscină, dar mai exact ?
 - Fetele au voie să înoate sau nu? îl întrebă direct.
 - Nu știu. Nu mi-am pus niciodată problema.
 - Doar două știu. Iar pentru o persoană care vine dintr-o țară friguroasă, cu doar câteva săptămâni de vreme bună pe an, mă mir.
 - Continuă. Îmi place să aud amintiri nostalgice.
 - Fetele nu știu să înoate. Nici măcar Anne cea mare.
 - Și ce vreți? Aripioare?
 - Vreau permisiunea ca ele să înceapă niște cursuri.
 - O ai.
- Replica o lăsă perplexă.
- Nu te așteptai, nu? rânji el. Poți să le înveți. Dar...Cine se va ocupa ? Nu cunosc pe nimeni aici, și mă îndoiesc că direcțiunea se va da peste cap pentru a aduce un profesor. Iar eu n-am timp să-mi bat capul.
 - Am să le învăț eu, îl înfruntă ea cu satisfacție.
 - Ești calificată ?
 - Cu o floare nu se face primăvară.
 - Ai dreptate, și-și reumple cana. Continuă.
 - Mi se pare că e foarte important. Poate...că și dumneata...simți la fel.

– Da, zise el serios, după o pauză, mulțumesc că mi-ai amintit. E esențial ca fetele să învețe să înoate. Dar înainte de a-mi scoate ochii cu lipsa cursurilor, aș vrea să-ți amintesc că și ele se află aici de puțină vreme, la fel ca tine.

– Știu, și deja au apărut probleme, mi-a spus domnul Chester.

– Bun, înseamnă că nu e nevoie să mai dezvolt chestiunea. În numele conducerii, îți dau voie să începi cursuri cu ele, și se așează pe scaunul lui. Vorbește cu Tony Williams. El îi supraveghează pe băieți. Deși... Cred că deja v-ați înțeles, râse el.

– Nu l-am întâlnit încă.

– Mă uimești.

– Poate. Dar am fost mult prea ocupată.

– Dar sper că situația nu rămâne astfel.

– Dacă spuneți. De ce e necesar să discut cu domnul Williams ?

– Pentru ore, normal, se grăbi doctorul. Nu-i poți pune pe toți în același timp.

– De ce? se înroși ea.

La urma urmei, numele complexului era "Univers", iar în univers bărbații și femeile coexistau. Separarea preconcepută începea s-o calce pe nervi.

– Pentru că băieții deja știu să înoate, și, ca orice copii, au să-ți facă zile fripte. Măcar până când fetele nu vor mai avea probleme. Ești mulțumită, soră?

– Da, răspunse ea, resemnată.

– Bun, și se ridică pentru a o chema înapoi pe fetiță.

– Mai am o mică problemă.

Sprâncenele lui se arcuiră.

– Costumele de baie.

– Costumele de baie?

– Da. Se pare că fetele nu au. Poate că părinții lor...

– Poate că un părinte...doi...trei, cu puțin noroc. Și restul?
Se lăsă din nou tăcere.

– Presupun că vrei să-mi dau acordul și pentru achiziționarea de costume.

– Da.

– Cred că se rezolvă.

De data asta chiar surâse, iar ea îi răspunse, asigurându-se că nu o atrage într-o cursă.

– De ce nu e asta mică la școală ?

Ea îi povesti incidentul.

– Și i-ai răsplătit mofturile cu o zi liberă? izbucni el la sfârșit.

– Nu e chiar așa.

Din nou se certau, gândi ea.

– Copila era terminată. Oricum...i-a prins bine. Acum, a întors spatele pâinii cu dulceță.

– Interesant. Și ce-a ales în loc?

– Pastă de roșii...

Catty plecă ochii, așteptând reacția lui care nu întârzie să apară. Încăperea răsună pe dată de hohotul lui de râs. Ea îl privi atent și-ncepu și ea să râdă.

– Pastă de roșii...

Ann Mary deschise ușa și-și aruncă ochisorii înăuntru. Nu vedea nimic amuzant, sau cel puțin nu pentru ea. Dezamăgită, o închise la loc, reîntorcându-se la Bimbo.

Încurajată de dispoziția doctorului, Catty îi spuse că citise fișele fetelor și se interesă de foile medicale.

– Nu ți le pot da.

– Nu știu de ce, se indignă ea. La urma urmei, ca asistentă a lor, am dreptul să le știu problemele.

– Nu ți le pot da, repetă el, pentru că nici eu nu le am. Copilele

sunt aici doar de câteva săptămâni, și din cauza unor neînțelegeri, au ajuns fără dosarele medicale. Nu știu dacă au avut vreodată oreion, pojar sau altceva. Nici măcar nu știu dacă au vaccinările făcute.

Văzând că îl privește șocată, se simți dator să adauge :

– Acum se completează dosarele lor. Am grăbit procesul. Toate fetele sunt copii pe care nu-i acceptă oricine. Departamentul a făcut o treabă excelentă că le-a strâns și le-a trimis aici, și încearcă să remedieze situația. Dar sunt și foarte aglomerati, iar recent au trecut printr-un incendiu care i-a dat peste cap. A trebuit s-o ia de la capăt. O întâmplare nefericită.

Catty înțelegea problema, dar era conștientă că un copil suferea de pe urma oricărui incident întâmplat în casă sau oriunde altundeva. Ar fi vrut să-i spună cât de gravă i se părea situația, dar observă după expresia feței lui, că și doctorul e de aceeași părere.

– Așa că... ar cam trebui să plec, și se ridică. Să vă duc acasă?

– Nu, mulțumesc. Mergem pe jos, e foarte plăcut.

Când o strigară pe față, aceasta nu voia să se întoarcă acasă. Se hotărâse că vrea să meargă la școală, amintindu-și că e ziua de nume a unui băiat. Și-i plăceau astfel de evenimente.

– Dar n-ai pachet, draga mea.

– Este acolo un magazin, încercă fetița.

– Dar n-am bani.

Ann Mary îl privi întrebătoare pe Jasper.

– Măi să fie, se căută el în buzunar, ce mai răsplată că ai golit borcanul cu gem.

– N-am să mai fac.

– Începi cu sticla de bulion, acum ?

– Nu-mi place aia, cercetă ea moneda primită. Biscuiți pentru câini.

Se vede treaba că-i examinase pe ai lui Bimbo.

– O nu, draga mea! strigă Catty.

– Mai bine ăia decât o caramelă lipicioasă, comentă doctorul.

Haide, păpușă.

– Vine și sora?

– Nu cu noi.

– Unde e școala? întrebă Catty.

– În drumul meu. O duc. Te duc și pe tine, dacă nu te-ai răzgândit.

– Nu, refuză Catty, aplecându-se s-o sărute pe fetiță. Să fii cumnitate.

– Așa, ca fapt divers... faci la fel cu toate fetele? Sau... doar cu cea mare și cu cea mică?

– Încă nu mi-am dat seama. Dar de ce întrebați?

– Pentru simplul motiv că sunt mai mare decât Anne cea mare, zâmbi el.

– Da, dar țineți minte – separarea sexelor, doctore. O regulă esențială.

Și o luă pe cărare fără a mai aștepta răspunsul lui.

Cât de frumoase erau dealurile cu citrice! Frunzele lor aveau o culoare foarte închisă, iar mirosul era unul îmbătător. Urmă aceleași drum ca la venire. În zare, Munții Albaștri se conturau într-o pânză violet. Catty se opri în dreptul unei margini de pădure pentru a admira abundența fructelor portocalii, aglomerate acolo ca într-o comoară. Nemaiputând rezista tentației, smulse o frunzuliță, o strivi între palme, adulmecând aroma puternică. Imediat ce făcu mișcarea, auzi un mârâit, și cineva îi puse un obiect tare în spate.

– Îmi cer scuze, nu trebuia să mă apropiu. Voiam doar o frunză.

– Kip ar fi trebuit să-și dea seama. Noi ne cerem scuze, îi

răspunse un bărbat tânăr, de statură medie.

– Dar am greșit.

– Pentru o frunză? și-i întinse cea mai mare portocală pe care o văzuse în viața ei. Nu e comestibilă. E pentru gem. Ați putea face cam douăsprezece borcane dintr-una ca asta.

– Eu nu pot.

– Toată lumea face gem. Noi...grupul iubitorilor de citrice...postăm anunțuri, și se caută în buzunare, dar nu găsi nimic. Dacă nu vă place să așteptați, sau dacă vreți să intrați în casă...

– Nu, mulțumesc.

– E în regulă, o asigură el copilărește. Adică, e o menajeră la mine.

Deci, nu era căsătorit.

– Nu mă refeream la asta, explică ea, ci la faptul că n-am cum să fac gem, pentru că n-am unde.

– Sunteți din conducere?

– Nu, sunt asistentă la Complexul Univers.

– Așa deci, zâmbi el. Suntem vecini. Chiar de serviciu.

– Nu înțeleg.

– Complexul are propriile păduri. Eu le supraveghez, câteodată le mai dau sfaturi băieților....

– A, da, mi-a povestit domnul Chester despre activitatea dumneavoastră.

– Îmi place ce fac. Sunt băieți de treabă.

– Încă nu i-am cunoscut. Eu stau cu fetele.

Se aștepta la aceeași reacție adversă pe care o avusese și doctorul Jasper. În schimb, chipul lui se luminează și mai mult.

– Complexul are la bază o idee excelentă, dar întotdeauna îi lipsea ceva. Acu, nu mai e așa, și se înclină.

Ce plăcut era acest om. Dacă și doctorul s-ar fi comportat la fel, treaba ar fi mers mult mai bine.

– Dacă nu vrei să intrai pentru rețeta de gem, măcar pentru un pahar de suc. De la frigider.

Soarele ardea destul de puternic, iar sugestia unui răcoritor nu-i plăcea. Acceptă și trecu pe sub firul pe care el îl ridică pentru ea.

O luară pe o cărare, afundându-se în pădurea deasă. Nici nu era de mirare că nu-i zărise casa. Pe drum, el îi povesti despre toate tipurile de citrice, iar varietatea lor o uimi pe Catty. Într-o anumită secțiune, îi arată cum încercau să combine speciile pentru a obține noi roade.

– Și băieții învață așa ceva?

– Nu încă. E nevoie de maximă atenție. Dar au învățat să planteze puieti și să taie crengile în plus. Am ajuns.

O casă plăcută, la fel ca proprietarul. Vopsită în verde și alb, cu o terasă mare.

– Mă tem că nu mai avem suc, la urma urmei, zâmbi el arătând spre o tavă de pe terasă.

Apăru o femeie.

– V-am auzit că veniți. Tocmai s-a terminat. Urcați.

– E doamna Mallard, și se uită întrebător la Catty.

– Quentin, răspunse ea.

– Domnișoară?

– Da. Catriona, adăugă după o scurtă pauză.

– Frumos. Eu sunt Bevan Bruce, și o servi cu ceaiul pe care femeia tocmai îl adusese. Lapte sau lămâie?

– Sunt sigură că într-o pădure de citice găsești și lămâi.

La baza terasei se aflau mai multe lădițe care așteptau să fie încărcate cu portocale, iar Catty observă abțibildul, identic pe toate

fructele. Le povesti despre acest amănunt.

– Normal că aş fi gelos dacă în Centru s-ar mânca altceva decât fructele mele de la Sunny Wonder.

– Dar la un moment dat trebuie să vi se termine portocalele. Adică, într-adevăr cultivaţi portocale, dar acum, de exemplu, abia dacă înverziseră pomii.

– Fructe se găesc în permanenţă. Nu există anotimp al Cenuşăresei.

– Şi cum reuşiţi?

– În diferite moduri. De exemplu, culturile din Washington dau rod în alt sezon decât cele din Valencia. Grepfruturile sau mandarinele, asemenea. Fiecare are luna ei favorită.

Catty ar fi stat să asculte astfel de poveşti toată ziua, dar simţi că venise timpul să se întoarcă. Deşi fetele nu aveau să apară până la ora patru, treabă se găsea destulă. O şosetă de-a Annei trebuia cusută; şi, cu siguranţă şi alte lucruri necesitau peticire. Cu toate că asta nu ţinea neapărat de atribuţiile ei; domnul Chester menţionase despre nişte cusătoare angajate special de complex, dar Catty simţea că e de datoria ei s-o facă...iar ca orfan chiar îi plăcuse această sarcină.

– Trebuie să plec, se ridică ea.

– Să vă conduc. Voiam să ajung până la complex, oricum. Vreau să văd cum s-au descurcat băieţii cu altoirea.

Catty acceptă compania. Mulţumi pentru ceai, şi-l urmă pe bărbat până la o maşinuţă. Urcă, iar el aşeză şi o lădiţă de fructe în spate.

– Sunt căzute deja, zâmbi, iar ea murmură o apreciere în numele conducerii căminului.

Maşina o luă pe cărările şerpuitoare ale dealului. De jos, reuşi să distingă satul unde se afla cabinetul doctorului Jasper. Cu

uimire, constată că următoarea oprire se făcu la o livadă învecinată.

– Cred că unuia dintre ucenici i s-a făcut rău, că-i văd mașina. Aștepți o secundă, Catriona?

Presupunând că traiurile celor ce locuiau acolo erau foarte unite, n-ar fi putut obiecta nimic, mai ales când el o ruga. Deja se tutuiau, ca și cum s-ar fi cunoscut de ani de zile.

– Nicio problemă.

Ceva mai târziu, regretă aceste vorbe. Bevan dispăru după o vilă, în care locuiau ucenicii... iar doctorul apăru din partea opusă. Se opri în dreptul ei.

– Vă face plăcere plimbarea?

– Am... am dat peste livada lui Bevan.

Sprâncenele lui se arcuiră.

– Și am stat la un ceai... băigui ea.

De ce se simțea datoare să-i dea explicații? Spre ușurarea ei, grădinarul se întoarse repede.

– Cred că ai ceva lipici, precum portocalele, remarcă David Jasper către bărbat. Am întrebat-o pe soră dacă pot s-o conduc și m-a refuzat.

– Dar, din păcate, mie nu-mi plac dulciurile, observă ea.

– Dar portocalele pot fi acrișoare, continuă el calm, adresându-se tot lui, și nu ei, căci privirea lui era rece. Mă rog, distracție plăcută.

– Domnul Bruce... supraveghează culturile de pe pământurile complexului. Am de gând să mă documentez.

– Sper că nu din mers, și-i surâse ironic.

Bevan părea că nu e atent la sugestii.

– E un băiat de treabă, aprecie Bruce după ce continuară drumul. Nu știu ce se va întâmpla dacă pleacă.

– Pleacă?

– Aici e doar o chestiune de rutină, și nu poți ține un om ca Jasper pe spini.

Înainte de a intra în clădirea lor, Catty îl conduse pe Bevan la pădurea deținută de complex. Avea o selecție din fiecare tip de pom, și încă ar mai fi fost loc, dar nu pentru foarte multe culturi. Citricelor nu le plăcea "aglomerația".

Tony Williams, cel ce-i supraveghea pe băieți, îi însoți pe cei doi. Era prima oară când Catty îl vedea, ceea ce n-ar fi fost de mirare, având în vedere suprafața vastă. Cu toate acestea, Jasper păruse foarte mirat...sau poate că motivul era cu totul altul?

Tony părea prietenos, cooperant. După plecarea lui Bevan, se opri pentru a discuta cu Catty. Prezența fetelor îi făcea mare plăcere și-l nemulțumea faptul că începuseră cu stângul. Dar întotdeauna trebuia să te aștepti la probleme de început.

Catty îi expuse chestiunea orelor de înot, precum și părerea ei cu privire la desfășurarea lor. Exact așa cum făcuse și Jasper, el adăugă faptul că ar fi bine să se facă ore diferite, măcar până când fetele vor dobândi experiență.

– Vă garantez, încheie el, că am o gașcă foarte bună. Sunt nebuni la modul amuzant, mai ales când se întrec în apă. Iar păpușile dumneavoastră de porțelan ar fi trase la fund în două secunde.

– Nu cred, zâmbi Catty. Dar vă înțeleg...Sunteți de aceeași părere cu domnul Jasper; poate că e o coincidență.

– A, sunt sigur că și David s-a gândit la asta.

David se gândea la toate, își spuse Catty.

– Mă întrebam cum să facem și cu mesele...

– Adică, ați vrea ca ei să mănânce împreună? se grăbi el. Și mie mi-ar plăcea. Unii dintre băieți chiar au nevoie de un model de comportament uman.

– Da, și fetele mele.
– Dar nu la micul dejun, adăugă el.
– Sunt de acord.
– Nu e un timp favorabil legăturilor sociale, deci mă aștept ca și pentru micuți să fie la fel.

– Da, e un du-te-vino continuu. Băieții dumneavoastră iau prânzul împreună?

– Da. Fără intruși. Cum v-ați descurcat prima oară?
– Destul de bine. Am avut doar un borcan de gem vărsat pe o felie de pâine.

– E destul, răsă el. Eu stau cu teama lui Timmy Foster, care pune pe pâine tot ce vede.

– Presupun că nu-i strică.
– Și el zice la fel; toate ajung în stomac, nu? Dar nu e recomandat nimănui; dacă toată lumea ar face la fel, cred că factura la alimente ar crește considerabil. Mă bucur că v-am cunoscut, soră.

Între timp, ajunseseră la blocul băieților.

– Intrați să luați prânzul?

Exista un frigider și în sectorul ei, iar Catty se hotărâse să mănânce în partea cealaltă, pentru ca după aceea să se ocupe de aranjarea hainelor fetelor. Astfel că se scuza, și-și luară la revedere călduros.

– Să fiți recunoscătoare, soră pentru acel sandviș cu gem, îi strigă el. Dacă vă alegeți doar cu atât...

Și Catty se gândise la asta. Termină repede cu masa, și trecu la sertare, dar, spre uimirea ei, auzi glasurile fetelor. Tony avusese dreptate – sandvișurile cu gem ar fi fost răul cel mai mic. De data asta, se confrunta cu viermi.

– Viermi, soră, raportă Susan furioasă, și luă tot ce găsi în dulapul Belindei, după care o zbughi afară.

Catty fugi după ea, jos în vale, spre un mic pârâu. Dar, până să ajungă acolo, trei cărți, o fundă, papucii de baie și un rebus deja pluteau la vale, pe apă.

Capitolul 3

– Susan, cum ai putut face așa ceva?

Imediat ce rosti aceste cuvinte, Catty se descălță și intră în apă. Nici nu sesiză când alunecă pe talpă, și valurile o traseră în jos, odată cu obiectele Belindei. Din fericire, cursul nu avansa rapid, căci nu plouase de câteva zile, așa că reuși să le adune pe toate și să le tragă la mal sub privirile fetelor.

Cărțile nu fuseseră afectate prea tare, dar, spre nemulțumirea lui Catty, acestea aparțineau bibliotecii complexului. Restul obiectelor erau recuperabile.

Cum să-i vorbească fetei? Nu știa nimic legat de psihologia copilului, nefiind profesoară; tot ce învățase era din saloanele pentru copii. Deci, pregătirea ei era slabă; știa că un copil bolnav va reacționa apatic, lipsit de vlagă. Odată "demonul" sănătății recuperat – "demon" cu adevărat, în cazul Susanei – spitalul trecea responsabilitatea altcuiva, cuiva cu noțiuni de bază în acest sens.

– Putem recupera totul, Belinda, o asigură ea pe copilă.

– Recuperați-o pe ea, mormăi fetița.

– Cărțile au pete pe ele, observă Ann cea mică; o să trebuiască să plătești doamnei Shipp o taxă.

– Susan o să plătească, zise Catty.
– Ba nu, după faza cu râmele. Mi le-a pus pe sandvișuri, se întoarse ea către Catty.

– Erau moarte? se interesă Ann Mary.
– Gata, fetelor; strângeți totul. Terminăm discuția acasă.
Când dădu să iasă, simți o durere în picior.

– Soră, sângerati, strigă Ann Mary.

Oare cum își imaginase cu câteva ore în urmă că acest post ar fi unul agreabil? Într-adevăr, sângera la picior, dar își zise că e doar o zgârietură și că se va ocupa de ea în cameră. Însă drumul de întoarcere se desfășură mai lent decât ar fi crezut.

În sfârșit, la vilă, le ordonă fetelor să rămână în sufragerie, timp în care ea avea să-și panseze rana. Lăsa apă rece să curgă pe picior. O înțepa, iar sângele nu se oprea deloc. Când reuși să remedieze situația, se întoarse în camera comună, deznădăduită, încât copilele se dezmeticiră imediat.

– Așezați-vă; toate.

O ascultară.

– Deși are legătură doar cu Susan și cu Belinda... Cel puțin, așa sper...

Ele dădură din cap.

– Deși le privește doar pe ele, vreau să luați toate aminte cât de păcătoasă e răutatea. Răutatea care te împinge la distrugerea bunurilor personale în râu.

– Dar viermii din sandvișuri? insistă Susan.

Funda se uscase și se putea folși în continuare, papucii înveliți de Ann în hârtie își recăpătaseră forma inițială, iar cărțile, își zicea Catty puteau fi călcate cu fierul pe paginile deteriorate. Auzind că și pozele pot fi refăcute, Belinda se luminează toată, și era dispusă s-o ierte pe colega ei.

Dar lui Catty i se păru o decizie pripită, așa că mai trase de timp.

– Viermii aceia...

– Mi-am deschis pachetul și mi s-a părut că sandvișurile mele arată diferit, așa că le-am desfăcut și aveau viermi.

– Erau morți? zise Ann Mary.

– Gata, Ann Mary. Belinda, tu ai făcut așa ceva?

– Susan mi-a furat toți viermii din trusă se plânse fetița. Erau pentru grădinar, pentru biologie. Voia ca trusa ei să ia locul întâi.

– Deci te-ai răzbunat.

– Nu, dar i-am pus la ea în trusă... ca să fie sigură că o să câștige.

– Și? aștepta Catty.

– Am zis că dacă vrea viermi, o să aibă viermi.

– De unde i-ai luat?

– De aici.

– Din grădina de la cămin ?

– Nu, din a domnului Fitz.

Domnul Fitz era grădinarul oficial al Centrului. Catty își dăduse seama de unde-i luase Belinda, căci grădinarul tocmai făcuse noi culturi de astfel de vietăți, pe care le ținea pe o bancă. Nici nu îndrăzneă să se gândească dacă fata îi luase de acolo sau de altundeva.

– Și apoi?

– I-am dat.

– Într-un sandviș?

– Păi...

– Cu unt? întrebă Ann Mary.

– Fetelor, afară. Toată lumea afară, în afară de ele două. Ai fi lăsat-o pe Susan să-l mănânce?

– Știam că n-o va face, pentru că întotdeauna își desface pâinea

înainte.

– Dar ai fi lăsat-o?

Belinda nu știa ce să răspundă.

Pe Catty o luaseră durerile de picior, și-și schimba poziția destul de des, neavând stare. Dorea să le mustre pe ambele fete într-un mod cât mai blând, dar și cât mai grăitor, dar nu reușea să se concentreze.

– Bine, mergeți afară. Continuăm mai târziu.

După care se baricadă la ea în cameră și se trânti în pat. Își puse o pernă sub picior, ceea ce o ajută foarte mult. Credea că cinci minute îi vor fi de-ajuns pentru a se liniști. Dar nu avu parte de ele, căci o chemă Dorothea.

– A venit domnul Fitz cu o falcă-n cer și cu alta-n pământ, se amuza ea.

– Nu vorbi așa, Dorothea. Poftește-l înăuntru și roagă-l să se așeze. Vin și eu imediat. Și să ieșiți la joacă toate. Nu vreau să vă văd că trageți cu urechea pe la uși.

– Aha, se posomorî copila.

Ridicându-se brusc, pe Catty o înjughie piciorul. Așteptă să-i treacă durerea, se încălță și ieși.

Domnul Fitz stătea pe un scaun, vizibil cu o falcă-n cer și cu alta-n... În orice caz, foarte nervos.

– Floarea anului, o întâmpină el pe Catty, iar pumnul de semințe m-a costat...

– Și care ar fi aceea, domnule Fitz?

– Petunia, bineînțeles. Credeam că toată lumea știe. Anul trecut, premiul a fost câștigat de filimică. Iar acum...

– Spuneți-mi despre straturile dumneavoastră de flori.

O luau din nou junghiurile. Trebuia să grăbească discuția.

– Deci, am însămânțat... Și vă atrag atenția că v-am arătat cum

se face.

– Da, pământul arăta extraordinar. Deci, ați însămânțat...

– Așa, și ce se întâmplă când mă întorc a doua zi dimineată?

Straturile erau răvășite!

Pentru o clipă, lui Catty îi veni ideea năstrușnică de a da vina pe un animal... sau chiar pe vreun băiat. Ar fi fost nedrept, dar o durea piciorul, și nu-și dorea decât să scape de bătrân.

– Răvășit de o fată, adăugă el. Și-a lăsat amprenta acolo. Se putea ghici din prima.

– Așa deci ?

– Da, soră.

– Oare nu... Adică se cunoaște după picioare...

– După tălpi. Diferă, soră. Ale băieților au gumilastic. Ale fetelor sunt din mai multe materiale.

– Vă cred. O s-o pedepsesc pe respectiva, și-o să am grijă să fiți despăgubit. Acum, vă rog să plecați.

El se retrase, mulțumit că-și descărcase sufletul, deși oarecum indignat. Catty nu reuși să se liniștească; fetele se întorseseră.

– Masa e gata, anunță Dorothea nerăbdătoare. Sunt și băieții. Ați spus că poate o să mâncăm împreună.

– După o întâmplare nefericită, nenorocită și înjositoare ca asta?

Catty simțea că astfel de cuvinte îi alină neplăcerea. Fata se întristă, iar lui Catty îi păru rău, dar mai rău se compătimea pe sine.

– Mergeți, le zise în final.

– Dar băieții încă n-au terminat, observă Anne.

"Dar o să termine, gândi Catty, până ce ajung eu cu voi."

– Ați călcat pe ceva ascuțit, soră ? se preocupau fetele, văzând-o cât de încet merge.

Evita să le vorbească. Ajunse la cantină, supraveghe masa lor, după care le conduse înapoi acasă, le ajută la teme, se îngriji de

baia lor, după care le trimise la culcare. Apoi, căzu și ea pe pat, extenuată.

După ce-și mai trase sufletul, reuși să-și așeze o pernă sub picior. Durerea o mai lăsă. Nu mai voia să se ridice, așa că nu-și mai îmbracă pijamaua, sperând că până dimineată situația se va remedia. Credea că poate adormi, să se trezească...

Nu se trezi, căci nu avea de ce. La prima mișcare, înțepăturile reveneau și mai acut. Trebui să se ridice în capul oaselor pentru a nu urla. Își scoase bandajul, încercând să se uite la rană, dar nu prea reușea, pentru că era în talpă. Avea făcut vaccinul antitetanos, dar rapiditatea cu care se instalase durerea o alarma. Dacă serul nu fusese eficient? Încercă să-și imagineze ce s-ar putea întâmpla. Șansele de recuperare erau mici, mai ales când infecția se propaga atât de repede. De ce trebuia să i se întâmple toate astea?

Abia spre dimineață închise ochii. Anne o trezi, cu glas scăzut, informând-o că băieții terminaseră micul dejun și că trebuiau să se grăbească, altfel întârziiau la ore și n-aveau timp de pachete. Catty își aminti de episodul cu viermii. Anne se uita întrebător la hainele ei șifonate.

– Draga mea, nu mă simt prea bine. Du-le tu pe fete și anunț-o pe doamna Chester.

– Mai bine îl chemăm pe domnul doctor, soră.

– Nu, nu pe el.

– Dar nu e altul.

– Doamna Chester știe altul.

– Ba nu. Trimite numai după domnul David.

"...Da, așa e", aiura Catty, amintindu-și că n-avea atâtea bătăi de cap pe vremea copilăriei.

– Doamna Chester, Anne, șopti, și căzu din nou pe pernă.

După o scurtă inspecție, femeia îl chemă imediat pe doctor.

Umilită cum stătea în pat, Catty se întreba dacă ar fi preferat să moară sau să se lase consultată de acel bărbat. Normal că viața era prețioasă, dar ar fi dat oricât să nu-l mai aștepte pe medicul oficial al Centrului, care avea să-i spună : "Deci, domnișoară Quentin?"

– Deci, domnișoară Quentin?

Singura diferență – în loc să stea în picioare, mândru, stătea pe pat, dar tot mândru era, aplecat asupra răni.

– Piciorul... Am antitetanosul, încercă ea să explice.

El părea că o ignoră, examinând mai departe. Iar după o perioadă nesfârșită de timp, zise:

– Ziceți că aveți antitetanosul, nu?

– Așa credeam...

– Pe la orele dimineții? Sunt sigur că v-ați verificat fiecare simptom, încontinuu.

Ea nu-i răspunse, dar se înroși.

– Cum ați reușit? râse el ironic.

– În pârau.

– Și cum naiba ați ajuns acolo?

– Încercam să salvez lucrurile Belindei.

– Din apă?

– V-am spus doar...

– Dar nu destul. Cum au ajuns acolo?

– I le aruncase Susan. N-a fost vina ei...sau, cel puțin, nu în totalitate.

– Nu?

– Nu; vedeți dumneavoastră, Susan era supărată din cauza viermilor. Așa că... și-și aminti de scena cu domnul Fitz. La fel și grădinarul. Cu toate petuniile ... Doctore, ce faceți?

Jasper pregătea un ac, și în același timp o privea intenționat.

– Ești cam amețită, așa că nu mai contează.

– Nu sunt amețită. Belinda a făcut un sandviș cu viermi, și l-a pus în pachetul lui Susan.

– Și grădinarul ce-are a face?

– Belinda i-a cules de pe răsadurile lui.

– Cred că încep să înțeleg...Și tu te-ai grăbit să salvezi ce se putea. Și ai călcat pe ceva ascuțit...

– Pe o conservă.

– Mă rog, ideea e că trebuie să-ți fac o injecție, chiar dacă se poate să ai vaccinul.

– Îl am. Deci, numai ca să-mi calmeze durerea?

– Pentru ce altceva? Măcar până apare cămașă de forță... râse și-și suflecă mâneca, operând repede. Acum, o să ne uităm la rană. Mai întâi, anesteziez locul. O să lucrez cât se poate de ușor.

– Mulțumesc.

Simți atingerea lui, ca și cum o pișca ceva.

– Vezi, pot să mă port frumos.

– Chiar și cu o femeie.

– Nu era necesar să menționăm. Sunt doctor, iar relația cu pacientul este aceeași, indiferent de sex. Fiecare persoană e prețioasă.

– În ce fel?

– E sticlă; nu e înfipă adânc, de aceea aveai durerile acelea.

– Și o puteți scoate dintr-o pacientă prețioasă?

– Am scos-o. Dar va trebui să rămâi în pat o vreme. Dar sunt multe lucruri de făcut și așa – studiezi dosare, posibili părinți...

– Cărțile; am promis că le refac.

Mai bine n-ar fi rostit acele cuvinte, căci chipul lui se întunecă. Putea fi foarte rigid, chiar și cu fetițele.

– Cărțile care au luat apă?

– Da.

- Și ce vrei să faci cu ele?
- Să le supracopertez.
- Și cu vinovatele? se interesă el rece. Ca și atunci, cu borcanul de gem? O să le mângâi și o să le spui că sunt fete cuminți?
- N-am făcut așa.
- Dar n-ai pedepsit-o pe Ann Mary.
- Dar nici n-am mângâiat-o. Chiar credeți că acești copii ar trebui...
- Am zis să le pedepsești, nu să le bați, nici să le biciuiești sau așa ceva. Ce repede vă aprindeți, voi femeile!
- Am să mă ocup de fete.
- Tu?
- Cine altcineva?
- Eu, de exemplu, soră. Acum, cel puțin, n-ai cum să te ocupi de ele.
- Doctore, n-am de gând să-mi las fetele maltratate!
- Prețioasa mea pacientă, ai să rămâi acolo, și-ai să mă lași pe mine să fac asta. Dacă îndrăznești să te miști, și vorbesc serios, te mut la spitalul Penrith. Deja am pierdut vremea pe-aici. Mai vin deseară, să fiu sigur că nu s-a infectat rana.
- Fetele...
- Auzi-le cum zbiară, zise el când deschise ușa.
- Oricât de ridicol părea, Catty era conștientă că ceea ce spunea era adevărat. Toate țipau ca din gură de șarpe. Nu era vorba doar de Belinda și Susan. Când veniră s-o vadă, țipetele mai conteniră.
- Sunteți bolnavă, soră!
- Nu ne părăsiți!
- O să fim cuminți!
- Dacă nu tăcem, poate că vă iau de-aici.
- Cel mai grav o pățiră Belinda și Susan. Ele stăteau palide în

spatele celorlalte, evitând să scoată o vorbă.

– Să nu muriți, soră, n-o să ne mai purtăm urât niciodată.

Ce le spusese oare? Deși nu i se părea o metodă pașnică de a trata un copil, dăduse rezultate.

Reuși să refacă volumele stricate. Repară totul. Citi și dosarele fetelor. Discută și cu doamna Chester. Dar în tot acest timp, conștiința îi era animată de gândul orelor târzii ale serii, când el avea să apară ca să se ocupe din nou de pacienta lui "prețioasă".

Ajunse după ora la care fetele erau în pat.

– Ce porcărie, se așeză el pe pat și închise ochii.

Și așa cum îi zâmbise și cum stătea cu ochii închiși, fără a mai arunca priviri tăioase, părea ca un copil.

– Cum te simți, surioară?

Adresarea o uimi, și se îmbujoră.

– Dacă așa reacționezi la cuvintele unui copil, cum reacționezi la vorbele iubitului?

– N-am iubit, răspunse ea, indignată.

– Nu te-am întrebat asta, ci cum ai reacționa la "draga mea" sau la "iubita mea"... Dar dacă tot nu ai, normal că nu poți reacționa în niciun fel... Sau poate mai sunt și amintiri, surâse el.

– Da, am amintiri.

Chiar înainte de venirea lui, o rugase pe Anne să-i dea geanta și se uitase la pozele nepoțelilor. Retrăi pierderea încă o dată și furia față de Lilla, care o adusese într-un asemenea hal.

– Deci, așa...

– Mă simt mai bine, schimbă ea subiectul.

– Adică, ne putem apuca de treabă. Da, arată mai bine, soră, dar tot e nevoie de repaos la pat. Înțelegi?

– Pot oare să nu înțeleg un membru al comitetului de conducere?

– Așa e, se liniști el. La aceeași oră, mâine. Și ține-ți piciorul sus.

Catty se apucă de cusut șosete. Se documentă în ce privește trecutul complexului, precum și câteva amănunte medicale.

Fetele erau atât de drăguțe, încât cu greu se putea abține să nu le îmbrățișeze. Nu voia să se lase dusă de sentimente, să le răspundă afectiv. Rememora durerea pricinuită de episodul cu Gaby și cu Georgie. Nu trebuia să se mai întâmple, pentru că le-ar fi afectat și pe ele. Fetele o iubeau.

A treia vizită, o surprinse pe Catty privind aceleași două poze. Când intră doctorul, le puse repede deoparte. Crezuse că n-a observat, dar el se interesă imediat:

– Cine e acolo?

– Cineva care mă privește pe mine. De ce?

– Așa.

În loc să se așeze, el se deplasă în dreptul ferestrei, uitându-se afară timp îndelungat.

– Mâine poți să te ridici, anunță într-un final.

– Mulțumesc. Nu era nevoie să mă luați așa din scurt. Preferați să mă vedeți ținută la pat?

– Atâta timp cât nu dai de bucluc... Cine e în poză?

– Copiii mei. Am fost căsătorită, spuse ea rece.

– Îmi cer scuze. Poate că mi-am vârât prea mult nasul.

– Așa e.

– Te rog să-mi accepți scuzele. Am vești bune. Conducerea a aprobat achiziționarea de costume de baie. Le vreți livrate de-a gata, sau pe alese?

– Sydney e cam departe, recunosc ea, dar nici fără să le vezi nu e prea bine. Nu au întotdeauna culori potrivite.

– Potrivite pentru înot?

– Normal. Trebuie să fie culori vii, ca să nu pierzi copilul din

vedere; pe de altă parte, cum aş putea să mă ocup de Marion, de exemplu, dacă e îmbrăcată într-un costum roz, şi are păr roşcat?

El răspunse că problema îl depăşeşte, dar motivă că în afară de Sydney n-aveau de unde să ia costume.

– Te duc mâine.

– Poate Dorothea să aibă o zi liberă mâine?

– De ce?

– Pentru că e ziua ei, de cincisprezece ani. Iar cu asemenea ocazii nu se cade să primeşti doar un costum de baie.

– Şi la paisprezece ani, ce intenţionai să le iei celorlalte ?

– A, nu la toate...Adică...Înţelegeţi...

– Nu înţeleg. Şi cred că Anne e mai mare ca Dorothea.

– Da, situaţia e diferită.

– Încă nu pricep. Dar văd că vrei ca Dorothea să vină cu noi. Poate că ideea unei călătorii cu mine naşte temeri.

– Pentru Dumnezeu! sări Catty, iritată.

– Înseamnă că mă înşel, se retrase el.

– Da.

– Atunci, o iei pe fată doar ca să destindă situaţia?

– O iau ca să...sper să-şi aleagă ea costumele. Ce vrea ea; şi într-o bucată.

– Fără slip.

Catty nu răspunse; nici nu intenţionase s-o lase pe fată să se bucure de cadou, până nu învăţa, de fapt, să înoate.

– Am făcut un formular. Trebuie doar să-l dai vânzătoarei ca să-l semneze. Am o zi uşoară mâine. Vin să vă iau...şi pe Dorothea...la unsprezece.

Se ridică de pe pat, iar ochii îi alunecară pe poză. Preţ de o clipă, expresia feţei lui păru contrariată.

– Noapte bună, soră.

Sosi exact la ora stabilită. Catty trăia cu impresia că acest bărbat avea să fie punctual întotdeauna, că întotdeauna se va ține de cuvânt. Adică – un perfecționist.

Era conștientă că o urmărea în timp ce o așeza pe Dorothea pe scaunul din mijloc. Ba chiar avea impresia că citește pe fața lui un zâmbet ironic – un "Ți-am spus eu". Se prefăcu a nu-i auzi chicotitul.

Porniră spre vale, trecând pe lângă pădurile de citrice, pe lângă culturile de fasole și de dovleci. O porțiune plină cu legume și de tot felul de plante cultivate. Apoi le ieși în cale un râu, care șerpuia ca o panglică de-a lungul câmpiei. Pe fiecare mal era străjuit de bolovani mari; uneori se mai vedea și nisip, chiar și câte o salcie, sau câte un copac de bambus, în care ciripeau păsărelele.

Traversară pe-un pod de metal, și ajuseră în Penrith, un orașel de provincie cu o arhitectură în stil vechi, magazinele fiind plasate la stradă.

Jasper parcă, sugerând un prânz mai devreme. Catty ar fi fost tentată să-l refuze pentru a putea termina mai repede cumpărăturile și a se întoarce mai devreme la complex. Dar ochii fetei o îmblânziră imediat. Doctorul râse pe înfundate.

– Nu putem merge într-un bar, îi șopti el lui Catty. Poate într-o ceainărie?

– Da, sigur.

Găsiră un local plăcut, iar el o lăsă pe micuță să-și aleagă tot ce voia. De data asta, zâmbi spre Catty.

– Când mă gândesc că la școală mâncăm doar lapte și sandvișuri, zise ea, înfigându-se în chiftele și înghețată.

– La felul în care te îndopi, n-ai să mai încapi într-un costum de baie, observă el. O să ai nevoie de două deodată.

– Mă îngraș, se alarmă ea brusc, refuzând să mai mănânce.

- Ce zici, verde sau albastru? interveni Catty repede.
- Doamnelor, anunță el când ieșiră din local, vă puteți face de cap. Eu am ceva treabă la spital. Ne întâlnim la mașină.
- Nu veniți cu noi să alegeți, doctore?
- Nici plătit.
- Dac-ar fi fost băieți... nu se putu Catty abține.
- N-ar mai fi fost nevoie să aleg. Mergeau și cele normale. Trei duzine. Aveți o oră, nimic mai mult.

Magazinul cu lenjerie era mare și modern. Catty știa că putea lua de-acolo la fel de bine ca și de la Sydney. Vânzătoarea se dovedi la fel de amabilă, interesată, și o ajută să stabilească mărimile potrivite vârstei. O servi pe Catty cu tot ce trebuia. Catty știa încă din copilărie cât de mult contau amănuntele, iar acum, concepțiile se mai schimbaseră, din fericire. Voia să cumpere culori vii, care să-ți ia vederea. Termină cu toate, în afară de al Dorotheei. Femeia adusese unul dintr-o bucată, care considera că i s-ar potrivi.

- A, nu soră, mi-ați promis...
- Nu cred, draga mea...
- Dar, soră, toate fetele mari poartă...
- Nu, Anne e cea mai mare, nu tu.
- Dar ea e diferită. E... Anne.
- Dorothea, ești un copil și nu cred că...
- Nu-l vreau. Știți bine ce vreau.

Îi dădură lacrimile.

Dacă fata ar fi continuat s-o înfrunte, i-ar fi ținut piept, și ar fi convins-o să ia unul dintr-o bucată, până ce va învăța să înoate. Dar fetița începuse să plângă.

Copil fiind, Catty nu obținuse ce-și dorise... Iar acum, adultul încerca să facă același lucru. Oare Dorothea, când va fi matură, își va aminti la fel de bine această scenă?

Vânzătoarei i se făcu milă.

– Poate că unul în două piese ar fi mai bun, șopti ea. I s-ar potrivi, mai ales că e micuță.

– Nu vrea așa ceva.

– Toate vor. Măcar să i-l arăt?

Catty acceptă. Slipul era destul de înalt, avea și aripioare, iar Dorothea era extaziată.

– Împachetați-l, zise Catty.

În sinea ei, motiva că o adolescentă ar trebui să aibă ceva diferit. La masă, schimbase subiectul discuției, ca și cum ar fi știut că aici se va ajunge. Spera ca David Jasper să nu fi observat intențiile ei.

El le aștepta la mașină. Dorothea stătea tot între ei, dar fizic era cu totul absentă. Se uita fix într-o direcție. Catty știa că fata nu vede, nu aude nimic. Și David realizează acest lucru după ce întrebările lui nu primiră niciun răspuns.

– Ce s-a întâmplat cu ea? râse el.

Catty își mușcă buzele. Ce să facă?

Dar, își zicea, cu puțin noroc, nimeni n-o să-și dea seama. Un doctor ocupat, precum Jasper, n-ar fi găsit timp să asiste la lecțiile de înot...mai ales ale fetelor.

El începu să discute cu Catty despre alte subiecte. Îi povesti din nou despre incendiul ce afectase dosarele fetelor, și că încearcă să vadă dacă micuțele au asigurare medicală.

– Nu e nevoie să-mi spui că au avut așa ceva, cu siguranță, pentru că n-ai dreptate.

– Dar părinții?

– De obicei, părintele nu știu nimic, sau nu s-a interesat. Cât despre copii, de ce să-și mai bată capul. De parcă un singur consult ar rezolva totul.

– Iar apoi s-o ia de la capăt.

– Deci, nu-ți recomand, înainte de a nu ști sigur.
– Dar nu știm. Poate. Dar aici poți interveni tu. Încearcă-le. Apropie-te de ele. De câteva ori, chiar și eu am ezitat să le ofer o protecție de care ele deja au avut parte. Nu e nevoie să intru în amănunte medicale. Am s-o fac dacă e nevoie, dar dacă puteți ajuta...

Ea își dădu cuvântul că are să încerce, pentru că nu mai avea rost să lungească situația. Măcar, se aflau într-un loc sigur, fără riscuri de îmbolnăvire.

– În plus, orele de înot au să le întărească sistemul imunitar. Am vorbit cu conducerea chiar despre lecții contra cost.

Ajunseră la complex, iar fetele se agățară de ei, fericite. Catty lăsă toate grijile deoparte, căci în sufletul ei redevenise Catriona copilul, care abia acum obținea ceea ce-și dorise...dar nu mai știa ce.

Găsi răspunsul în ochii Dorotheei.

Capitolul 4

Așa cum se întâmplă de cele mai multe ori primăvara, temperaturile scăzură brusc, începu să ningă din nou, astfel că proiectul lui Catty se amână pentru vremuri mai calde.

Deși dezamăgite, fetele n-aveau de gând să renunțe la orele de înot. Ceea ce nu putea decât s-o bucure pe Catty. Când avea să înceapă cu adevărat, nimeni nu va mai fi interesat de subiect, cu excepția fetelor, desigur. Astfel, slipul Dorotheei va trece aproape neobservat, printre celelalte costume.

Între timp, încercă să obțină detalii cu privire la trecutul medical al copiilor de la cabinetele afiliate. Știa că David Jasper nu se va încrede în amintirile fetelor, având în vedere că o ironizase și pe ea când îi spusese că deja făcuse vaccinul. Și nici în părinți n-ar fi avut încredere, la cât de meticulos era. Se concentrează cât mai mult pe colectarea de date. Exact așa cum prezisese el, unele chiar se laudau că făcuseră toate vaccinurile.

– La asta mă și așteptam. Dar mulțumesc că ai încercat. Acum, mă concentrez pe rubeolă. E foarte important, soră.

– Da, știu, dar dacă îmi răspund în același ritm...

– De data asta, nu mai pierdem timpul cu întrebări. Săptămâna

viitoare vreau să încep controlul în tot blocul vostru. În vale este epidemie. Le vaccinăm pe toate. Apropo, tu ai făcut?

– Cred că da.

– Nu "cred". Dacă nu, o să faci acum. Mai bine mai târziu decât niciodată. Ca atunci când o să ai o fată...

– Mă surprindeți. Credeam că vă imaginați o lume populată doar de bărbați...

– Într-adevăr, mai ales când aud astfel de vorbe prostești. Informați-vă cu privire la ce v-am apus.

Fetele nu știau ce să răspundă. Unele chiar consideraseră că numele era drăguț, și că voiau să o cunoască pe fata numită rubeola. Într-un final, Catty ajunse la concluzia că erau prea mici ca să înțeleagă. În schimb, le povesti despre picnicul organizat sâmbăta aceea.

Toată lumea se distră la picnic, dar veselia dispăru pe dată când apăru febra, mâncărimea și disconfortul. David se felicita pentru succesul operațiunii sale. Fetele se bucurară de asemenea, pentru că lipseau de la școală o săptămână. Catty însă se simțea extenuată după doar o zi.

Apoi, sosi la complex o femeie din sat, care se dovedi a-i fi de mare ajutor.

– Nici nu știu cum să-i mulțumesc doamnei Chester că s-a gândit la un ajutor, îi spunea ea doamnei Parker.

– Nu doamnei Chester, ci doctorului Jasper să-i mulțumiți.

Petele trecură, la fel și riscul complicațiilor, dar primăvara tot se mai lăsa așteptată, la fel și orele de înot.

Astfel, Catty decise să treacă la interrelaționarea între băieți și fete. Cel mai bine ar fi fost să înceapă din sala de mese.

Prima cină împreună fu un dezastru total. Numai niște idealști precum Catty sau Tony mai puteau spera în îmbunătățirea situației.

Sau doar niște naivi, după cum se autocritica Tony.

Băieții erau deja așezați la masă când apărură fetele. Imediat se auziră strigăte, fluierături, chiote.

– Liniște! strigă Tony.

Fetele își luară farfuriile și se așezară la altă masă. Cei doi supraveghetori plănuiau ca, în timp, masa să fie în comun. Acum, doar făceau o încercare.

La un moment dat, ceva ateriză în supa Belindei, împrôșcând-o toată.

– Cel care a dat, nu mai mănâncă, anunță Tony.

Dar, după un ocol al mesei, nu reuși să găsească vinovatul.

Nu mai aruncară cu nimic, dar și Susan fusese atinsă. Avea mâncare pe față și în nas. Apoi, cu toate că cei doi erau atenți la tot ce mișca, Susan ajunsese cu coada în sos, iar părul Marindei în plăcintă. Iar fluierăturile nu încetară deloc!

– Hei! râse Tony la final.

Nu renunțară. A doua seară, strigătele se mai domoliră, mai ales că nimic nu mai surprindea. Mai puține bile de pâine aruncate, și fără sosuri puse în păr.

– Ceva, ceva tot iese, observă Tony.

Până la sfârșitul săptămânii, s-ar fi zis că mesele se luaseră în comun de când lumea. Spre dezamăgirea ei, Catty află că la sfârșitul săptămânii următoare vor primi o vizită – niște copii de la școala de corecție, din partea unui judecător, deci, timp de trei zile mesele comune se suspendară.

– O s-o luăm de la capăt, zise Catty.

– Nu cred. Surpriza fetelor s-a diminuat. Cred că noutatea lucrului în sine a provocat toată zarva.

Dacă așa crezuse și Catty, vineri suspiciunile i se infirmară. Vineri sosită musafirii. Imediat realizează motivul pentru care Tony

renunțase la relaționare. Era ocupat tot timpul cu organizarea grupurilor. Și asta fiindcă băieților le displăceau intrușii, mai ales când aceștia veneau cu impresii de oraș. Dar, spre dezamăgirea lor, majoritatea musafirilor ajunseră în grădini, acolo unde mulți dintre cei permanenți nu aveau voie. Era treaba lui Tony să combine cele două grupuri, dar, așa cum îi mărturisi lui Catty mai târziu, mai degrabă avu trei zile de jucat rolul unui gardian. Vizitatorii se distingeau clar de băieții din Centru. Purtau haine diferite, uneori chiar cu accesorii, erau mult mai obraznici, și veșnic nemulțumiți din cauza întunericii, a naturii în sine, a noroiului. Însă, până la final, Tony zicea că reușise a-i acapara pe toți în viața de Centru. Sau, aproape pe toți. Unii veniseră degeaba, irosind banii părinților.

Luni, după plecarea musafirilor, se reluară mesele comune. Câteva fluierături, dar total diferit de prima zi. Ceea ce o determină pe Catty să facă următoarea mișcare. Se consultă cu Tony, care părea cam sceptic.

- De ce să-i servească pe băieți?
- Pentru că acesta este rolul fetelor în viață.
- Adică, ești antifeministă?
- Adică, asta e realitatea. Majoritatea fetelor au să se căsătorească, și-o să aibă propriul lor cămin. Chiar dacă au să devină femei de carieră, tot vor trebui să știe să țină o casă.
- Dar băieții au să le copleșească.
- Doar până trece momentul noutății, iar dacă deja s-au obișnuit cu ele, cred că nu va fi prea mare hărmlăie.
- Nu știi ce să zic. Mi se pare prea solicitant.
- Dar când fetele se uită la băieți cum îngrijesc păsări și animale, sau mulg vaci?
- Aici ai dreptate. Mă rog, dacă tu crezi că fetele n-o să aibă

nimic împotriva...

– Dacă au, renunț la idee. O să le întreb în seara asta.

Ideea lui Catty nu necesita prea multe explicații. Atâta timp cât micuțele înțelegeau, se putea trece la aplicare în cel mai scurt timp. De parcă fetele erau născute cu o înclinație spre domesticitate.

– Cred că le-ai mituit cu șorțul și cu boneta, zise el mai târziu.

– S-au entuziasmat chiar înainte să apuc să le spun despre astea. Nu le-am mituit, nici măcar nu mi-am exprimat punctul de vedere. S-au arătat nerăbdătoare, astfel că n-am avut ce face și le-am îmbrăcat cu șorțul, drept răsplată.

Cumpărase materialul pentru șorturi și bonete din banii proprii. După achiziționarea costumelor de baie, considera că ar fi nedrept să mai ceară și pentru altceva. Iar problema slipului nu-i ieșise complet din minte, dar voia să aibă cât mai puțin a face cu cei din conducere. La urma urmei, era strict problema ei.

Bineînțeles că băieții comentează îndelung noutatea, dar era clar că le place situația. Unii începură să strige după fete "Picoliță, aici..." sau "Servitoareo, ia asta..."; însă majoritatea celorlalți nu priveau aceste remarcă cu ochi buni, și deci fetele fură acceptate în această ipostază.

– Începem să avem rezultate, remarcă Tony.

– Așa e, triumfă ea.

Săraca!

Sâmbăta următoare era ziua vizitelor. În astfel de zile, nu se acceptau persoane din blocurile vecine.

Catty abia aștepta să cunoască părinții fetelor. În afara faptului că încerca să afle cât mai multe despre mediul din care provenea copilul, voia să se informeze și cu privire la trecutul lor medical.

Despre prima chestiune, citise puțin și înainte de ziua cu pricina.

De exemplu, mama lui Deborah fusese nevoită a-și abandona patru din cei șapte copii, pentru că nu-i putea crește singură pe toți, și nu dorea amânarea zilelor de vizită.

Pe de altă parte, Adrienne, de treisprezece ani nu dorea să-și vadă tatăl. Când mama ei plecase lăsând în urmă patru băieți și o fată, tatăl se văzuse depășit de situație. Fata nu privea cu ochi buni excluderea ei din familie, deși i se explicase că nu va dura mult. Trebuia să-i explice bărbatului că fata trecea printr-o vârstă critică și că-și va reveni.

Și-așa mai departe. Iar Anne...

– Urăsc zilele de vizită, zicea fata.

Primii părinți sosiră cu autobuzul de ora două din Perinth. Unii veniseră pentru băieți, alții pentru fete. Catty urmări copilele care fugeau în întâmpinarea acestora, deși unele dintre ele așteptau pe margine, cu mâinile încrucișate. După primele saluturi, Catty se alătură și ea grupurilor, deschise un subiect de discuție, după care atacă problema dosarelor medicale. Majoritatea știa antecedentele fetelor. Mama Annei sosi în mare grabă, însoțită de un șofer aprins la față. Când Catty îl invită înăuntru, el refuză:

– Nu, o aștept pe Junie. Dacă vreți să vă odihniți, urcați dumneavoastră. De fapt, soră... și o măsură din cap până-n picioare, chiar vă poftesc călduros aici, și râse. Nu știu ce va zice dumneaei.

"Dumneaei" era o ființă îngrozitoare. Catty era conștientă de lipsa de profesionalism a unor asemenea impresii, dar nu se putea abține. Hainele o prindeau, deși de foarte proastă calitate. Parcă ar fi fost îmbrăcată în zdrențe; și cu o blană de nură pe ea, tot zdrențăroasă ar fi apărut. Lui Catty i se făcu milă de copilă.

– Cum vă înțelegeți cu Prințesa ? întrebă femeia. Eu nu mă înțeleg deloc. Nu mi se pare normal să nu mă întâmpine. Nu s-ar

zice că suntem mamă și fiică.

– Așa e, recunosc Catty.

Încercă să-l aducă înăuntru și pe prietenul ei.

– Pe Harry? râse ea. Numai dacă ați avea și un bar...

– Dar dumneavoastră veniți, nu?

– Nu. Harry m-a adus cu condiția să nu stăm mult.

– V-aș ruga să intrați. Vreau să vă arăt ceva.

– Nu e cazul. Cât ia?

– Nu mult.

– Să vorbesc cu el.

Cât timp femeia discuta cu șoferul, Catty le strânse pe fete și le îmbracă în șortulețe, cu bonetele pe cap. Când mama Annei se întoarse, fetele deja defilau prin fața părinților, ca niște "ospătărițe" conștiente, ducând tăvile cu ceai și cu fursecuri.

Imaginea o înduioșă nespus de mult pe Catty; chiar și Cookie zâmbi. Câțiva părinți făceau semne spre Catty, apreciind inițiativa ei, iar cei ce se abțineau măcar păreau a fi mulțumiți de faptul că propriul copil îi servea.

Toți, în afară de un părinte – mama Annei.

– Ce e asta? zise ea cu glas tare.

Prevăzătoare, Catty o scoase afară.

– O idee neinspirată, să le educați în spirit domestic.

– Cred că ați înțeles-o greșit.

– Adică dumneavoastră îmbrăcați copilul într-o uniformă și-l puneți să servească la masă, și-mi spuneți că mă înșel? Faceți din ele servitori!

– Nu e adevărat. Voiam doar să le educăm.

– Adică să le îndobitociți!

– S-au distrat; le-a plăcut ideea.

– Mie nu-mi place. Ba chiar mă gândesc s-o retrag pe Anne.

Cineva apăruse între timp între ele. Catty nu-și dăduse seama cine, până când persoana nu deschise gura.

– Vă rog doamnă, rosti David Jasper, să uitați acest gând.

Femeia îl măsoară pe doctor de sus până jos. Când văzu că nu e Harry, persistă în poziția ei antagonică.

– Am să mă mai gândesc.

– Nu mai gândiți.

– Guvernul plătește locul ăsta pentru fete.

– Și va plăti și dacă o luați pe Anne acasă.

– Dar vreau s-o iau! Auzi la ei, să o educe! pufni ea. Să servească la masă!

– Să-i spun Annei să împacheteze?

– Soră Quentin, ia-o pe fată din sufragerie și supravegheaz-o cât timp împachetează.

Catty rămase blocată... la fel și fata care tocmai apăruse în ușă

– Soră, nu vreau... nu vreau, șopti ea, îndurerată.

– Soră, ți-am dat un ordin; doamnă, vă rog să mai așteptați cinci minute.

– Haide, Anne.

– Stați puțin! scrâșni femeia, mai domolit. Mi-e greu. Tatăl ei m-a părăsit când ea era doar un copil. Numai eu știu cât m-am zbatut.

– Știm, în linii mari ce se întâmplă. Cu siguranță, v-ați simțit foarte singură. Și poate la fel vă simțiți și acum. Fata v-ar fi un sprijin acasă.

– Nu! strigă femeia.

– Parcă spuneți că vreți s-o luați.

– Vorbea gura fără mine. În ultima vreme, n-am fost în apele mele. Știți, doctore, probleme afective... și-i aruncă bărbatului o privire șagalnică.

– Da. Spuneți-i vă rog prietenului dumneavoastră că o așteptați pe Anne. E cam nerăbdător.

O sugestie mai mult decât clară, căci Harry claxona de zor.

– Trebuie să se întoarcă în oraș. Știți cum sunt oamenii de afaceri. Dar pentru dumneavoastră e totuna...

– Ce anume? se interesă David.

– Anne. Nu pot s-o iau. Adică, nu în situația actuală. Și-ncepu să plângă.

"Atunci, las-o!" ar fi vrut Catty să-i strige.

– Dar tocmai spuneți că vreți s-o luați, insistă David.

– Eram nervoasă din cauza a ceea ce am văzut, și arătă spre sufragerie. Fata mea nu va fi niciodată o...

– Soră Quentin, v-am spus s-o luați pe fată, ca să-și facă bagajul.

– Bineînțeles, continuă femeia, dacă Anne ar fi scutită de lecțiile acelea...

– Soră!

Trezită la realitate, Catty o luă pe fetiță de mână și dădu să iasă.

– Stați, o opri femeia. Am să fac asta altă dată.

– Acum.

– Nu acum. Trebuie să plec...

– Mergeți cu sau fără fată?

– Aș vrea s-o iau, dar știți cât de greu e...

– Deci, o lăsați aici?

– Păi...da.

– Să continue ca și până acum?

– Știți cum e...

– Deci?

– ...Da.

– Bună ziua, după care se întoarse spre Anne. Vizitatorii nu vor ceai, Anne.

– Da, doctore, și fugi înăuntru.

Iar Catty stătea rezemată de un stâlp, vărsând lacrimi. Până când cineva i se alătură pentru a o feri de ochii curioșilor.

– E-n ordine. Au plecat. E tot a ta.

"N-o vreau, ar fi vrut ea să strige, pentru că înseamnă afecțiune, iar eu nu pot oferi afecțiune. Nu vreau să mai iubesc, niciodată"

Dar rămase tăcută, protejată de statura lui impozantă. Se liniști după un timp.

După plecarea părinților, David se întoarse la blocul fetelor.

Catty încercase a alcătui o listă medicală cu toate amănuntele strânse. I-o înmână când el intră.

– Nu e pe cât de cuprinzătoare mi-aș fi dorit-o, regretă ea. Cum pot fi unii părinți atât de ignoranți?

– Nu mai contează. Mulțumesc oricum, soră.

Ea îl privi în ochi. Expresia feței lui ascundea ceva incert.

– Și eu am făcut niște cercetări. Cred că unele fete deja au primit toate vaccinurile, și urmări lista. Și văd că aici mi se confirmă informațiile. Ai reușit să aduni ceva informații legate de mediul în care au trăit?

– Asta se construiește de la sine, oftă ea.

Amândoi știau foarte bine că se referea la Anne.

– Cineva anume?

– Adrienne, de exemplu. Tatăl ei mi s-a părut OK.

– Și puțin cam nebun. Cu patru băieți și s-a gândit s-o trimită pe fată aici, ca și cum ar fi fost cea mai bună soluție.

– Dar n-a fost.

– Nu la modul la care te gândești tu, ci așa, ca unică soluție de salvare.

Catty îl aprobă.

Mai discutară alte câteva cazuri. Cum el nu menționa nimic de

Anne, Catty o aduse din nou în discuție, pentru că voia să-i mulțumească.

– De unde ați știut?

– Ce anume?

– Că mama ei n-o va lua.

– Știam. Mă îngrijora faptul că puteai să strici toată povestea.

Erai pe punctul de a te da bătută, nu?

– Mi-era teamă că o va lua.

– Mă îndoiesc, se mândri el.

Se lăsă tăcere, spre fericirea lui Catty.

– Te-ai implicat emoțional cu fetele, nu ? se auzi glasul lui.

– Ah, nu! zise ea intens, încât el o fulgeră cu privirea.

– Mie așa mi se pare.

Ea nu răspunse.

– Ce s-a întâmplat ? Nu vrei să te implic?

– Nici nu mă implic.

– Nu vrei?

– Nu.

– De ce?

– Pentru că...nu mai am putere. N-am să mai iubesc niciodată, pe nimeni.

– Înțeleg.

Strânse foile pe care ea i le dăduse, îi mulțumi și se îndreptă spre ușă.

– Se schimbă vremea, observă când să iasă, cred că vine din nou primăvara.

A doua zi dimineață, părea că e mai mult vară decât primăvară. Soarele răsărise înainte ca fetele să se trezească, așternând un lac de lumină pe peluza bine tunsă a domnului Fritz, iar florile purpurii își ridicară capetele ca-ntr-o ploaie de culori. Era cu

adevărat o zi minunată.

Când Dorothea decise agitată că vremea e bună de înot, celelalte îi ținură isonul. Catty ar fi trebuit să fie mulțumită de acest amănunt, și era într-un fel, dar...

"Nu te prosti acum, se îmbărbătă ea. E doar un slip... pe care nu l-ai raportat..."

Era duminică, iar după slujba obișnuită, fiecare era liber să facă ce dorea. Catty verifică dacă și băieții aveau oră de înot, după care le anunță pe micuțe că puteau folosi piscina începând cu ora unsprezece.

Își planificase să le învățe pe fete să aibă grijă unele de altele în apă, și să învețe prin modele, ca să nu mai aibă treabă cu metode și stiluri de înot. În caz că vreuna dădea semne de progres, le putea lua de la capăt.

Le lăsă să se bălăcească un timp, după care se ocupă de fiecare în parte pentru câteva mișcări de întindere. Câțiva stropi, și toate ieșiră la suprafață zâmbitoare – primul hop fusese trecut.

Se duse lângă fiecare, urmărindu-le cum dau din mâini și din picioare ca niște cățeluși ; pentru a le ajuta, Catty le ținea de mijloc. La un moment dat apărură și David Jasper, urmărind spectacolul. Spre ușurarea ei, Dorothea nu era în raza lui de observație, ba chiar se confundase destul de adânc în apă. David rămase un timp, apoi plecă.

– Gata, anunță Catty imediat după aceea.

Copilele ieșiră și se șterseră, apoi se înfășurară în prosoape.

– Încă mai am de lucrat, chicoti Dorothea, încă mândrindu-se cu slipul ei de așa-zisă adolescentă.

Catty începu să râdă, dar nu mai apucă să răspundă, căci se auzi de undeva un icnet de dezgust. Cel puțin așa părea după atitudine, căci persoana respectivă nu rostise niciun cuvânt. Într-un capăt al

piscinei stătea o femeie.

– E doamna Frances, zise Dorothea. E r..

– Nu, sări Catty. Până număr la trei, să vă văd pe toate în cameră. Unu, doi...

Toate porniră ca din pușcă. Catty li se alăturase, radiind de fericire. Femeia de la piscină și chiar problema slipului i se sterseseră complet din minte. Abia după vreo oră își aminti de ele.

– A venit domnul David, o anunță Mardi. Vine mai des decât atunci când aveam alte asistente. De ce, soră?

– Poate că eu nu mă pricep atât de bine la copii ca ele, și vrea să mă verifice.

Sau poate că voia să discute problema dosarelor medicale, gândi ea mai departe.

– Știți foarte multe despre copii! strigă Dorothea. Dar eu zic că vă place!

O spusese într-un asemenea mod de parcă într-adevăr vorbea adolescența din ea, de parcă ar fi fost cu adevărat o altă persoană și chiar și celelalte sesizară acest lucru. Pentru că toate erau femei, la urma urmei, și toate aveau un romantism înnăscut.

Doctorul intră chiar în acel moment. Cum Catty era cea care-l văzuse prima, fetele nu-și dăduseră seama de lipsa oricărei urme de plăcere pe chipul său. Ba mai mult, arăta chiar nemulțumit.

– Sunteți libere, fetelor, anunță ea. Doctorul are ceva să-mi spună.

"Să-mi spună? Asta e replica anului", gândi ea. După felul în care o privea s-ar fi zis că e gata să o muște.

El așteptă ca încăperea să se golească.

– Avem o patroană, doamna Frances.

– Da?

Oare unde mai auzise numele acesta?

- Stă în casa mare, roșie de pe deal. Poate ai văzut-o.
- A, da. E foarte frumoasă.
- E casa de la munte. Mai are și în oraș, și la mare.
- Ce bine.
- Da, dar nu e bine pentru noi.
- De ce? Pleacă?
- Nu ea, ci sprijinul ei.
- Da? Către cine?
- Nu știu.
- Atunci, care e problema?
- Tu. Dorothea. Și niște lucruri pe care ai spus că nu le cumperi, și totuși ai făcut-o.
- Presupun că vă referiți doar la acel slip.
- Știi bine la ce mă refer.
- Și unde intervine doamna... Frances ?
- A venit la piscina care e în mare parte opera ei.
- Nu e nevoie să continuați. Deja m-am confruntat cu atitudinea ei dezgustată. E din cauză ca a văzut-o pe Dorothea, nu? Dorothea cu slipul ei, sau mai bine zis cu acele "lucruri".
- Dorothea într-un slip pe care mi-ai spus că n-o să-l cumperi. De ce-ai făcut-o?
- N-am făcut-o... Adică nu pot să neg.
- De ce?
- Pentru că nu mi s-a părut nimic rău în asta. A făcut cincisprezece ani.
- Nu mă refeream la acest aspect, ci la faptul că mi-ai înșelat încrederea. Sunt sigur că mă puteai duce de nas dacă am fi fost presați de timp, sau dacă ai fi venit să-mi spui "Uitați, fata aceea..."
- Și cu ce m-ar fi ajutat? Care e rostul unor astfel de întrebări dacă nu duc la rezultate concrete?

În mintea ei răsări imaginea unei fete care ceruse același lucru cândva, și nu-l primise niciodată.

– Cum adică?

– Adică și eu m-am confruntat cu aceeași problemă când eram copil, strigă ea. Și nici măcar n-aveam ce are Dorothea. Eram complet a nimănui.

Se lăsă tăcere. Dacă s-ar fi uitat la el, ar fi observat cutele accentuate de pe chipul său și faptul că nu-și găsea cuvintele. Într-un final, masca rece îi reveni.

– Micuța orfană Catriona. Spune-mi restul poveștii.

– Sunteți răutăcios!

– Sunt și...un coleg. Într-adevăr, și eu am fost un astfel de copil. Ceea ce ar trebui să ne lege, nu?

– Dar nu e așa. Cum aș putea să păstrez o relație normală cu un om care face atâta caz pentru o fetiță în sl...

– Știi bine că nu asta e ideea. Dacă ar fi fost după mine, fetele puteau să folosească piscina la nesfârșit, nu după regulile de la Complexul Univers.

– Și atunci...

– Ai deviat de la subiect, soră.

– Nu intenționez. Dar a fost inevitabil. Dorothea își dorea un slip, care întâmplător mi s-a părut unul foarte decent, și dintr-o dată am redevenit fetița care cerea același lucru acum mai bine de cincisprezece ani... Ah, n-ați înțelege.

– Ba da, înțeleg.

– Așa că i-am dat voie, dar nu mi-a fost ușor să vin să vă spun. Am crezut că o să treceți cu vederea. A fost, de fapt, o minciună nevinovată.

– Da, așa e, continuă el după o pauză. Dar ce naiba să-i spun doamnei Frances?

- E chiar așa de bogată?
- Putred de bogată.
- Și a donat mult?
- Nici nu ne-am fi descurcat fără ajutorul ei.
- Atunci, există un singur răspuns. Trebuie să-mi dau demisia.
- Nu-mi permit așa ceva.

Cel puțin așa i se păruse că spune, dar nu era sigură; el se îndrepta spre ușă.

- Doctore Jasper... David...

El se întorse sever către ea.

- Lăsați-mă să vă ajut.

- N-ai făcut destul?

- Am să vorbesc eu cu ea.

– N-ai să faci asta, dar să le spui micuțelor să stea cuminți câtă vreme eu îmi susțin punctul de vedere. Ce gălăgie!

– Nu e mai mare ca de obicei, se indignă Catty. Are ceva și împotriva copiilor veseli ?

El nu răspunse, ci o privi grav și plecă.

Subiectul referitor la doamna Frances fusese dat uitării tot restul zilei. Cina alături de băieți se desfășură în condiții suportabile, fetele fiind acceptate în uniformele lor.

- Știai de doamna Frances, Tony ?

- Da.

- Și ce părere ai despre ea ?

- Banii.

- Înțeleg. Conducerea ține neapărat s-o păstreze ?

- Normal.

- Și e benefică relația cu ea?

- Ceea ce dă nu strică deloc, rânji el.

- Impune și... anumite reguli ?

– A, nu. David Jasper n-ar permite așa ceva.

"Poate" își zise ea.

A doua seară, Tony se arată cam obosit, după treizeci de copii ce trebuia supravegheați, după o zi de munci agricole. Cu toate acestea, asistentul, sau "unchiul" – încă nu se știa – zâmbea cu gura până la urechi.

– Parcă ești o pisică ce a dat de oala cu smântână, remarcă ea.

– Poți fii sigură de asta. Am obținut o nouă sală de gimnastică. Dar nu una obișnuită în care te poți mișca, ci una cu aparate. Chestii pentru băieți.

– Și cine e zâna cea bună? Sau spiridușul?

– E o zână, doamna Frances.

– Adică a donat. . .

– Pentru băieți. Și numai pentru ei. Dintr-un motiv sau altul, de-acum înainte toate fondurile vor merge spre băieți. Îmi pare rău.

Totuși, lui Catty îi părea bine că sponsorul principal al Centrului nu plecase. Încerca să-și imagineze pledoaria cu mult efect a lui David.

În acea după-amiază, el veni să continue povestea cu Belinda și nava spațială. După ce termină, le trimise pe fete la joacă și rămase cu Catty.

– Ai auzit vestea, nu?

– Despre sala de gimnastică a băieților?

– Da.

– Am auzit, și vreau să vă spun că mi-a părut bine că ați păstrat-o pe doamna Frances.

– Da, dar n-a fost deloc ușor. A trebuit să-i vorbesc foarte dur

– Sunt sigură. Adică, sunt sigură că v-ați implicat trup și suflet pentru acest loc. Vă rog să-mi acceptați felicitările. . . și scuzele.

– Nu, n-am să fac asta.

Ea rămase ca trăsniță.

– M-am săturat. Să mă agit pentru a face din țânțar armăsar...

– Adică o sală de gimnastică dintr-un slip...

El o privi fix și-ncepu să râdă. Și ea-l urmă.

Copilele se strecurară înăuntru, curioase.

– Sunt ca o familie fericită, zise Ann Mary bucuroasă.

Capitolul 5

Lucrările la noua sală începură aproape imediat. În fiecare zi, noi grupuri de muncitori soseau la complex. Cum majoritatea erau tineri, Catty le ținu deoparte pe fete, inclusiv pe Dorothea, în caz că doamna Frances supraveghea zona, ca nu cumva să găsească vreun motiv să-și retragă oferta.

Deja toate fetele învățaseră să înoate. Chiar și Ann Mary reușea să dea de câteva ori din picioare, fără ajutor. Ceea ce o bucura nespus de mult pe Catty, să știe că, în caz de nenorocire, fetele se puteau salva singure.

Încă nu erau considerate destul de experimentate pentru a înfrunta trupa lui Tony, care plonjau în apă ca niște bombe sau se trăgeau unii pe alții în apă. Dar, timpul nu era pierdut...

Catty se întâlnise de mai multe ori cu Bevan Bruce. După multe invitații pe care le refuzase, începuse a se simți ridicolă, așa că acceptă, într-un final, să ia ceaiul cu el.

- Știi doar că am o menajeră, o motivă el.
- Contrariile nu se atrag la Complexul Univers, râse ea.
- Mi s-a părut că eziți, râse și el. Dar trebuia să te asigur că... Vreau deosebit de mult să vii la mine, Catriona.

Ea îi zâmbi înapoi. Îi plăcea acest bărbat. Încerca să-și imagineze reacția lui dacă-i va spune că ezită din cauza doctorului Jasper. Cu toate că, după episodul cu slipul, reușiseră să destindă atmosfera, era conștientă de reticența lui și de faptul că cel mai mic pas greșit i-ar stârni din nou mânia.

Și totuși, era doar un membru al conducerii, se îmbărbăta Catty; putea să-și ia o pauză.

– Abia aștept să vin, Bevan.

Doamna Mallard pregătise un ceai foarte bun, iar Catty reuși să se relaxeze după toată agitația de la Centru.

După ce terminară, el o conduse încă o dată printre pădurile de citrice, explicându-i detalii de creștere. Bevan motiva că încă nu-i arătase noile apariții și plantații.

– Un portocal mai mare și mai gustos?

– Mai mult de-atât. O încrucișare între varietățile de fructe. Țin o evidență a tuturor semințelor. Cine știe, poate că-ntr-o zi am să descopăr un fruct nemaiauzit. Serios, râse, e o adevărată aventură să te ocupi cu asta.

Lui Catty, toată acea muncă i se părea fascinantă. Îl urmări pe Bevan ocupându-se de un copac rănit. Cu siguranță, nici David Jasper nu se preocupa cu mai multă atenție de pacienții săi. Coaja copacului se rupsese în mai multe locuri, iar Bevan le pune la loc cu ajutorul unor benzi de pânză, muiate în ceară, în prealabil. Când dădura peste un alt copac asemănător, ea ceru s-o lase să încerce mișcarea. Terminând, se ridică mulțumită, așteptând verdictul. Bevan o privea nemișcat.

– Catriona...

Ea recunoscă tonul.

– Alte probleme? se grăbi să schimbe subiectul.

– Doar una, și se arată pe sine.

- Unde sunt ustensilele?
- Vorbesc serios, Catriona.
- Ba nu.
- Știi că e prea repede, dar dacă am concurență...
- Adică?
- Emu Heights e plin de burlaci.
- Pe care eu încă nu i-am întâlnit.
- Ai cunoscut trei dintre ei.
- Pe tine, zise ea amuzată...și ?
- Pe Tony Williams.
- E ridicol! Și?
- David Jasper. Cel mai promițător dintre toți.
- Cred că ai înnebunit, zise ea agitată.
- Nu-ți place de el?
- Nu, dacă într-adevăr te interesează. Vreau să spun că el nu mă place, nu-i place nimic din ceea ce înseamnă sexul opus.
- Bărbatul e bărbat. Cel puțin, poate, pentru că-l cunosc destul de bine.
- Înseamnă că mai poți medita asupra subiectului, Bevan... zise ea după o pauză.
- Știu. M-am grăbit. Nu mai contează, Catriona...cel puțin deocamdată, adăugă zâmbind.
- Pe drumul de întoarcere, el reveni asupra subiectului.
- N-ar fi trebuit să-ți spun acele lucruri, dar când apare o fată de pe meleaguri străine, singură, te gândești că trebuie să aibă un motiv întemeiat. Nu sunt eu acela, dar când vine vorba de tine, n-aș vrea să fiu o roată de rezervă.
- O spui de parcă aș fi venit aici rănită din dragoste, râse ea.
- Dar râsul îi pieri de pe buze în scurt timp. Într-adevăr, așa venise. Începeau să-i dea lacrimile. Gaby și Georgie. Fetitele ei. Îl

văzu pe Bevan ca prin ceață urmărind-o cu milă, și-și dădu seama la ce se gândește.

O conduse acasă, și parcă în fața clădirii. David Jasper stătea acolo, așteptând-o parcă tocmai pe ea.

Cei doi bărbați schimbă câteva vorbe, după care Bevan îi făcu semn cu mâna, iar David intră în sufragerie.

– Te-ai simțit bine la ceai?

– Foarte bine.

– O după-amiază plăcută?

– La fel, zise ea încordată.

Ceva stătea să erupă înlăuntrul ei.

– Îți place?

– Pentru Dumnezeu! se răsti, dar își aminti că acest bărbat e angajatorul ei, așa că se mai calmă.

– Așa mai merge, răspunse el malițios. Niciodată să nu întorci spatele unui membru al conducerii.

– Ce doriți, doctore?

– Nu mai ești angajata ascultătoare? Nu te-ai purtat la fel și cu el?

– Bevan... Domnul Bruce nu e un membru al conducerii. Doreați ceva anume?

– Da. Am primit o înștiințare de la departamentul de sănătate cu privire la dosarele pierdute. Au consultat dublurile și s-a constatat, din fericire, că toate fetele au vaccinurile la zi.

– Ce bine.

– Mai ales că unele dintre ele nici nu se mai găsesc azi. Dar trebuie să recunosc că mi-era teamă și de antitetanos.

– Și mie, zâmbi ea ca pentru sine.

– Mai ales în cazul acesta, și făcu o pauză. Caii.

– Caii?

Deci, asta era; observase că ceva mustea în el. Spera că nu pălise prea mult la față, căci pe dinăuntru era complet lipsită de vlagă. Nu-i plăceau...ba chiar se temea de cai.

– Caii? repetă cât se poate de natural.

Nu-și putu înfrâna amintirea acelei zile când, după moartea tatălui ei, venise să locuiască cu mama. Roger se ocupa de mica fermă lăsată de tată. Din cauza faptului că fratele ei lipsea adesea de-acasă sau era foarte ocupat cu treburile fermei, doamna Forbes decisese s-o aducă și pe micuță.

– E fată, remarcase ea, altfel ți-ar fi fost de ajutor. Știu că ai nevoie.

– Pot să ajut, se oferise Catty imediat, căci îi iubea pe amândoi la fel de mult.

Dar, după ce vizită grajdurile, Roger începuse să râdă de ea.

– Să știi că nu mușcă...

Însă pentru ea, o fetiță care văzuse cai doar la curse sau la competiții, nimic nu părea amuzant. Se retrăsese speriată, iar mama îl mustrase pe Roger. Gestul o determinase pe Catty să-i iubească și mai mult. Poate că ar fi trecut peste frica ei, dacă nu i s-ar fi întâmplat chiar lui Roger. Roger, idolul pe care-l avea. Îl auzise strigând din șopron, apoi auzise și ceva care fâșâia. Ea fugise într-un suflet în acea direcție. Roger se afla în țarcul calului, alb ca varul. Ceva deranjase animalul, care dădea nervos din copite.

– Adu-l pe Horsley, dar înainte ca ea să se miște, calul îl lovise direct în față.

Tipetele ei îl alertaseră instantaneu pe îngrijitor. Bărbatul liniști calul, iar Catty se repezi la fratele ei. Venise și mama...și ambulanța. Episodul o afectase timp îndelungat, Roger zăcuse în spital patru luni. După care se întorsese la caii lui...și astfel o cunoscuse și pe Lilla, o iubitoare de curse.

– Da, caii, surâse David Jasper, ca și cum i-ar fi citit teama. Presupun că ai experiență.

– Nu, ați presupus greșit.

– O englezoaică! Membră a unuia din sutele de cluburi de echitație!

– Și asistentă, pe deasupra.

– A, uitasem. Rușine să-mi fie că nu mi-am adus aminte de situația delicată în care te aflai înainte.

– Evident că dumneavoastră ați fost mai privilegiat în instituția de care ați aparținut. Sau ați pretins că sunteți tot un orfan, de dragul situației?

– A, nu, e adevărat.

– Un orfelinat care aduce cai pentru băieți, încercă ea să pară sarcastică.

– Nu, caii au fost aduși destul de târziu acolo. Pe atunci, nu se putea îndeplini un asemenea plan, dar acum se poate. Școala de călărie de la Emu Heights se redeschide. Am primit o donație de șase exemplare de care nu mai e nevoie în altă parte. Așa că Tony se va ocupa de băieți, tu de fete.

– O, nu, murmură ea, și ar fi vrut să zică mai multe, dar se abținu.

– Chiar dacă în copilărie n-ai avut acest privilegiu, presupun că acum știi să călărești.

– Da, zise ea hotărâtă.

Cum de putea minți cu atâta nerușinare? Cu siguranță, motivul era bărbatul din fața ei.

– Bun. O să vă puteți planifica zilele alternativ. Nu e nevoie să aveți rezultate extraordinare, doar pentru puțină distracție.

"Pentru puțină distracție"... Catty simțea că i se face rău.

El continuă să vorbească – spera ca aceste lecții să nu-i

stânjenească vizitele în pădurile de citrice.

– Am fost o singură dată.

– De două ori, o corectă el.

– Prima a fost de recunoaștere.

– Dar n-a fost una scurtă.

– Se pare că mă urmăriți, îl înfruntă ea, mulțumită că-l făcuse să se retragă.

– Mă interesează tot ce mișcă la Complex, tot ce are legătură cu activitățile de aici.

– Nu vă faceți probleme, îmi văd de treabă.

– Inclusiv de portocale, observă el și înainte de ai putea da o replică acidă, părăsi încăperea.

Furia ei se transformă în deznădejde. Cum avea să se descurce? Ar fi putut să i se plângă "Nu știu să călăresc și mi-e frică". Dar știa că n-ar avea curajul, mai ales după replica lui ironică "Presupun că acum știi să călărești" și acel răspuns atât de hotărât.

Mai era o speranță – fetele. Poate că fetele vor da înapoi de la ideea lecțiilor de echitație. Iar cu puțin ajutor, putea refuza chiar fără drept de apel. Ceea ce ar fi încheiat discuțiile. Chiar și o persoană mai severă, cum era David, n-ar fi insistat.

Catty le anunță pe fete chiar în acea seară de noile planuri. Nu minimaliză situația, dar nici nu făcu prea mare caz. Adoptase un ton lipsit de interes, și spera ca mesajul să fie înțeles.

Se înșelase.

Copilele se dovediră deosebit de încântate, și abia așteptau să înceapă. Ar fi trebuit să țină seama și de relația instinctuală dintre un astfel de animal și un copil, cu toate că ținea mai mult de latura masculină. Dacă n-ar fi trecut prin acel episod din copilărie, altele ar fi fost și impresiile ei.

– Un ponei!

– O să călărim!
– O să galopăm!
– Fetelor, nu vă grăbiți. E vreuna dintre voi care ar vrea să renunțe?

Pauză.

– Nu vă temeți. O să fim înțelgători.

Pauză.

– Marion?

Marion era un copil mai lent; îi luase cel mai mult să învețe să înoate.

– Abia aștept, soră.

– Se pare că sunteți nerăbdătoare cu toate, zise Catty , mai deznădăjduită ca niciodată. Am să verific pantalonii voștri, trebuie să fie în stare foarte bună, până când cumpărăm alții.

– Când începem?

– La sfârșitul săptămânii viitoare. Acum, e rândul băieților.

Măcar avea ceva timp să învețe și ea, gândi Catty.

A doua zi, după plecarea fetelor, petrecu toată dimineața în biblioteca școlii, mai ales că nu găsea nimic despre călărie.

– Cauți ceva și nu găsești? se interesă domnul Chester. De ce nu încerci la biblioteca mobilă de la Emu Heights? Chiar azi trece omul pe-acolo. Sunt o editură foarte bună. Dacă vrei ceva, vorbesc cu doamna Chester.

– Mulțumesc, dar îmi trebuia ceva ce se poate împrumuta.

– Du-te cu ea, totuși. Oricum, n-ai nimic de făcut până se întorc copiii.

– Mulțumesc, așa am să fac.

Doamna Chester conduse ca nebuna de-a lungul dealului. Vorbea foarte mult, și nu se știe cum, dar întotdeauna reușea să-și ridice mâinile de pe volan chiar în curbe. Dar mașina cunoștea

foarte bine drumul, o asigură ea pe Catty. Ajunseră în siguranță, cu puțin timp înainte de sosirea mașinii cu cărți.

Era vorba despre o camionetă, înăuntru a căreia era amenajată o mică bibliotecă; sus pentru adulți, jos pentru copii. La o privire de ansamblu, Catty se convinge că selecția de volume era variată și bine aleasă.

Era sigură că doamna Chester se va interesa de alegerile ei, pentru că așa-i era firea. Dar pe moment, femeia nu o păzea. Îi plăceau cărțile romantioase și poate era prinsă în vreo aventură... Așa că o anunță pe Catty că mai stau puțin prin zonă.

– Trebuie să-i iau domnului Chester o carte despre crichet.

Catty își ținea cartea ei despre "Cum se călărește un cal" cu coperta înăuntru.

Când ajunseră înapoi, Catty merse direct la grajduri. Chiar și pentru ochii necunoscătorului, animalele păreau foarte liniștite, ceea ce era explicabil din moment ce veniseră de la o școală profesionistă. Măcar un aspect pozitiv, gândi Catty. Îl auzi pe Tony venind în spate.

– Care e cel mai blând? și motivă repede că se interesa pentru Ann Mary.

– Cred că murgul acela, cu șaua pe butoi. Apropo de butoaie, toate sunt uleioase.

– Înțeleg.

Apoi, se întoarse acasă, închizându-se în cameră, studiind de zor. Ignoră complet atenționarea cum că primele lecții puteau fi urmate fără șa, pentru a stabili o relație apropiată cu animalul. Nu-și dorea o astfel de relație.

Citi despre cum să se urce în șa. Inconștient, încerca să facă mișcărilor, încordându-și mușchii. Apoi, despre cum se ține căpăstrul. Totul părea floare la ureche, dar oare va fi la fel și în

realitate ? O trecură toți fiorii.

Seara, auzindu-le pe fete cum pălăvrăgeau despre ponei, se simți mai năpăstuită ca oricând. Măcar dacă una dintre ele ar fi avut rețineri...N-ar mai fi trăit același sentiment de inutilitate care o încerca în aceste momente.

A doua zi dimineată, imediat ce autobuzul cu copii dispăru după colț, se îndreptă tremurând spre țarc. Știa că Tony nu se afla acasă, iar domnul Chester nu va ieși toată ziua din birou.

Și-ar fi dorit să știe numele calului, crezând că, la fel ca un câine, și calul răspundea când era strigat. Îi încercă pe rând, dar niciunul nu părea că reacționează. Într-un final, îl găsi pe cel în cauză. Când îl atinse, acesta se retrase, ca și cum nu i se mai întâmplase așa ceva.

Strângând din dinți pentru a-și alunga frica, urmă îndrumările din carte, adică se urcă pe el fără șa. Urma să relaționeze cu el. Într-adevăr, calul părea că nu simte nimic, în timp ce ea se prinse de coamă. Apoi își aminti că nu trebuie să facă așa, și se prinse cu genunchii, pentru ca, în cele din urmă, să atârne pur și simplu. I se părea foarte dificil.

Încet, încet, începură a se mișca. Treptat, deveni conștientă că n-ar fi pățit nimic dacă ar grăbi pasul. După cinci minute, se ținea tot în șa. Bucuroasă, descălecă, și se întoarse acasă.

Studie al doilea capitol, cu privire la șei. Știa unde se țin șeile, iar a doua zi îl încălecă pe Russet, cum îl denumise, fără a mai păstra contactul direct. Și din nou grăbise ritmul.

A treia zi știa că făcea progrese. Inima încetase a-i mai bate cu atâta putere, nu mai brusca animalul ca la început, și nici nu mai transpira.

A patra zi reuși să călărească într-un anume ritm. Încurajată, își petrecu o oră din după-amiază familiarizându-se cu mișcarea. În seara respectivă, abia-și mai trăgea picioarele spre sala de mese.

După ce le culcă pe fete, se delectă cu o baie relaxantă, dar a doua zi se simțea și mai rău. Era conștientă că mersul ei nu era tocmai natural, dar spera să nu se observe. Însă copiilor nu le scapă nimic.

– Sunteți ca un robot, soră, remarcă Ann Mary. Vă simțiți bine?

– Parcă aveți picioare de lemn. Bunica mea era așa.

– Adică reumatism, corectă Catty. Sunt bine, fetelor.

Cu toate astea, nu se putea abține să nu râdă de sine de fiecare dată când se așeza.

– Vă doare fundul, continuă fetița. Bunica mea...

– Gata! Sunt bine.

Era seara când doctorul Jasper venea să le citească.

Catty se retrase în camera ei. Îi auzea glasul, și, la răstimpuri, entuziasmul fetelor care aflau tot mai multe despre Bettina. Probabil că adormise – sigur din cauza lecțiilor de călărie – pentru ca apoi să se trezească în momentul în care David o prinse de încheietură.

– Pulsul e bun, zise el apatic. Să-ți văd limba.

– Nici gând. Ce naiba faceți?

– Fetele mi-au spus că nu te simți bine.

– Sunt perfect.

– Ba nu, chiar dacă pulsul e normal. Ce te doare?

– Nimic...

De fapt, n-o durea nimic, doar că se simțea înțepenită ca un robot și că ar fi avut nevoie de ajutor pentru a se ridica din pat.

– Așa mi s-a spus. Și mi s-a spus și unde. Ann Mary.

Simți că sângele îi năvălește în obraji amintindu-și de replicile fetelor.

– Ce modestă suntem, zise el blând. Îmi arăți unde?

– Nu.

– Nu-ți cer să marchezi locul, doar să-mi spui, ca să știu dacă e

reumatism sau...

— Nu e nimic!

Se ridică din pat cât mai normal cu putință, îndreptându-se spre ușă.

— Noapte bună, doctore. E ora la care, de obicei, iau o gură de aer... Singură, adăugă, văzând că el o urmează.

Reuși să se deplaseze destul de natural până în dreptul unui copac. Acolo, se chirci la rădăcina lui, blestemând toți caii din lume, toți doctorii care se interesau de dureri, și toate fetițele care o observaseră și făcuseră publică starea ei.

Când se liniști, se întoarse acasă și făcu încă o baie. A doua zi, o luă de la capăt. Simțea fiecare junghi, dar parcă durerea o mai slăbise. Încurajată, în acea după-amiază se întoarse la grajduri. Încălecă pe Russet și-l conduse chiar în afara țarcului. Intenționa să rămână prin împrejurimi, dar socoteala de-acasă nu se potrivește cu cea din târg.

Abia ce închise poarta când îl scăpă pe Russet de sub control. În loc de plimbarea lină și plăcută cu care se obișnuise, calul o luă la goană. N-avea rost să tragă de căpăstru sau să-l liniștească, pentru că nimic nu l-ar fi oprit. Cobora la vale, iar Catty îi striga în continuu să se oprească. Abia după ce calul trecu peste mai multe cursuri de apă, ea realizează că poneiul vrea să se întoarcă la școala de călărie de unde fusese adus. O dorință imposibil de stăvilit. I se făcu milă pentru cal, pentru care casa era casă, dar se autocompătimea și pe sine. Școala se afla chiar la Emu Heights, și era tocmai ora la care docorul Jasper avea consultații. Cu siguranță că o va vedea, iar gestul ei de a scoate calul din țarc va fi catalogat drept unul ridicol, mai ales că nu-l putuse opri, când se lăudase cu cunoștințele în materie de călărie.

Încercă din nou să îmbuneze calul, dar în zadar. Animalul

adulmeca aerul și pufnea mulțumit, accelerându-și galopul. Făcu încă un salt peste un râu; Catty nu avea decât să se felicite pentru cursa pe care o realizase.

Ieșiră din tufe chiar în mijlocul orașului, pe singura stradă existentă. Russet cercetă orizontul, la capătul căruia văzu ținta și o luă din nou la galop. Concentrându-se exclusiv la a-și păstra poziția corectă, Catty abia dacă observă privirile curioase ale sătenilor ; după care cineva ieși în ușa cabinetului...

În față le apărură o poartă, poarta școlii de călărie. Care era închisă.

– Russet, dacă te oprești, o deschid, strigă Catty. O deschid, mă auzi?

Însă calul nu mai auzea și nu mai vedea nimic; se încordă din toată ființa lui și se înalță într-un salt acrobatic, unul din acele salturi despre care Catty știa că nu sfârșesc bine. Zburară împreună peste poartă, dar, ca și mai înainte, ea rămase tot în șa. Russet încetini și o luă la trap spre locul unde știa că era tava lui cu mâncare. La școală se aflau doi îngrijitori care rămăseseră cu gurile căscate, de parcă nu mai văzuseră așa ceva în viața lor.

– Unde naiba l-ați găsit? întrebă unul. L-am dat de-aici.

– Și cum de l-ați încălecat? E unul nă răvaș.

– E de la Centrul Univers. Nouă ni l-ați donat.

– Așa e, zise domnul MacWither, directorul școlii. Chiar mă întrebam de ce Billy Boy încă e aici, iar Red Fury a dispărut.

– Red Fury? murmură Catty.

– Adică el. E cel mai sălbatic cal pe care l-am avut.

– Nu e cel mai blând?

– Cine? Fury? Vă simțiți bine, domnișoară?

Domnișoara nu se simțea tocmai bine. Descălecă. Apoi se lăsă la pământ.

În clipa în care se trezi, se afla pe un pat de spital, cu David Jasper alături.

– Deci, de-aia aveai dureri într-un anumit loc.

– Învăţam să călăresc.

– Pe un cal năvălaş?

– Nu ştiam...

Catty îşi dorea cu disperare ca scena prin care trebuia să treacă să nu se întâmple, dar degeaba.

– Îmi vine rău.

Cu mult profesionalism, el îi ţinu capul, liniştind-o. Apoi, o mai ţinu un timp în acelaşi loc, fără a o muta într-un spaţiu mai răcoros, aşteptând să-i mai treacă ameţeala. După care o puse pe un alt pat, iar Catty află cu surprindere că el locuia alături. La un moment dat, David ieşi şi se întoarse cu un prosop şi cu apă caldă. Deosebit de atent, îi curăţă faţa şi mâinile. Umezi o cârpă în apă rece şi i-o aseză pe frunte, şi-i spuse să închidă ochii şi să rămână așa câteva minute. După ceva timp, se întoarse cu o cămaşă curată, mult prea lungă pentru ea, dar dacă o vâra în pantaloni...

– Nu, mulţumesc.

– Cealaltă e oribilă. O să ți se facă rău din nou.

– Ba nu.

– Atunci, mi se face mie, şi, spre îngrozirea ei, începu să-i descheie nasturii.

– E în regulă...adică sunt bine...deci...

– Adică, nu vrei ca eu să fac asta? Te rog, soră Quentin...trebuie s-o facem.

Ea încercă să se ridice; când se dezechilibra, el sări s-o sprijine, dar Catty se feri. David zâmbi pe înfundate, dar nu se mişcă din loc.

– Vă rog să vă întoarceţi, zise ea.

El o ascultă. Spre marea ei insatisfacţie, era sigură că el abia se

putea abține să nu râdă.

– Gata.

– Aduc niște cafea.

Nu se duse în cabinet, unde avea aparatul de cafea pentru pacienții care trebuia relaxați, ci se duse în bucătăria proprie și se înapoie cu un lichid foarte tare. Dar și foarte dulce. Catty știa că așa se servea în cazul situațiilor șocante, așa că nu comentă nimic.

– Înainte de a face vreo remarcă, începu el după câteva momente, vreau să-ți spun că ai făcut un efort enorm pentru cineva care știe doar să călărească și nimic mai mult.

Într-un fel sau altul, Catty era conștientă că trebuie să-i spună adevărul. Deși acum era mai încrezătoare în sine decât cu o săptămână în urmă, el avea dreptul să știe starea de fapt, pentru a se decide asupra viitorului lecțiilor de călărie.

– Nu știu.

– Ce nu știi? se miră el.

– Să călăresc.

– Adică nu știai să călărești, dar, de fapt, mi-ai spus că știi?

– Da.

– Deci, ai încercat să înveți de una singură?

– Da.

– Pe un cal ca Fury?

– V-am spus că nu știam.

– Iar eu îți spun altceva, soră: dacă ar fi să fac după cum mă taie capul, locul acela despre care-mi povestea Ann Mary te-ar dura de mii de ori mai tare. Numai o nebună putea face așa ceva! Știi ce s-ar fi putut întâmpla?

– Dar nu s-a întâmplat.

– Și cărui miracol să atribuim acest lucru?

– N-a fost niciun miracol. Am citit o carte despre "Cum să

călărești un cal". Am împrumutat-o de la biblioteca mobilă. În primul capitol se spunea despre cum trebuie să nu pui șa pe cal pentru a stabili o relație cu el.

– Și ai reușit?

– Dar, dar cu anumite implicații.

– Se pare că nu ți-au fost de-ajuns. Și?

– Și atât. Am exersat în fiecare zi. Iar azi mi-am zis că sunt destul de experimentată pentru a ieși din țarc. Dar Russet...

– Russet?

– Fury... avea alte planuri.

– Te-ai temut?

Privirea lui se mai îmblânzise.

– Nu atât teamă, cât rușine. Mi-am dat seama că Russet... Fury se întoarce acasă, și deja vă vedeam în ușa cabinetului, râzând de mine.

– N-am râs, răspunse el serios.

– Îmi pare rău pentru deranj.

– După fețele sătenilor, se vede treaba că le-a plăcut spectacolul, iar directorul școlii și îngrijitorii sunt fericiți că-l au pe Fury înapoi. Am impresia că e un exemplar foarte scump.

– Și atunci, ce cauți aici?

– A ajuns doar periodic. Aici trebuia să ia o pauză înainte de antrenamentele serioase. Are o genealogie impresionantă și se pun mari speranțe în el.

– O să fie un... cal de curse? zise ea împietrită.

– Da. Ți vine rău din nou?

– Nu.

– Oricum, mie mi-e greață, pentru faptul că n-ai venit să-mi spui că nu știi să călărești. Chiar așa de mult mă disprețuiești?

Ea negă din cap.

– Atunci? De ce?

– Nu știu, reuși ea să șoptească.

El nu insistă, și-i spuse că o conduce acasă.

– Merg singură.

– Pe celălalt cal? Cel care ar fi trebuit să ajungă, de fapt, la voi?

Ea se gândi la propunere, dar simțea că o vreme nu va mai fi în stare să încalceze alt cal.

– Merg pe jos.

– Până la mașină; deși mai degrabă te-aș duce în brațe.

– Dar sătenii...

– Au să se distreze din nou. Emu Heights e un loc foarte pitoresc, și rareori au parte de astfel de distracții.

– Și tot am să merg singură până la mașină.

Coborî, abia reușind să-și ascundă dezechilibrul.

Când urcă, ceva o împinse să arunce o privire la școala de călărie. Animalul binecunoscut apărură de cealaltă parte a grilajului; probabil că-și va aminti de ea, cea care îi strânsese coama cu furie, și care se agățase aprig de el în primele zile.

Ulterior, sătenii le povestiră lui David și lui Catty că animalul nu-și mai revenise din starea de apatie.

Capitolul 6

Fetele învățară să călărească mult mai ușor decât învățaseră să înoate. De parcă n-ar fi fost ca peștii în apă, ci mai degrabă născute în șa. Se entuziasmau la orice nou amănunt, iar Catty fu nevoită să amâne mai multe zile de înot. Poate și din cauza vremii, atât de instabile pe timp de primăvară, mai ales la Emu Heights unde vântul se întetea din cauza masivelor de pe marele lanț muntos din apropiere. Piscina căpăta o culoare metalică, iar Catty nu-și putea învinovăți elevele că preferau blana moale a unui animal.

Spre încântarea ei, caii se dovediră cooperanți. Animalele acestea nu cunoscuseră o altă viață decât cea în preajma oamenilor și a drumurilor de țară. Persoanele mici de înălțime li se potriveau de minune și puteau să ducă zeci de kilograme de în spinare doar de dragul stăpânilor.

Catty, alături de Tony, i se plânse:

- Și mi l-ai recomandat pe Red Fury!
- Eu m-am rugat mult timp de el, și credeam că n-o să ajung să-l stârnesc niciodată, râse el. Dar ce te plângi? Sunt sigur că ți-a dat o lecție.
- Da, dar după ce l-am călărit pe Russet nu mă mai pot obișnui

ce ceilalți.

În curând, se dovedi că și animalul simțea la fel. Într-o zi, domnul Chester trimise după Catty. Aceasta îl găsi pe directorul școlii de călărie în biroul șefului ei. Venise cu o propunere. Red Fury începuse să le facă probleme. Îl acceptaseră din partea unui client bogat pentru a-l obișnui cu un ritm mai lent de antrenament. Însă nu reușiseră cu el mare lucru, pentru că animalul nu mai accepta pe nimeni în șa.

– Și nu vrem să ne pierdem clientul, domnișoară...

– Eu n-am avut probleme cu el.

– De aceea am venit.

Și-i propuse să-l folosească din când în când, contra unei sume de bani. Catty ar fi acceptat cu bucurie, dar domnul Chester interveni repede, spunând că atâta timp cât femeia exersa în incinta Centrului, nu trebuia să plătească. Afacerea avea să fie un fel de donație Centrului.

– S-a făcut, acceptă directorul.

Toată lumea era mulțumită, mai ales Catty, care dobândea astfel o poziție asemănătoare cu cea a doamnei Frances, care-i crease neplăceri în urma scenei cu slipul. Fericită și că reînnodase prietenia cu Russet, îl încercă chiar a doua zi; murgul îi asculta comenzile; reuși să atingă acea relație profundă despre care vorbea cartea, o relație între cal și călăreț.

Îl duse până la poalele dealului, unde creșteau pădurici răcoroase; copacii erau plini de mușchi verde. Din loc în loc, oamenii tăiaseră arborii, făcând spațiu unor fâșii de pământ destinate viitoarelor culturi de dovleci și fasole. Se vedeau și urmele cenușii de la focurile pe care localnicii le făceau pentru a curăța pădurea de uscăciuni și de gunoaie.

Într-un astfel de loc îl întâlni pe David Jasper într-o dimineață.

Mașina lui fusese împrôșcată cu noroi de un buldozer ce trecuse prin apropiere și se împotmolise.

– Slavă Cerului! zise el. Mă întrebam cum o să pot ieși de-aici.

Ea îl privi, nedumerită. Cărarea abia se deslușea, incert, și nu găsea motivul pentru care el se afla acolo.

– Aveam puțin timp liber și mi-am zis să văd ce mai face lumea pe-aici. E unul din locurile mele preferate.

– Ar fi trebuit să veniți pe jos.

– O să știu, de-acum înainte. Dacă nu veneai tu...

– Tot va trebui s-o luați pe jos.

– Trebuie să ajung la o consultație, și se uită la ceas.

– Aș vrea să vă ajut, îi răspunse ea rece – la urma urmei, el întotdeauna se arătase la fel față de ea. Dar nu cred că Russet v-ar lăsa să-l încălecați, chiar dacă...

– A, da, am auzit despre relația cu călărețul...

– Chiar dacă sunt și eu, îl ignoră ea.

– Și nici tu n-ai fi de acord. Soră Quentin, e o problemă de aranjare a locurilor. Adică, am fi foarte apropiati.

– Și prea grei pentru Russet. Îmi pare rău, doctore. Să anunț că o să ajungeți în curând?

– Nu, dar ai putea să apuci de frânghia asta și să mă tragi afară.

– Să-l pun pe Russet să tragă o mașină?

– Nu e grea, și deja am scos-o pe jumătate. Eu voi împinge din spate, deci nu trebuie să te îngrijorezi.

– Ba da.

– Poate, pentru cal. Am auzit și asta. Deci, tot ți-a mai rămas ceva afecțiune, soră.

– Dacă sunteți sigur că nu-i dăunează... zise ea înțepată.

– Ia frânghia și când strig, să tragă.

Ea ascultă, fără prea mare entuziasm. Cu toate acestea, tractarea

nu decurse exact așa cum promisese el; mașina scrâșni puțin, după care ieși din noroi.

– Mulțumesc.

– Mulțumiți-i lui Russet.

– Mulțumesc, Russet, se conformă el, ezitând.

Dar David nu părea grăbit. Ea așteptă următoarea remarcă; era conștientă că, deși acceptase ca ea să călărească, domnul Chester nu făcea parte din conducere.

– Îți place țara? o întrebă el pe neașteptate și cu mult calm.

Ea își aruncă ochii spre valea de un verde crud, spre pâraurile limpezi, cu excepția locurilor în care cursul lor fusese întrerupt de drumuri, spre versanții peticiți în diverse culori, cu vegetația lor variată, spre cerul albastru, și-i răspunse:

– Bineînțeles!

– Și mie.

– Și totuși plecați?

El o privi uimit.

– "Nu poți ține bărbați ca David Jasper într-un loc ca acesta", îl cită ea pe Bevan Bruce.

– Cui îi datorez plăcerea?

– N-aș fi putut-o spune chiar eu?

– Nu.

– Aveți dreptate. Domnul Bruce a spus-o.

– Vă vedeți des? zise el cu mâna pe cheia de contact.

– De ce? E interzis?

– Te-am întrebat ceva.

Iritată, Catty îl trase pe Russet de hățuri pentru a se urni din loc, dar o mână le prinse prin fereastră.

– N-aș face asta, observă ea. Cred că ați auzit multe despre Red Fury.

– Da, am auzit multe despre relația voastră, dar nu cred în viitorul ei. În schimb, știu de relații dintre un bărbat și o femeie, cărora li se acordă o a doua șansă, și o privi curios.

– Nu cred că Russet are astfel de gânduri.

– Dar tu?

– Nu înțeleg, doctore.

– Amintiri – se referea la acea zi în care ea negase că ar avea iubit, dar recunoscuse existența unor amintiri; amintiri despre niște copii.

Porni motorul și dădu în marșarier fără a se uita în spate.

Catty îl mână pe Russet înapoi la grajduri, mergând pe lângă livezile Centrului. Se afla pe partea opusă celei pe care se plimba de obicei. Pe aici creșteau alte soiuri de copaci, arbori care necesitau și puțină atenție pe lângă lumină, spațiu deschis și îngurășămintă. Spre surprinderea ei, îl găsi pe Bevan lucrând.

– Sapi? îi strigă.

– Nu, se opri el din lucru venind spre ea, meditam.

– La ceva anume?

– Poate. Nu mă întreba de ce, dar am senzația că o să dea înghețul.

– Acum? Nu fi ridicol.

– Din păcate, vreau să fiu precaut. Încă e primăvară, și vremea e foarte capricioasă. De ceva timp, studiez norul acela.

Ea se uită în direcția arătată, dar nu observă nimic alarmant.

– Și de ce te temi?

– Mă rog, poate nu chiar de un îngheț, dar putem avea parte de o cădere bruscă de temperatură, urmată de călduri mari.

– Și n-ar fi benefic?

– Ar distruge toată recolta, Catriona.

– Nu se poate face nimic?

– Ba da, să oprim înghețul sau ceea ce va urma. Și-apoi să începem văruirea.

– Aha, și-i pui pe băieți să protejeze recolta?

– Nu, nu i-aș putea pune la așa ceva.

– Poți să apelezi la blocul Sky. Fetele vor fi încântate s-o facă. Ai destule pensule?

– Catriona! strigă el, căci ea începea să se depărteze.

– Cincisprezece...douăzeci...câte?

– Ce femeie! rosti el ca pentru sine.

După cum se așteptase, fetele ardeau de nerăbdare să îndeplinească acea muncă. Catty ceruse și obținuse aprobarea domnului Chester, și chiar îi oferi câteva pensule mai vechi pentru a le completa pe ale lui Bevan.

– Ne-a tot aprovizionat cu citrice și a stat atâta timp instruindu-i pe băieți; nu e de mirare că și-a neglijat propria cultură.

– De obicei se văruiește?

– Da, de mână, iar el i-a învățat pe copii. Dar la temperaturi plăcute ca cele de acum, nu se face.

– Și mie mi se pare destul de cald.

– El știe mai bine. Sper doar că se înșală.

Bevan le aștepta cu ustensilele din dotare, pensule și mănuși de cauciuc. Catty rămase undeva mai deoparte, urmărind cum fetele stropeau cu satisfacție trunchiul pomilor. Era ca și când s-ar fi bătut cu noroi, doar că acum ingredientele aveau culoarea albă. Îl întreabă pe Bevan despre mănuși.

– Pentru mâini?

– Nu neapărat; mai degrabă pentru a-mi proteja eu pomii. Se poate ca microbii lor să ajungă pe fructe și să le contamineze.

Terminaseră o mare parte din copaci când, la un moment dat,

cerul se despică în două.

– Norul acela e pus pe fapte mari, zise Bevan și arătă spre o pată întunecată pe cer.

Domnul Chester veni după fete cu autobuzul școlii. Catty le instală pe toate dar-își aduse aminte de ustensilele cu care venise și fugi înapoi la depozit. Nici nu deschise bine poarta că auzi mașina depărtându-se. Ieși, strigând după ei, dar în zadar. Evident, nimeni nu observase absența ei, și n-o mai auzeau. Nu mai conta, Bevan o putea foarte bine conduce înapoi.

Dar când îl căută acasă, nu-l găsi, chiar și manajera era plecată. Când să plece, pe verandă asistă la un fenomen ce le răsplătea eforturile din acea după-amiază. Cu toată așezarea geografică a complexului și a satului de la Emu Heights, acolo unde nu ninsese niciodată, iată că acum se pornise a fulgui. Catty rămase privind spectacolul, încântată. Luminozitatea, sunetul moale al fulgilor, finețea păturii ce se așternea pe pământ. Acoperișul șopronului deja se acoperise cu zăpadă, la fel și vârfurile pomilor. Privi aleile – deja se vedeau turturii formându-se pe ramuri. Realiză că lămâii nu vor rezista. Observă câteva zeci de dăre de fum albăstrui ridicându-se printre straturi. Bevan și doamna Mallard aprindeau focuri la tulpina pomilor, pentru a le păstra căldura. Catty le sări în ajutor, apucând de foale și strângându-le, direcționând căldura.

– Am să-ți mulțumesc o viață întreagă, Catriona, îi zise el, obosit de efort.

Timp de o oră, nu avură deloc răgaz. Alte rotocoale de fum se înălțară din zonele învecinate; sătenii se preocupau de proprii copaci. Dacă zona ar fi fost obișnuită cu asemenea fenomene, cu toții ar fi fost pregătiți. Însă nici măcar pe lațul muntos din apropiere zăpada nu era un fenomen frecvent.

La fel de neașteptat precum apăruseră, fulgii încetară dintr-o

dată. Aerul se mai încălzi. Zăpada se topi. Bălțile acoperite cu pojghiță se muie. De pe acoperiș începu să curgă un firicel de apă, la fel și țurțurii ce atârnavă la streșinile casei.

– E gata, zise Bevan; și-acum, începem.

– Ce anume?

– O să avem probleme, nu din cauza zăpezii, ci din cauza greutateii acesteia. Sigur a rupt ramurile. Ai văzut zilele trecute cum se bandajează un copac, nu?

Ea dădu din cap.

– Asta va trebui să facem acum.

El părea foarte hotărât să se bazeze pe ajutorul ei. De ce nu, la urma urmei? gândi ea, mai ales că făcuse atâta bine Centrului. Iar dacă cei din conducere îi vor cere o explicații, le va spune că-i plăcea de Bevan.

Începură să lucreze, cu mult spor. La un capăt de alee, se întâlni cu Bevan. Doamna Mallard trebuia să fie la un alt rând, credea ea. Apoi, la fel de natural ca soarele după o ploaie de vară, Bevan o luă în brațe și o sărută brusc. Iar ea îi răspunse. Înăuntrul ei simțea o ușurare, pentru munca depusă. Cineva se apropiase de ei, cu siguranță doamna Mallard. Dar abia după câteva momente Catty realizează că a treia persoană nu era menjera, ci chiar David Jasper. Aștepta, surâzând, ca ei doi să se oprească.

– Totul e bine când se termină cu bine, sugeră el pe drumul de întoarcere.

Vorbea despre copaci, dar Catty știa că face aluzie la altceva, și-l ura pentru acest lucru. În definitiv, chiar dacă el era un membru al conducerii n-avea dreptul să-i spună ce să facă, dacă nu avea legătură cu copiii. Iar ceea ce tocmai făcuse nu afectase pe nimeni, ba chiar descătușase fericirea a două persoane în legătură cu munca îndeplinită.

- Puține pagube, continuă el, toți s-au luat după tine.
- Din fericire, culturile n-au ajuns în stadiu critic, zise Bevan.

Ajunseră acasă la el, iar menajera, care o luase înainte, îi aștepta cu cafea și cu sandvișuri. Bărbații continuă să discute despre vreme și despre momentul neașteptat ce se abătuse asupra zonei. Când Bevan se interesă cum primiseră ninsoarea la complex, David începu să râdă, spunând că niciodată copiii nu se distraseră mai mult. Cu siguranță, și-au prelungit distracția. Deja unii dintre ei se aruncaseră în piscină.

- Da? Nu-mi spune că au vrut să sărbătorească zăpada astfel.
- Au crezut, poate, că apa înghețase, și doreau să patineze, sau să se dea pe gheață, cel puțin. Nu, soră Quentin, răspunse el privirii ei neliniștite, n-a fost una din copilele tale. Erau prea preocupate de absența surorii lor, care dispăruse dintr-o dată. . .

- M-am întors după ustensile și cred că nu și-au dat seama.
- Nu e nevoie de explicații. Sunt sigur că Bevan a fost foarte încântat.

- Ba mai mult, Catriona și fetele m-au ajutat să văruiesc azi după-amiază.

- Mi-am dat seama după felul în care fuseseră împrăștiați copacii. La început, am crezut că e din cauza zăpezii, râse el.

- Domnul Chester ne-a dat voie, remarcă ea.
- Ce bine. . .

Doamna Mallard se interesă de soarta celor ce ajunseseră în bazin.

- Nimic grav, dar unii s-au ales cu dureri. Iar cum complexul se întinde pe un mic platou, și zăpada s-a depus repede, cu toții au început să se bată cu bulgări, și cred că o mai duc așa până rămân fără.

- Ale mele? se grăbi Catty, îngrijorându-se pentru felul cum

erau îmbrăcate.

– Atunci când am plecat eu, nu. Ți-am zis doar că aveau alte preocupări. E remarcabil cât de repede te-au acceptat în suflătelul lor...mai ales când altcineva n-are asemenea idealuri, surâse el enigmatic. Ba chiar și-au amânat următorul capitol din povestea cu Bettina!

Bevan îi privea nedumerit.

– E o carte, explică ea neconcludent.

Din cauza momentului tensionat, Catty nu înțelegea de ce folosise David aluzia la o relație de dragoste, când era vorba despre o relație cu o singură persoană implicată? De ce remaca referitoare la relația ei cu calul...apoi cu un bărbat? Nici măcar nu fusese vorba despre un bărbat, ci despre Gaby și Georgie, pe care Lilla i le răpise.

Îi auzi din nou pe bărbați sporovăind, dar nu-i mai putea urmări. În ciuda căldurii din cameră și cafelei fierbinți, se înfrigură. Nu era același sentiment de pustietate interioară pe care-l mai încercase în lipsa copilelor, ci un fior în adevăratul sens al cuvântului. Iar senzația se înăspri. Începu să tremure și să scrâșnească din dinți. O durea capul, picioarele îi atârnavă ca de plumb. "Atâta timp cât nu se observă, gândi ea disperată, mă pot duce la blocul Sky". Se scuză veselă, ridicând-se cu un efort supraomenesc, căci parcă era de gumă.

Urcă în mașină, continuând să vorbească animat cu Bevan și cu menajera. Se străduia să rămână așa, pentru ca David să nu-i arunce în față toate cele ce le făcuse, și să nu-și dea seama de nenorocirea ei.

– Gata, zise el la un moment dat, te poți lăsa pe spătar. Știu...că ți-e rău, nu?

– Nu...

– Ba da. Stai liniștită.

Recunoscătoare pentru că totul se sfârșise, îl ascultă. Închise ochii; drumul începuse a urca spre Centru, iar glasurile copiilor, când el parcă mașina, o treziră la realitate.

Ceea ce văzu în fața ochilor era parcă desprins de pe o felicitare de Crăciun. O imagine pe care poate că n-avea s-o mai vadă niciodată. Pe platou se adunase atâta zăpadă, de parcă locul ar fi fost situat într-o zonă muntoasă, nu într-un climat moderat de la baza dealurilor. Bulgării zburau în stânga și-n dreapta; oameni de zăpadă peste tot. Și fetele ei se aflau printre năzdrăvani, și ar fi trebuit să-i mulțumească doamnei Chester că le înfolose bine și că le lăsase să se joace. De altfel, într-o țară călduroasă ca Australia, nimeni n-ar fi trebuit privat de plăcerea aceasta.

– Ce nerecunoscătoare, pufni David Jasper, referindu-se la fete; tipic feminin.

– Cum adică?

– Acum se îngrijorează, acum se distrează. Când am plecat, mai-mai să le dea lacrimile după tine și acum...

– Sunt niște copile, le apără ea.

– Care devin femeii.

– Da, păcat. Altfel, cu siguranță că i-ați fi transformat în bărbați.

– O lume masculină, murmură el. Nu ți-ar plăcea? Sau poate... o lume cu un singur bărbat?

– O, iar începem?! și dădu să iasă, dar el se oferi s-o ajute să coboare, ridicând-o în brațe. Mă descurc.

– Nu ești bine deloc. Te conduc și te pun în pat.

– Nici gând!

– Atunci, mă asigur că așa ai să faci, după care am să-ți dau să bei ceva. Aveți lămâi?

– În frigider. Dar...

– Mai bine decât să vin să-ți fac injecții mâine. Ești sigură că te poți urca singură în pat?

– Normal, se grăbi ea.

– Altfel...și zâmbi, aș fi chemat-o pe doamna Chester.

Îmbujorată din cauza dialogului cu el, dar și din cauza febrei, Catty se dezbracă și intră sub plapumă. Era foarte obosită, prea obosită chiar și pentru a se preocupa de starea fetelor. Doctorul reveni cu băutura fierbinte și o mai liniști.

– Nu-ți face griji pentru micuțe. Mă ocup eu de ele.

– Spuneți-le să se ducă la baie, adăugă ea. Cred că mi-ați pus și altceva în băutură.

Îl auzi râzând, parcă de undeva de departe...iar după un timp, auzi pași și veselie care se curmă dintr-o dată, apoi robinetele de la baie, sunetul papucilor. După care se făcu liniște și se stinseră luminile.

La patul ei nu ardea nicio lampă, dar îi simți prezența, pe jumătate conștientă.

– Noapte bună, soră.

Dimineată, se trezi și mai rău. Cu gura uscată, cu ochii umflați, nici nu le putea ajuta pe fete. Astfel încât acestea trebuiră să-și poarte singure de grijă. Nu-i păsa de nimic.

Gluma se îngroșase prea mult, cei din conducere nu vor tolera ca o asistentă să se îmbolnăvească într-o perioadă așa de scurtă de timp. Dar nu avu răgaz prea mare pentru a medita asupra faptului, căci închise ochii. O luau ametelele.

Vag, simți atingerile unor mâini, dar nu știa ale cui. Dar mai târziu, își dădu seama că aceleași mâini puternice o ridică și o pun într-un alt pat.

Într-un pat de spital. Îl recunoscui imediat ce deschise ochii.

– Slavă Domnului! zise o voce. Credeam că ai nevoie de vreun

antibiotic care n-a fost încă descoperit.

David Jasper se afla alături de ea.

– Se pare că ți-ai făcut un obicei din asta, remarcă el.

– Da. Îmi pare rău.

– Presupun că a fost ceva inevitabil; iar aprovizionarea cu portocale este foarte importantă, la urma urmei.

– Am...

– Ai avut pneumonie în urma ajutorului pe care l-ai dat la Sunny Wonder.

– Scuze.

Se uită împrejur. Deși arăta ca un salon de spital, locul avea ceva diferit.

– E salonul de internare, explică el. Ești tot la complex. Ceea ce-ar trebui să-ți grăbească însănătoșirea. Dacă cei din conducere ar fi vrut să te concedieze, te-ar fi trimis la un alt spital.

– Și de ce nu m-au trimis?

– Ți-am spus că nu ești dată afară.

– Serios...

– Serios, nu erai pregătită pentru călătoria pe care ai făcut-o. Și la fel de serios, avem o asistentă extraordinară.

– Cum adică?

El arată spre ușă, iar Anne cea mare intră. Purta șorțul și boneta pe care Catty i le făcuse pentru servire, dar cu un aer diferit.

– Sora Anne.

Anne lăasă tava cu suc pe o măsuță, după care încercă cât mai profesional să ia temperatura pacientei.

– Doctorul David m-a învățat, spuse, în caz că ar fi vrut să-i îndepărteze mâna.

După o scurtă pauză, continuă:

– Cred că e normală, doctore.

– Așa e.

– Nu verificați?

– Nu, mă încred în tine.

Iar fata, fericită, zbură să vadă de ceilalți pacienți.

– Da, răspunse el întrebării din priviri a lui Catty. Mai avem și pe cei care s-au aruncat în apă atunci. Cred că băieții n-au să mai încerce niciodată să patineze, nici măcar pe gheață adevărată, râse el. E ca o pedeapsă.

– Nu văd unde e pedeapsa.

– În faptul că trebuie să-i spună soră Annei.

Apoi o informă pe Catty că va mai rămâne câteva zile în spital.

– În vale a fost epidemie de meningită.

– Dar mă simt bine.

– Și totuși, pneumonia merge mână-n mână cu cealaltă. În plus, nu-mi permit să renunț la Anne așa de curând.

– Băieții...

– Ar putea să plece. I-am reținut numai ca să le dau o lecție.

– Când pot să...

– Te grăbești? Totul se desfășoară la fel și în absența ta.

– De-asta mă tem.

– Ți-am zis că nu ești concediată, și se ridică de pe pat. Stai aici până miercuri, pentru că fetele planifică să vină în vizită de-adevăratelea. Adică flori, cadouri și toate cele ; și până ce se adună toate...

– Dragele de ele!

– Poftim? Am auzit bine – asistenta rece și calculată și-a permis să le îndrăgească?

– N-o să uitați niciodată, nu?

– Dar tu?

– Doctore, intră Anne, cred că Trevor are puțină febră, să veniți

puțin, vă rog.

– Până miercuri, și o urmă pe fată.

Camera era destul de plăcută. De pe fereastră se vedea satul, iar în spatele acestuia, cursul apei. Glasurile copiilor augeau până la ea ca niște note muzicale; poate că vocile de copii întotdeauna păreau muzicale când le auzai de aproape, gândi Catty. Anne era o asistentă bună; o auzea cum îi muștră pe băieții din salonul alăturat, răbdătoare, discretă dar fermă, urmând regulile de aur ale acestei meserii.

Mai târziu, când fata veni alături de ea, Catty o lăudă, iar copila nu-și mai încăpea în piele de fericire.

– Soră, să știți că asta e tot ce-mi doresc. Dar... n-o să mă lase.

– Mama ta?

– Da.

– Dar cât timp ești aici...

– N-am să mai fiu. Am să plec. Luna viitoare fac cincisprezece ani.

– Dar nu trebuie să pleci.

Domnul Chester îi explicase că un copil mai putea rămâne în cazul în care i se găsea de lucru.

– O să vrea să mă pună la treabă, zise Anne disperată. Întotdeauna a fost așa.

– Nu cred.

– Ba da. Așa e mama.

Catty încercă să-i distragă atenția, discutând despre problemele meseriei de asistentă, iar Anne se lăsa antrenată. Într-adevăr, fata era făcută pentru această muncă.

Când sosiră vizitatorii, doctorul îi pofti înăuntru în liniște, câte patru o dată, nu mai mult de cinci minute. Îi aduseseră flori, care n-aveau să reziste mai mult de o zi.

– Mama a venit să mă ia din spital, zise Deborah.

– Mama crește singură copiii, remarcă Marion.

Replicile o determinară pe Catty să-și planifice niște discuții separate cu fetele când va ieși din spital. O căută din ochi pe Anne, dar aceasta juca rolul asistentei care trebuia să le dea afară peste câteva minute.

O vizită și Bevan, care era preocupat că se îmbolnăvisese din cauza lui. Se mai liniști auzind-o că-i place locul. Îl primi și pe domnul Chester.

La scurt timp după aceea, doctorul o lăsă să se întoarcă la lucru. Catty era fericită că poate pleca, dar Anne se dezbracă nervoasă de uniformă.

– Trebuie să te întorci la școală ca să-ți poți lua examenele, zise Catty. Toate asistentele fac la fel.

– Dar eu n-am să fiu niciodată asistentă. N-o să mă lase.

– Poți să faci o școală când crești. Știu că mai e timp, dar...

– N-o să fiu niciodată... iar Catty avea să-și amintească aceste vorbe mai târziu.

Capitolul 7

Era o bucurie pentru Catty să se întoarcă la fetele ei. În plus, doctorul Jasper nu-i monitoriza fiecare mișcare, altfel, cu siguranță ar fi făcut din nou o remacă referitoare la afecțiunea ei pentru copile. Dar cu fetele în jurul ei, n-avea nicio scăpare.

Într-adevăr, asculta din nou remarcele nevinovate ale Annei de numai cinci ani, din nou urmărea schimbările bruște de atitudine ale lui Deborah, speranțele lui Marion și așa mai departe. Se confrunta din nou cu dragostea pe care ele i-o ofereau...iar ea le răspundea cu aceeași afecțiune, deși se străduise din răputeri să se abțină.

Asta era viața – să dai și să primești dragoste. Autocontrolul pe care și-l impusese nu dăduse rezultate. Cu poza în mână, își cerea iertare de la cele două fete pe care le iubise atât de mult.

- Cine sunt? întrebă Ann Mary, geloasă. Nu-mi plac.
- Ți-ar plăcea de ele, draga mea; la fel cum și lor le-ar plăcea de tine.
- Când vin?
- Nu vin.
- Înseamnă că au mame și tătici, deduse fata.

– Da...

Oare? Sau erau doar niște copile cuminți dintr-o școală? Puse portofelul deoparte.

– Ce s-a mai întâmplat?

– Suntem la capitolul zece, anunță Adrienne, și e așa de interesant.

– În povestea cu Bettina.

– Și o să aflăm urmarea astăzi.

Deci, David trebuia să apară.

– Altceva?

– Au fost câteva vizite.

– Cineva anume?

– Mătușa lui Mardi a adus o prăjitură mare. Mardi o să plece curând.

Părinții fetei fuseseră răniți într-un accident de mașină, iar acum își reveniseră – o veste îmbucurătoare pentru Catty.

– A venit și mama Annei?

Fata era în dormitor, aranjând paturile. Dacă într-adevăr venise, cu siguranță nu trecuse pe la infirmerie, pe la fata ei, o dovadă clară a nemulțumirii față de munca pe care o îndeplinea copila.

– Nu, n-a venit. Dar dacă venea, zise Ann Mary, îi spuneam că Anne a murit.

– Ann Mary!

– N-o iubește.

– Ajunge. Vreau să discut ceva cu voi.

În timpul convalescenței, se hotărâse a lămuri problema pe care o tot amintea Deborah, despre copiii pe care-i creștea mama ei în spital. Fetele se dovediră foarte atente. Toate căpșoarele stăteau ațintite spre ea, și-i amintea lui Catty de vremurile în care mama ei obișnuia a-i vorbi astfel. Le vorbea din tot sufletul, jucând rolul pe

care l-ar fi jucat o mamă. Și-atunci, recunosc faptul că se implicase sentimental.

Nu-și dădu seama că David le asculta până când nu-i auzi chicotitul într-un colț al camerei. Belinda, mai receptivă ca celelalte și care avea nevoie de fapte concrete, nu de poveștile lui Catty, se trezi spunând :

– În familia mea sunt doi. Săraca mama, a trecut prin asta de două ori!

Nu era chiar efectul scontat de Catty, dar deocamdată era de-ajuns. Iar fetele erau distrase de râsul lui David, care ascultase toată povestea despre detaliile vieții.

Însă el nu comentă ca altădată, iar Catty ieși pentru o plimbare, în timp ce Bettina își continua călătoria spațială.

Vremea își revenise la temperaturile normale pentru acea perioadă. Cum fetele își perfecționaseră tehnica de înot, aveau acum voie să înoate oricând, fiind considerate destul de experimentate pentru a da o replică ori de câte ori erau atacate. Catty nu știa ce părere are doamna Frances despre acest lucru, dar sala de gimnastică a băieților deja se construise, și nu mai putea fi demolată. Iar Dorothea, cu slipul ei, nu mai frecventa piscina, ci sălile spitalului, pentru că începuse o carte romanțioasă care se petrecea într-un spital, iar acum se proiecta în tot felul de ipostaze lacrimogene. Și Anne își trăia visul mai departe, dar unul cu totul diferit.

Vara trecea într-un mod plăcut, fără evenimente majore. Băieții se obișnuiseră cu compania fetelor, atât la mese, cât și la piscină sau la lecțiile de călărie. Catty trăia cu sentimentul că asta își dorise și fondatorul – o conviețuire între cele două sexe.

Bettina își continua aventurile într-o nouă serie, iar Catty profita de poveștile doctorului pentru a-și face plimbarea de seară și

pentru a se bucura de aerul proaspăt al veri. Într-o seară, se depărta mai mult ca de obicei. Îi pomenise lui Bevan despre plimbările ei la marginea pădurii, dar nu știa de ce.

– Miroase a portocale, zâmbi el.

– Ca-ntotdeauna, zise ea, ceea ce era adevărat.

– Da, dar e nevoie de o briză destul de puternică pentru a răspândi mirosul. Iar în seara asta bate vântul. Inspiră adânc, Catriona.

– Oare e ceva pe lume mai frumos ca florile de portocal?

El se pregătea să-i răspundă, dar ea o luă înainte:

– Ce cauți aici, Bevan? Sper că nu tai crengile tocmai acum?

– Mi-am uitat ustensilele în livadă azi după-masă, și-și puse mâna sub cotul ei pentru a o ajuta să treacă un pârau.

– Cum merg copacii? întrebă ea ca să facă atmosferă.

Nu voia să fie văzută în compania lui Bevan. Își aminti de privirea ironică și de zâmbetul lui Jasper.

– Foarte bine, mulțumită unui înger păzitor. Catriona, am...

– Înseamnă că n-ai de ce să-ți mai faci griji, interveni ea repede.

Ca orice om cu dragoste pentru culturile lui, atenția lui Bevan fu distrasă spre problemele pământului. El îi povesti despre amenințările pe care le așteptau din partea posibilelor inundații, în luna aprilie, și discuția se derulă un timp pe acest subiect.

– O să vezi în aprilie, Catriona.

– Dacă mai sunt aici.

Ea rostise acele cuvinte într-o doară, iar palmele lui pe umerii ei o luară pe nepregătite.

– Dacă nu mai ești aici, portocalii n-au să mai dea rod.

– Ah, ce romantic ești, Bevan.

– Ceea ce unei doamne îi place mai mult decât o poveste SF.

Bună seara, Bruce, zise David. Soră...Te-am căutat. Copilele au

rămas singure. Așa că, noapte bună, și doctorul dipăru la fel de brusc precum apăruse, iar în momentul următor se auzi motorul mașinii lui.

- Cam neașteptat, comentă Bevan.
- N-ar fi trebuit să vin până aici. Trebuie să mă întorc.
- Noapte bună, floare de portocal, șopti grădinarul.

Catty știa că el nu se clinti din loc nici după plecarea ei. Era drăguț și amabil. Nu-i găsea niciun cusur, deci de ce mintea îi zbura încontinuu la alt zâmbet și la alți ochi?" Pentru că el face parte din meseria mea" își răspunse în timp ce se grăbea spre blocul Sky.

În zilele ce-au urmat, a constatat cu stupeoare că trebuia să dea socoteală și altor persoane.

Domnul Chester veni la ea la un moment dat pentru a o informa cu privire la următoarea întâlnire a membrilor conducerii.

– De obicei se țin aici, și sunt un prilej prielnic afacerilor. Avem un nou membru, Snedley, care a luat parte și la alte astfel de întruniri...pe domeniul economic...și care insistă să aducă în discuție probleme referitoare la opere de caritate în scop comercial.

- Cred că înțeleg. Adică un fel de inspecții neanunțate.
- Putem zice și așa. Atâta timp cât nu apare pe nepusă masă... deși e responsabil pentru mai multe inspecții precum cea de acum, când ne lasă doar o oră de pregătire.
- Și cât de curând se va ține întrunirea?
- Destul de curând...și majoritatea participanților mai trec cu vederea, dar acest domn Snedley...
- E agreat de restul?
- Nu.
- Atunci, de ce e păstrat în conducere?
- De ce crezi că-i ținem isonul doamnei Frances? răspunse el.

Deși, atitudinea asta nu ne duce nicăieri...Doamna Chester se ocupă de bucătărie; am să-i dau lui Fitz un ordin pentru grădină. Poate că vrei să te îngrijești tu puțin de blocul Sky.... să-i dai o notă de normalitate.

– Cum să nu, se grăbi Catty îndreptându-se spre dormitoare.

Deși femeile de la curățenie își făceau bine treaba, Catty mai curăță o dată praful. Umplu vasele cu florile oferite de grădinar, aranjă jucăriile în cutii și păpușile pe paturi. Așează cuverturi curate, mai groase din cauza nopților reci. După care mai îndreptă câte un covoraș, perdelele, jaluzelele...

Apoi, se auziră pași.

Unsprezece persoane, conduse de domnul Chester. Cei mai mulți păreau de treabă. Catty se învățase din copilărie cum să-i trieze după felul în care se uitau în jur, după cum le mângâiau pe copile sau le ofereau dulciuri, după cum le împărțeau gesturi de tandrețe. Dar, bineînțeles că atunci privea totul cu ochii unui copil de zece ani; acum, ca asistentă, avea să-i privească altfel. Nu i se păru greu, iar imaginea unor oameni îngăduitori și drăguți îi revenise în minte...cu excepția unui singur membru. Restul, se arătară doritori a-i mulțumi pe ceilalți – aici, îl includea și pe David Jasper, care, chiar dacă nu era un model de îngăduință, măcar știa la ce să se aștepte, și mai închidea ochii.

Îi pofti înăuntru, iar domnul Chester făcu prezentările. Erau un colonel, doi miniștri, câțiva doctori – nu în medicină – David. Domnul Snedley făcea parte dintre miniștri. Ea rămase deoparte, așteptând ca ei să-și exprime punctele de vedere sau doleanțele. Redevenea Catriona cea de zece ani, care aștepta să vadă din ce buzunar va ieși bomboana sau care mână o va mângâia. În special îi plăcuse un anumit membru, care-i dădea fiori. Doctorul David...oare cum l-ar fi văzut la zece ani?

– Chiar sunteți sora vreuncea dintre ele sau e doar o titlatură ? se interesă domnul Snedley.

– Asta mi-e meseria, domnule.

– Aha, și cercetă florile. Nu sunt proaspete, nu ?

– Au fost culese aseară.

– Și cărțile astea...

– Cele mai multe fete sunt cititoare înrăite, domnule.

– Dar nu la ora la care ar trebui să fie în pat, sper. Apropo, Morrison...

Se adresa colonelului Morrison.

– Ai văzut factura la lumină? A scăpat de sub control, comentă el în timp ce continua să se uite la cărți.

– Stingem luminile la...

– Ce caută jucăriile astea pe pat?

– Sunt...de decor, se bălbâi Catty. Dorm cu ele și...

– Sunt prea multe. Mai multe decât a avut toată familia mea, sunt sigur de asta.

Și Catty era de aceeași părere. Îl ghicise pe domnul Snedley din prima – deși bogat, îl caracteriza acea trăsătură specifică bogătaşilor: zgârcenia. Chiar dacă timpul pe care-l petrecea la complex nu-l afecta personal, ca membru al conducerii se lăsa influențat de meseria lui și simțea lipsa fiecărui ban cheltuit.

– De ce să nu le aibă? se trezi ea cu voce tare. De ce să aibă mai puține? Cu excepția lui Mardi, care mai primește de la părinți, restul sunt fie abandonate aici, fie neglijate, fie nedorite de părinți. Dar n-au să devină niciodată niște delincvente, căci am stat să le analizez; n-aveți de ce să le învinuiți, nu le puteți găsi cusururi sau semne de rea purtare; deci, de ce să nu fie răsfățate?...Domnule.

Nu rostise aceste cuvinte din impertinență, dar era conștientă că ultimul cuvânt adăugase o notă de sfidare.

– Soră Quentin, se întoarce el înnegurat spre ea, întreținerea unui copil costă destul de mult. Știu ce înseamnă asta. Am o familie.

– Precum și mijloacele de a le oferi totul, îndrăznesc să spun; nu să le privați de anumite lucruri.

– Mi-am educat familia să se aștepte la cât mai puțin. Și mă mândresc cu rezultatele la care am ajuns.

– Ce fel de rezultate? zise ea, din nou fără a se gândi.

– În primul rând, n-am copii răsfățați. Referitor la această chestiune, trebuie să recunosc că în secțiunea băieților n-am fost prea mulțumit; va trebui să reducem costurile. Să fac exact așa cum am făcut cu familia mea; și vă atenționez că eu eram într-o cu totul altă poziție.

– Da, știm că aveți de unde, zise ea.

– Recunosc, continuă el, ignorându-i remarca. Când am început să strângem cureaua, n-am avut profit într-un timp foarte scurt.

– Profit! strigă ea. Domnule, acesta este profitul dumneavoastră – copiii.

– Iar aceasta, răspunse el, roșu la față, este ultima discuție cu privire la operele mele de caritate.

– Noi nu-i spunem operă de caritate, interveni domnul Chester vesel.

– Dar cum? Nesăbuită?

– Nu, se auzi glasul lui David. Nu e din cauza cărților. Dacă n-au reprezentat o problemă în zilele fondatorului, nu văd de ce ar fi o problemă acum, cu un număr de patru ori mai mare de copii.

– N-ar fi trebuit să acceptăm atâția, zise Snedley. Dați-mi un motiv pentru care sunt așa de mulți.

– Pentru că...au fost acolo. Doisprezece au crescut, apoi încă doisprezece și tot așa. Iar numărul lor are să crească în continuare.

Singura metodă de a scoate "profit", așa cum îi spuneți dumneavoastră, este să tăiați din cele necesare saloanelor, ca să limităm și cererea.

– Nu e vorba doar de mine, Jasper, ci de restul. Câțiva dintre cei de-aici suntem oameni de afaceri. Știi foarte bine că putem avea pierderi. Carter ? strigă el, dar nu-i răspunse nimeni. Mă rog, deși mă lași pe mine să duc greul, recunoști că nu poți să te descurci fără ceea ce donez eu?

– Nu e chiar așa, Snedley, se auzi o voce, probabil al lui Carter. Nu ți-e chiar totuna dacă ai sau nu vânzări la Complexul Univers, cum de altfel, nici nouă nu ne este.

– Adică, au nevoie de anumite lucruri. Păi și voi le dați.

– Așa e.

– Mai ieftin decât ceilalți.

– Și totuși, scoatem profit, te asigur.

– E absurd! Adică eu critic și eu pic de fraier!

– Domnule Snedley, interveni David, ei nu sunt oameni de afaceri...

– Atunci, să le spuneți același lucru când eu mă voi retrage, izbucni el.

– Și livrările la complex? întrebă David. Legumele, nu?

– Să vedeți voi cum vă descurcați!

– Asta ar însemna că fiecare dintre noi va trebui să pluseze, zise colonelul. Ceea ce n-ar însemna prea mult, dacă împărțim în mod egal, și-am putea foarte bine funcționa fără dumneavoastră, domnule Snedley. Domnilor ? și se uită în jur.

Fiecare îl aprobă din cap.

– Tu....Tu... scrâșni Snedley. Și mai ales tu! arătă spre Catty, care se dădu un pas înapoi.

Din întâmplare, nimeri în brațele celui ce se afla în spatele ei,

dar nimeni nu observă acest lucru. Acele brațe o înlănțuірă, o ținură strâns, și n-o eliberară nici după ieșirea musafirilor, în frunte cu Snedley. Ceilalți îl urmară pentru a lua ceaiul la blocul Horizon, mulțumiți...sau, cel puțin, așa părea după fețele lor.

Ea rămase în brațele lui David Jasper.

Se dezlipiră după o clipă prelungită la nesfârșit, și se întoarse spre el. Doctorul râdea.

– Te-ai speriat, nu?

– Puțin...

– Trebuia să știi că sunt aici.

"Știam, își zise în sine, întotdeauna știu. Câteodată mi-aș dori să nu știu, pentru că nu-mi înțeleg reacțiile. Adică, ești șeful meu...și ar trebui să te privesc astfel, dar e mai mult de-atât; e..."

– Soră? o privi el intens.

– Nu știam la ce să mă aștept, bâigui ea. Am izbucnit fără să-mi dau seama.

– Ai vorbit mai înțelept ca niciodată. Tipul acela a fost ca un ghimpe încă de la început, într-adevăr, dintr-un anume motiv – profita de pe urma surplusului de stoc. Avem și alți afaceriști, dar care acționează complet diferit. Și pot să-ți spun că te-ai descurcat superb. Dacă ai re trăit momentele din copilărie, te pot răsplăti cu o acadea sau cu o jucărie sau...ce altceva mai primeau orfanii?

– Salturi în aer, săruturi, răspunse ea pe moment.

– Pot să aleg?

Și, fără a mai aștepta răspuns, o sărută. Ușor...Și nu un sărut aspru, chiar dacă nu avea mustață.

– Nu mai am zece ani, murmură ea.

– Nu. Știam și eu asta.

Ea nu găsi un răspuns adecvat. Și nici nu era sigură că el avea să

continue. Dar scăpă momentul, căci domna Chester năvăli peste ei.

– Ce veste bună! În sfârșit am scăpat de acel om! Și numai datorită ție, draga mea. Ești chemată dincolo. Cu toții vor să te felicite.

– Și să te arunce în aer, să te sărute, zise el amuzat.

– Ce anume, doctore? zise femeia.

– Ziceam să nu mă includeți și pe mine. Sunt în timpul serviciului. Am venit aici doar pentru că știam că apare și Snedley.

Întrunirea decurse sub semnul bucuriei. Niciun membru nu scăpă ocazia de a o felicita, de a-i strânge mâna, de a o încuraja. Iar Catty nu se simți cu nimic mai prejos decât atunci când avea zece ani.

Profitând de ocazie, Tony se interesă dacă mai puteau începe pregătirile pentru zilele de festival ce-aveau să vină, pentru zilele porților deschise, pe care el le propusese mai demult, și care fuseseră refuzate de Snedley din cauza costurilor.

– Poate că n-o să facem mare lucru, dar măcar să vadă lumea că funcționăm.

– Bineînțeles, aprobă conducerea.

La plecare, Catty le făcu tuturor cu mâna... iar unuia dintre ei, prieten vechi, îi returnă sărutul. Se întoarse acasă, alături de Tony.

– Chiar mă preocupă ideea cu zilele porților deschise. Trebuie să se audă de noi.

– Și care ar fi această idee? se interesă ea.

– Vizitatorii vor fi conduși prin mai multe departamente, să vadă activități zilnice... La fel, putem vinde unele dintre lucrurile mai vechi, de exemplu mocheta din blocul băieților, sau coșurile făcute de mâna lor.

– Am putea pune în ele portocale.

– Prinzi repede, Catriona.

- Dar conducerea o să aprobe acest proiect?
- Unul dintre ei e de acord, ceea ce e suficient. Snedley era un nesuferit, nici n-avea rost să-i ții piept. Dar cineva a făcut-o în sfârșit. Meriți un premiu.
- Am înțeles, râse ea. Adică mi-am dat seama de asta, când acel om a plecat.
- Dacă eram acolo, aș fi chiuit de bucurie. Dar, revenind la planul meu, te implici?
- Cu ce?
- Să propui tururi în zona ta. Poate chiar niște creații manuale. Să vindem. Diverse activități.
- Normal, se entuziasmă ea. Aș putea s-o pun pe Anne să facă niște vizite prin spital. Iar unele dintre ele ar putea merge pe la animale...
- Perfect, spuse el, bine dispus.

Începând cu acea clipă, blocul fetelor intră într-o cursă infernală pentru pregătiri, iar entuziasmul era așa de mare încât Catty simțea uneori nevoia unei guri de aer. Le lăsă pe fete să-și aleagă ce doreau să facă; din instinct, acestea își alese ceea ce le era mai drag – fie un covor lucrat manual, fie obiecte de mobilier micuțe, fie jucării împletite, fie dulciuri, pe care aveau să le ofere vizitatorilor. Toate aveau să fie aranjate în coșulețe de plută.

Catty repeta cu Gloria, care se hotărâse pentru un număr artistic. Băieții repetau în sala de gimnastică pentru un număr de dans popular. Unii copii, care se pricepeau mai bine la înot, aveau să facă un balet în apă. De asemenea, la recepție, aveau să fie prezente și fetele, îmbrăcate cu șorțulețele lor albe – de asta se ocupa Anne.

Tony repeta și el marșuri, ore de cântat la diferite instrumente muzicale, numere de acrobații, de reprimă sportive. Se ocupa și de

trasee prin grădini și livezi, prin zonele unde creșteau animalele și pe la ateliere.

– Tot ce mai avem nevoie, zise el în vinerea dinaintea inaugurării, e vremea bună.

– Și noi ne rugăm pentru asta, confirmă Catty.

Din cauza oboselii, Catty nu se trezi decât la insistențele fetelor. Mai întâi, acestea o bătuseră ușor pe umăr, după care începuseră a o împunge tot mai tare, strigând-o chiar.

– Soră, soră, a venit ziua cea mare! Și e o zi superbă!

Catty fugi la fereastră – într-adevăr, așa era.

Fetele nu se mai gândeau acum la micul dejun. Ceea ce-și doreau, de fapt, erau fursecurile și laptele pe care le pregătiseră; chiar dacă David avea să strâmbe puțin din nas, gândi Catty, nu era mare pagubă. Așa că acceptă această mică plăcere, iar fetele se îndopară pe săturate. Îmbrăcatul le luă ceva timp. "Ospătăritele" arătau ca niște adevărate femei. Iar Anne – Anne trebuia să fie asistenta perfectă. Se admiră în oglindă, mândră de boneta, de halatul și de statura ei, în general.

La zece sosi primul val de invitați. Se zvonea că încă un autobuz stătea în așteptare.

Grupul era format din curioși, printre care și mama Annei, spre mirarea lui Catty. După figura aprinsă a bărbatului care o adusese, se vedea clar că n-are să stea mult. Catty realizează că începe să tremure; îl caută din priviri pe David, care se pierduse prin mulțime. Nu-l vedea. Îmbărbătându-se, le îndrumă pe fete. Fiecare își juca rolul perfect. Coșurile cu dulciuri se vindeau bine, iar numerele artistice pe care le pregătiseră se bucurau de un public numeros. La fel de admirabil se descurcau și băieții. Fetele primiră laude pentru modul eficient în care serveau. Singurele atracții neconsumate rămăseseră numărul de dans și spitalul.

Catty intră la Gloria, ca să vadă cum se descurcă și pentru a o încuraja. Fata era într-o dispoziție excelentă. La un moment dat, se auzi o bătaie în ușă. Intră mama Annei.

– Unde e fata mea? Văd că n-ați pus-o să servească la mese. Poate servește prin altă parte. Nici nu cred că dansează; e o împiedică. Recunosc că v-ați pregătit destul de bine. Presupun că acest costum tipător e pentru păpușile dumneavoastră.

– Gloria se pricepe la actorie, răspunse Catty rece.

– Chiar dacă fata mea s-ar fi priceput la așa ceva, tot ați fi pus-o să facă altceva, zise femeia aprinzându-și o țigară.

Catty se abținu să-i interzică fumatul.

– Vreți să mergeți la Anne?

– Când termin. Nu arunc cincizeci de cenți pe apa sâmbetei.

Într-un final, ieșiră din cort.

– Anne... începu Catty.

– Să mai aștepte. Vreau mai întâi să beau un ceai, și se îndreptă spre mese, dar se opri brusc. Nu servește, am văzut asta încă de la început. Unde e atunci? Sper că nu spală rufe sau așa ceva!

– E ceva de care ați fi mândră, doamnă Meekes. Anne ghidează grupurile de vizitatori la spital.

– Da?

– E asistentă.

– Un fel de-a spune.

– Nu, e chiar asistentă. Apropo...

Și, dintr-o suflare, Catty îi expuse tot ce-avea pe suflet despre Anne și despre ambițiile fetei, despre cursurile pe care le-ar fi avut de urmat, despre vocația pe care puține femei o simțeau. Povesti totul cu mai multă pasiune decât cu rațiune, dar situația fetei o impresionase extrem de mult, era nerăbdătoare să afle părerea mamei. Și-i spuse totul până la capăt.

– Ați terminat? rosti femeia.

– Da...

– Acum, e rândul meu să vă spun câte ceva. Treaba de asistentă e exact la fel ca cealaltă. Vreți să faceți din ea o casnică, și chiar dacă se pricepe la așa ceva, n-are să devină o astfel de femeie. Înțelegeți? Are aproape cincisprezece ani. E timpul să câștige ceva.

– Încă nu poate lucra, zise Catty, disperată; trebuie să-și termine școala.

– Ba poate lucra. Putem face rost de o permisiune specială, mai ales în situația delicată în care mă aflu eu acum.

Catty nu se putu abține să nu privească rochia scumpă purtată de doamna Meekes... purtată complet fără gust.

– O s-o iau pe Anne luna viitoare. Până atunci va împlini și vârsta cuvenită. O să mă întâlnesc cu conducerea, să le explic situația mea.

– Chiar dacă faceți asta, să știți că-i pot accepta ca un ajutor, se grăbi Catty. Încă de la vârsta de...

– Ajutor? Adică... Da, vă cred în stare. Sunteți cam încăpățânată, nu credeți? N-are să ajungă o asistentă. Sunt o groază de slujbe pe care un copil de cincisprezece ani le-ar putea face. Ba chiar m-ar putea ajuta și pe mine. Chiar Harry îmi spune că mă agit prea mult.

– Doamnă Meekes...

– Da? o privi femeia, iar Catty își pierdu curajul.

– Nimic... Adică, n-ați vrea s-o vedeți, totuși?

Poate că dacă-și vedea fiica, aranjată, mândră, perfectă în uniformă ei, și atât de drăgălașă...

– Nu, n-am timp. Cred că Harry își roade deja unghiile așteptându-mă. Dar îi puteți transmite mesajul meu. Luna viitoare o iau. Și n-are să mai facă nimic din porcăriile astea, ci doar ce-i spun eu. S-o avertizați în privința asta.

Femeia se îndreptă spre sala unde se servea ceaiul, dar probabil că bărbatul o zărise, căci imediat apăsă claxonul. Ea începu să râdă și-și schimbă direcția, iar în clipa următoare, mașina părăsi zona.

Automat, Catty o luă spre spital.

Anne tocmai terminase turul cu un grup, și-l aștepta pe următorul.

– Ai văzut-o pe mama ta, Anne?

– Am văzut mașina. Vine?

– A trebuit să plece, zise Catty. Mi-a spus să-ți transmit acest lucru.

– A, da... A mai spus altceva?

– Nu, nu cred. Te..așteptai la altceva?

– Am crezut că o să comenteze ceva...despre ceea ce fac, și se privi debusolată.

– A zis. Părea mulțumită...Știi tu, draga mea, un fel de mândrie și mulțumire în același timp.

– Din partea mamei?

– Da. Cred...că nu s-a gândit niciodată că ai putea face acest lucru.

– Așa e. Dar chiar să fie mulțumită, soră? Ați spus că o va surprinde ideea, dar să fie mândră?

Glasul fetei ascundea un dubiu.

– Înseamnă că va fi mândră și de-acum înainte.

– Sunt sigură de-asta.

– Întotdeauna mi-a spus că atunci când voi fi în stare să câștig bani, mă va lua de aici. S-o ajut până la vârsta studenției. Nu aș câștiga mult, dar dacă așa vrea mama...

– Soră, aveți un alt grup în așteptare, îi aminti Catty profesional și deschise ușa.

– Pe-aici vă rog, îi pofți fata.

Catty ieși afară, unde o întâmpinară țipetele și agitația continuă, și totuși, se simțea singură. La puțin timp, i se alătură David Jasper.

– Te-am căutat peste tot.

– Da...? Am fost la Gloria.

– Voiam să te avertizez despre doamna Meekes, care a trecut pe aici; dacă aveai nevoie de mine. Mă îndoiesc că ar fi făcut vreun pas cu mine prin preajmă.

– A plecat, iar el privi spre locul în care fusese parcată mașina.

– A încercat să facă ceva ?

– Da.

– Cu privire la Anne?

– Da.

– A fost s-o vadă?

– Nu.

– Vreun mesaj?

– Da.

– Și cum l-a primit micuța?

– S-a luminat la față.

– Poftim ?

– Nu i-am putut spune, zise Catty, aproape plângând.

Și, ca altădată, el se apropie de ea, și rămase așa până când Catty se liniști.

– Ce s-a întâmplat?

– I-am spus altceva.

– O minciună nevinovată?

– Da.

Se lăsă o tăcere prelungă, iar Catty își șterse ochii și nasul, după care-și îndreptă fusta.

– Și eu mai fac din astea, zis el, și o conduse de braț spre sala de mese.

După ce se așezară cu toții, ospătărița Susan veni la ea.

– Soră, v-am păstrat cea mai bună prăjitură.

– Bravo, zise David, care se servi și el sub privirile atente ale fetei, ca nu cumva s-o ia pe-a lui Catty.

Când făcu acest gest, brațul lui se atinse de al ei. În timp ce-și beau ceaiul, Catty nu mai era atentă la niciun detaliu, perfect conștientă de senzația pe care i-o lăsase atingerea lui.

Capitolul 8

Profitul nu s-a lăsat așteptat.

– Poate că nu scoatem atât cât ar trebui, se adresează Tony conducerii, dar lumea vede că avem activitate.

Replica lui nu făcu prea mare vâlvă, în schimb el se repezi s-o îmbrățișeze pe Catty.

– Williams, ar trebui să aștepti o noapte cu lună sau să te afli în pădurea de citrice. Sorei îi place acel loc în mod special, se trezi spunând David, care tocmai intra.

Pe Catty replica o irită, dar Tony surâse:

– O să încerc și așa.

Încasările se dovediră așa de mari, încât ideea unei tabere pentru copiii din Centru se dovedi mai aproape de realitate

– O tabără! exclamă Catty când îi auzi pe cei doi bărbați vorbind despre acest proiect.

Ea considera că locul în sine era o tabără.

– Dar n-avem mare, observă Tony.

Și-i povesti cum complexul intrase în posesia unei vile la marginea mării, prin bunăvoința unui fost sponsor al Centrului și cum până atunci nu beneficiaseră de mijloacele necesare pentru

douăzeci-treizeci de persoane.

– Are multe terase, deci ne trebuie doar paturile.

– Și mâncare? Întrebă Catty.

– Mâncăm doar proaspăt. În caz de vreo furtună, am putea întinde masă mare.

– Și scaune.

– Mai bine bănci.

Îi arată lui Catty planul casei. Nu aveau la dispoziție o avere, dar nici n-aveau pe ce să cheltuiască. Până la urmă, reduceră costurile la paturi, mese și bănci. Complexul îi putea aproviziona cu mâncare din producția proprie. Tony avea să caute saltele, iar Catty așternuturi și pături. Ann Mary nu frecventase cursurile toată săptămâna, din cauza unor dureri de stomac. Doctorul îi prescriesese câteva zile de repaos, iar Catty jucă rolul bunicii de care-și amintea fetița. Îi povesti în schimb despre Gaby și Georgie, și abia târziu realizează invidia pe care o iscase în sufletelul ei.

– Nu-mi plac fetele alea, zise Ann Mary la un moment dat.

– Dar ți-ar plăcea. Uite-le, și-i arată poza.

Fata tăcu.

Până în ziua plecării, copila se însănătoși de-a binelea, iar excursia avea să-i facă bine, gândea Catty. Primise un formular pentru aceeași firmă de confecții ca data trecută, dar acum n-avea cine s-o conducă în sat, așa că urcă într-un tren. Cât timp cumpărase biletele, observă ceva ciudat la geanta ei, dar nu-și dădu seama ce; în plus, sosirea trenului o alertă și uită complet acest amănunt. Nici la Penrtih nu-și aminti, frumusețea orașului acaparând-o complet. Abia ajunsă acasă, în timp ce-și curăța geanta, observă că portofelul în care-și ținea pozele îi lipsea. Căută prin cameră, probabil îi căzuse pe undeva. Nimic. Îl întrebă pe Ben, șoferul de autobuz, apoi făcu drumul până în stație. Fără niciun

rezultat.

Într-un final își dădu seama că Ann Mary, invidioasă și egoistă, îi furase pozele. Fetița ura copiii pe care Catty îi iubea așa de mult. Prea târziu realizează că-i dezvăluise prea mult din viața ei personală. Dorea să recupereze pozele, în caz că acestea erau intacte. Deși, slabe speranțe. Totuși, o interogă pe micuță, care-i făcu o scenă lacrimogenă specifică vârstei. În cele din urmă, Catty încercă să se îmbărbăteze, spunându-și că n-are nevoie de poze, că le păstrează chipurile în inima ei.

Probabil că scena o obosise, căci în seara când David veni pentru următorul capitol din poveste, o întrebă ce are. Ba mai mult, se vedea că înfățișarea ei îi stârnise suspiciuni. Părea neliniștit.

– N-am nimic, minți ea. A fost o zi lungă. Am ales așternuturi în dungi, mai vesele, de "vacanță". Crezi că portocaliul e destul de vesel?

– Vesel?!

Se hotărâse ca băieții să se bucure mai întâi de vacanță, și, în cazul în care duceau lipsă de ceva, să aducă îmbunătățiri pentru fete. Domnul și doamna Chester aveau să meargă și ei cu Catty.

Era ciudat fără băieți la complex. Deși se întâlneau doar ocazional, la mese, la cursurile de înot, și chiar dacă ei se aflau de cealaltă parte a dealului, absența lor era resimțită oarecum. Iar Catty, încă afectată de scena cu pozele, resimțea și mai acut lipsa lui Tony. Apoi, plecarea lui Mardi o impresionează și mai mult. Părinții fetei se însănătoșiseră, și veniseră după ea. Catty își aminti de episodul cu Snedley și de replica lui cum că familia lui nu avusese niciodată atât de multe jucării. Nu, dar măcar acolo exista o familie. În timp ce acești copii nu aveau nici măcar părinți. Grăbi plecarea pentru a nu prelungi părerile de rău, după care își conduse grupul

acasă. În acea seară le lăsa pe fete mai mult ca de obicei, iar când le ură noapte bună, le mângâie mai tandru ca niciodată. Domnul Chester deja o anunțase că a doua zi va veni o altă fată, o anume Gwendolen Grace.

– E orfană? întrebă Catty plină de speranțe, căci cei care proveneau din familii separate i se păreau cel mai greu de stăpânit..

– Nu, are o familie întreagă, chiar doi frați.

– Și atunci?

– A fost la școala de corecție.

– Are un trecut încărcat?

– Foarte.

– Ce anume? Furt?

– Nu, mai degrabă mici înșelăciuni. Un copil problemă, mai pe scurt. Tatăl e un om de știință, iar mama la fel de cunoscută în domeniul ei, iar ceilalți copii, mai mici decât Gwendolen sunt foarte deștepți.

– Iar Gwendolen nu e?

– Păi...nici proastă nu e. În raport mi se spune că diagnosticul e doar înapoiere.

– Provocată, poate, de atâta deșteptăciune în jur, zise Catty cu milă.

– Ar avea sens, dar trecutul familiei infirmă acet lucru. Se pare că toți sunt amabili, iubitori.

– Într-atât încât să renunțe la ea?

– La ultima ispravă a trebuit să cheme poliția. Părinții au decis să se mute în munți, și s-o aducă pe fată aici. Deci, nu cred că putem da vina pe ei.

– Poate...

Catty nu mai insistă, știind că domnul Chester era mult prea ocupat cu stocul de legume și cu plinul mașinilor cu care plecau.

Gwendolen sosi a doua zi. O fată retrasă, introvertită, exact așa cum anticipase Catty. Ieșirea la mare, programată pentru sfârșitul săptămânii, se potrivea perfect. Locul era nou atât pentru fete, cât și pentru nou-venită, încât aceasta din urmă se va acomoda mai repede.

Destul de slab dezvoltată pentru cei treisprezece ani ai săi, Gwendolen nu atrăgea atenția prin nimic special, rămânând mai tot timpul în carapacea ei. În trei zile, Catty nu reuși să vorbească nimic cu ea, și puțin probabil să fi relaționat cu celelalte fete. Un lucru era cert, nu punea probleme de comportament.

Se întoarseră băieții, foarte bronzăți. Tony povesti că vila era într-adevăr o casă pe plajă. Din pat coborai direct pe plajă. Văzând-o pe Catty alarmată, Tony o liniști, spunând că toate fetele știau să înoate, chiar și cele mici.

– Dar e altceva la mare.

– Să știi că deși așa pare, valurile sunt mici, încât n-am reușită să facem surf. Mai mult am mers cu barca.

– E și o barcă?

– Da, și e ușor de mânuit. O să vă distrați de minune.

Cu o seară înainte de plecare urarea părea că nu se va realiza, plecarea fiind pusă sub semnul întrebării. Domnul și doamna Chester primiră un telefon cum că o rudă îndepărtată avea să petreacă o săptămână la Sydney. Cu toate că cei doi bătrâni nu doreau să stea în calea distracției micuțelor, își doreau foarte mult să se revadă și cu ruda respectivă.

– Amânăm plecarea, acceptă Catty, și ea dezamăgită.

De mult așteptase această pauză, mai ales pentru a o duce pe Gwendolen într-un alt loc. Poate că planul ei nu va da roade, dar măcar încerca.

– Nu se poate s-o amâni, zise Tony, care știa cum e să

dezamăgești o ceată de copii. Te descurci și fără doamna Chester. Însă sunt de acord cu bătrânul, că ai nevoie de o mână de bărbat. Trebuie să tai lemne.

– Pot să fac și eu asta, zise Catty.

– Și să-ți tai și degetele, râse el. Nu, serios, e nevoie de un bărbat.

– Și de unde vrei să-l scot? Tu nu poți părăsi băieții, dacă n-ai pe altcineva în loc.

– Las' pe unchiul Tony, rânji el.

Mai târziu, sună Bevan. Era așa de entuziasmat că va petrece câteva zile la mare, încât nu mai era nevoie să-i mulțumească pentru ajutor. Deși, nu erau câteva zile...era o săptămână.

– Și David Jasper a zis că o să treacă pentru câteva zile, adăugă Tony.

– Înțeleg...

A doua zi, autobuzul de la Emu Heights le duse direct la Sydney, iar de acolo se urcă în tren până la destinația finală.

Totul era nou pentru Catty care admira peisajul fascinantă, la fel ca micuțele ei. Stațiunea, Rainbow Bay era un orașel cu o bisericuță și alte câteva mici magazine. Mai avea și o stație de autobuz, unde o aștepta Bevan, care venise cu mașina lui.

– A fost o călătorie confortabilă, remarcă ea.

– Nu are perne. Ți-am adus una special pentru tine, Catriona.

– Te gândești la toate, râse ea.

– Nu chiar. La una singură.

– Anne, strigă ea. O să mă duc cu domnul Bruce înainte, ca să deschidem. Ești responsabilă pentru fete.

Știa că se poate încrede în ea.

Mașina o luă printre pădurile de eucalipti; autobuzul era chiar în spatele lor. Apoi, dintr-o dată, apărură marea, cu albastrul ei

strălucitor, și plaja aurie.

Blue Pete era într-adevăr o vilă construită special pentru astfel de vacanțe. Avea terase mari, la toate camerele, o baie mare, o bucătărie suficientă pentru a hrăni tot grupul în caz că vremea nu le va permite să mănânce în altă parte.

Catty le ordonă fetelor să-și aranjeze lucrurile pe paturi, după care le dădu undă verde la înot, adică exact ceea ce așteptau. În timp ce micuțele se jucau în nisip sau explorau stâncile, căci soarele începuse a asfinți, Catty și Bevan ieșiră în oraș pentru a suplimenta alimentele cu care veniseră.

– Sper ca briza să se păstreze la aceeași intensitate ca astăzi, zise el la un moment dat. Vreau să scoatem barca. Știi să navighezi ?

– Nu.

– Nici eu, așa că o să ne distrăm.

A doua zi, una perfectă pentru a ieși în larg, nu doar Catty și Bruce se delectară cu o plimbare cu barca, ci și restul, în grupuri mici. Și, într-adevăr, petrecură pe cinste. Bevan era amuzant. Bevan...era dulce. Era partenerul perfect, iar în ultima seară, o ceru de soție. Catty ar fi avut în el tot ce-și putea dori; îl plăcea și oare nu era mai important să-ți placă o persoană decât să o iubești? Iubea și meseria lui, preocupările lui, deci de ce...

– Îmi pare rău, Bevan, oftă ea.

– N-am vrut să te grăbesc, dar nu pot să merg mai departe. Înțelegi?

– Nu.

– Oricum, e ceva, zise el ca pentru sine.

A doua zi dimineață, Bevan plecă devreme. Trebuia să se îngrijească de portocalele lui. În seara aceea avea să sosească David.

Cu toate că nu duceau lipsă de ocupații, Catty găsisese timp să o cerceteze pe Gwendolen. Dar relația lor nu avansase deloc. Noul

mediu, nou și pentru celelalte fete, n-o detensioase. Fata era la fel de introvertită. Catty realizează că trebuia să-și ia rolul și mai în serios.

Ca de obicei, grupul își petrecu ziua pe plajă. După care Catty se confruntă cu o altă problemă, spălatul. Ann Mary se întoarse de pe stânci plină de nămol.

– Ann Mary, strigă Catty văzând-o, la duș cu tine.

Între timp, celelalte fete pregăteau masa. Fetița fugi repede spre baie. Vila avea mai multe băi, pe sistem vechi. Catty o strigă s-o aștepte, căci cada era destul de mare și nu se putea urca singură.

– O să scot dopul.

– Bine, draga mea.

Se auzi clipocitul apei, apoi țipetele fetei. Catty se grăbi spre baie, crezând că micuța alunecase. În schimb, fetița se afla în vană, panicată.

– Soră, mă duc la fund.

– N-ai cum, ești prea mare.

– Ba da; deja mi s-au dus degetele.

Ann Mary își vârâse degetele în gaura de scurgere și acum nu le mai putea scoate. Cele trei degetele începeau să se umfle vizibil. Bineînțeles că ea și le vârâse acolo, dar nu era momentul o certe. Catty se panică și ea. Măcar de n-ar fi fost cea mică. Știa că în curând copilul va începe să plângă și să suspine, ceea ce o dă râma moral. Se gândi repede ce să facă. Nu găsi nicio soluție, doar un instalator ar fi știut cum să scoată inelul de la canal. Poate că cineva din oraș cunoștea vreun instalator. O chemă pe Anne cea mare cu o voce cât mai naturală. Fata veni și i se încredință sarcina de a chema pe cineva.

Fetița începuse a se teme și-a se zvârcoli neliniștită, încât Catty nu reuși deloc să o stăpânească. În cele din urmă, inevitabilul se produse, și Ann Mary începu să plângă. Celelalte fete se strânseseră

între timp în ușa băii, urmărind scena în tăcere. Catty le era recunoscătoare că stăteau în liniște. Apoi, brusc, cineva apărui în spate, cu ursulețul lui Ann Mary. Era Gwendolen. Îi dădu animalul, iar fetița se mai liniști, și-ncepu să sughită. Văzând acest lucru, nou-venita îi aduse o altă jucărie, apoi alta și alta, până ce baia se umplu de animale de pluș. Cum fetița nu mai trăgea de degete, acestea nu se mai umflară.

– Săpun, se auzi o voce masculină.

Spre ușurarea lui Catty, David sosise.

– Era în oraș, cerea îndrumări, zise Anne cea mare. Cum e Ann Mary?

– Se pare că... au ieșit.

– Și nu s-a rănit prea tare, zise David ridicând-o pe micuță în brațe. Trebuie să-i mulțumim cuiva, adăugă arătând spre Gwendolen.

– Gwendolen, noua noastră colegă, zise Catty mândră. Care este și foarte isteată.

– Isteață e prea puțin spus. Mai degrabă deșteaptă, zise David. Știi ce-nseamnă asta?

– Oarecum, răpunse fata cu un glas calm, luminos, la care Catty nu se așteptase.

Era o fată foarte plăcută. Restul se strânseseră în jurul ei, acceptând-o ca pe o regină. Ann Mary se gudura pe lângă ea, invidioasă pe cele ce încercau să-i fure "garda de corp".

– Soră Quentin, cred că ți-ai pierdut un susținător, zise David.

– Cred că m-aș fi descurcat și înainte fără, remarcă ea, amintindu-și de pozele distruse de fetiță.

– De ce?

– Numai așa, se înroși ea, refuzând a-l implica și pe el în problemele personale.

El așteptă un timp, apoi, dându-și seama că ea nu va intra în detalii se interesă de nou-venită, iar ea îi povestește atât cât știe.

– Cum se poate ca o singură situație să schimbe comportamentul unui copil? comentă ea la final.

– N-au schimbat copilul, au schimbat mediul, care a devenit mai stresant, iar copilul s-a retras în sine, a devenit antisocial.

– Domnul Chester spunea că trecutul familiei este unul exemplar.

– Are dreptate. Îi cunosc familia.

– Și atunci? se miră ea, neînțelegând ce provocase situația lui Gwendolen.

– Ambii părinți sunt foarte inteligenți. Am fost la facultate cu Hugo.

– Dacă e așa, înseamnă că și-au dat seama că e ceva în neregulă cu fiica lor.

– Nu e nimic în neregulă, e pur și simplu mai puțin deșteaptă decât restul familiei.

– E absurd!

– Poate, dar oamenii deștepți precum cei din familia Grace au anumite standarde.

– Cred că a-ți înțelege propriul copil e mai important decât orice altceva.

– Da, tu crezi asta. Dar... adăugă el misterios, ai cumva un doctorat în psihologie? Nu, mă gândeam eu. Ai doar o diplomă de asistentă pe perete.

– Nu e pe perete, se înfurie Catty. Scuze că vă dezamăgesc prin cunoștințele mele, dar mi s-a cerut doar o diplomă, nu un doctorat.

– Calmează-te; ești la fel de sensibilă ca Ann Mary.

– Promit că n-o să-ncep să plâng.

– Mai bine. Înainte de a închide subiectul, aș vrea să-ți amintesc

că sunt doar unul din membrii conducerii. Și...n-am fost dezamăgit.

– Pun pariu. N-ați fi angajat pe cineva mai prost decât dumneavoastră.

– Familia care a adoptat un orfan, din toți cei disponibili...pe care o chema Catriona...

– Da?

Oare unde bătea?

Dar nu încerca nimic.

– Nu te-au "scuturat" prea bine, zise el cu răutate.

– Nu m-au "scuturat" niciodată.

– Pun pariu.

Anne îi anunță că venise timpul ceaiului. Catty îl informă cu un glas cât mai calm, în ciuda faptului că-i crescuse tensiunea, că n-aveau mare lucru de mâncare și-l conduse spre bucătărie.

Ann Mary și Gwendolen deveniseră prietene nedespărțite, iar nou-venitei îi plăcea situația.

A doua zi, Catty și Gwendolen rămaseră împreună pe plajă, în timp ce David le luă pe fete la o plimbare cu barca, asumându-și rolul căpitanului de vas, mai artistic decât apaticul Bevan. Fata reuși, în sfârșit, să-și deschidă sufletul.

– Am un frate și o soră, dar sunt diferiți de Ann Mary.

– Vrei să spui că nu sunt la fel de atașați de tine. Poate că sunt mai mari decât asta mică.

– Într-adevăr, dar n-au făcut-o niciodată. Sunt mai mari și mai inteligenți decât mine. Știu să răspundă mai repede; și eu răspund corect, dar cu întârziere.

– Sunt multe lucruri pentru care ai nevoie de timp. De exemplu, să scrii poezie, să pictezi.

– Mi-ar plăcea, dar părinții...

– Ar fi mândri să afle în tine ceva diferit de ceea ce fac ei sau frații tăi. Poate că nu le-ai spus niciodată, nu ?

– Despre poezii și pictură? Nu.

Se lăsa o clipă de tăcere.

– Te-ai purtat foarte bine ieri, cu Ann Mary.

– Dar n-a fost o mișcare inteligentă, nu? Știu că așa ai spus, dar n-a fost.

– Doctorul David a numit-o deșteaptă, iar eu sunt de acord cu el. Și mi s-a părut și un gest extraordinar. Așa că am de gând să le-o povestesc părinților tăi într-o scrisoare. Îți iubești părinții, nu?

– Da, dar ei nu mă pot iubi. Adică sunt drăguți cu mine și se străduiesc, dar cum ar putea mai mult, când eu sunt înceată? Nu primesc premii, nu mă remarc prin nimic.

– Deci... ai încercat să-i atenționezi prin altfel de metode... prin ceea ce n-ar fi trebuit să faci.

– Da.

– Să știi că sunt sute de posibilități de a le arăta ce poți. De exemplu, sora ta... ar fi liniștit-o pe Ann Mary la fel?

– Nu, recunosc fata, dar are note mai mari ca mine la matematică.

– Matematica n-ar fi salvat-o pe Ann Mary, zise Catty, conștientă că exagerează. Ai o intuiție foarte bună, mă refer la un simț a ceea ce se poate face și a felului în care trebuie acționat. Poartă-te la fel, într-un mod calculat. Deși... ai umplut cam repede baia cu jucării.

– Aș fi putut și mai repede, dar m-am gândit că o să pară un gest prostesc.

– Niciodată să nu gândești așa; pur și simplu acționează.

– Dar ai mei...

– Ar fi mândri de tine. Încearcă. Vorbesc eu cu ei, după care să te deschizi și lor, bine?

– ...Da, zise fata ezitând.

Barca se înapoiase, iar Ann Mary își regăsi idolul.

– Cum e să fii detronată? zise David.

– Să nu exagerăm!

Ultimele cuvinte le rostise pe un ton cam iritat, dar își amintise din nou de pozele furate, și sentimentul geloziei reveni, cu toate că nu i le aducea înapoi pe Gaby și pe Georgie.

– Soră, îți vorbesc și nu mă ascuți, îl auzi.

– Îmi cer scuze, doctore. Ce spuneți?

– Să vii în barcă. Ești singura rămasă.

– Am fost cu Bevan, însă el n-o luă în seamă.

– Anne, tu ești mama lor, și-i făcu semn lui Catty să urce.

Deși se feri o clipă, îl urmă. Călătoria cu David nu semănă deloc cu stilul de a conduce al lui Bevan. Acesta din urmă o făcea ca la carte, pentru că așa citise, în schimb David prețuia fiecare element pe care o astfel de călătorie îl putea oferi. Ieșiră din golfuleț, mergând de-a lungul coastei, urmând direcția vântului.

La un moment dat Catty observă că mijlocul bărcii începe să ia apă, și-l informă pe David. El se încruntă, dar își păstră calmul, și încercă să remedieze crăpătura cu un placaj și niște gumă de mestecat, dar nu reuși.

– Nu ne putem întoarce? întrebă ea.

– N-am fi în siguranță. Mai e un golf după stâncile alea. O să ridici pânza, ca să mergem mai repede. Te simți bine?

Nu era în apele ei, mai ales că din lecturile ei despre navigație știa când situația devenea critică. Și începuse a bate vântul, iar valurile se întetiseră.

– Da...

– O să fie bine.

Traseră aproape de coastă, iar David conduse barca printre

stâncile dese, o treabă destul de dificilă. Apoi, ancoră bine barca și o ridică pe Catty în brațe pentru a o duce pe mal. Cu toate că nu se plimbaseră mult, pe Catty o luase cu amețeli, iar când David o lăasă jos, se dezechilibără. El o prinse ferm, iar ea îi simți trupul puternic, parfumul bărbătesc, cămașa udă ce se lipea de bluza ei, tot udă.

Și-apoi, buzele lui sărate.

Conștientă de mișcare, nu se împotrivi, ci se lăasă purtată de val.

Capitolul 9

Două zile mai târziu, se întoarseră la Complexul Univers. După episodul din larg, se pornise ploaia. Cerul se întunecase dintr-o dată.

— E un avertisment, îi anunță vânzătorul de la magazinul de unde se aprovizionau.

Catty trebui să se descurce singură cu plasele, David o aștepta la mașină.

Trecuse abia o oră de când acostaseră, și deja se aflau la cuțite; din nou. Amintirea momentului în care se dezlipise de el îi dădea fiori. Bulversată de întreaga scenă, nu înțelegea cum de... Probabil că și el simțise mirarea ei, căci se retrăsese oarecum rușinat, nedorind a da impresia unei slăbiciuni de moment. Considerând masca pe care o purtase-ntotdeauna, gestul lui n-ar fi trebuit luat în serios.

— Cred că e din cauza mării, șopti ea. Mai întâi Bevan, apoi...

"Apoi tu" ar fi vrut să zică, dar licărul neliniștit din ochii lui o împiedică să continue. Nu-l mai văzuse niciodată atât de nervos.

— Colecționezi inimi precum scoicile, soră?

— Nu la asta mă refeream, dar se potrivește.

– Nu în ce mă privește. Nu sunt cel pe care să-l aduni pentru ca apoi să-l lași.

– Îmi strâng scoicile pe-o sfoară, îl provoacă ea furioasă.

Îi oferise o porțiță de salvare, un semn al neimplicării ei; la urma urmei, și el se simțea la fel de ridicol, dar refuza să profite de ocazie. Îmbrățișarea instinctivă nu putea fi una serioasă, deci dacă nu-i accepta scuza cu marea, înseamnă că fusese un gest pentru amuzament. Îi ardeau obrazii.

Ea se întoarse pe călcâie, dar el îi ținu calea.

– Mai întâi Bevan – ce-nseamnă asta?

– Ce ți se pare?

– Răpunde-mi, la naiba!

– Ar trebui? După cum ai spus, ești doar unul din membrii conducerii. Și oricum, e o chestiune ce mă privește.

– Răspunde-mi, Catriona. Ce-ai vrut să spui.

– M-a cerut de soție, răspunse ea distantă. Pot să mă duc acasă, acum?

– Și ce i-ai răspuns?

– Îmi dai drumul, te rog?

– Ce i-ai zis?

– Doctore, ia-ți mâna de pe mine.

– Dacă nu-mi spui, sunt în stare să te las fără suflare!

– L-am refuzat, zise ea mai nepăsătoare decât și-ar fi închipuit că putea fi. La fel ți-aș spune și ție.

– Pentru că nu mai ai nimic de dăruit? Pentru că totul s-a consumat? Detașare – asta îți dorești, nu?

– Chiar nu ți-ai dat seama?

– Te iluzionezi, răspunse el.

Se asigurase că barca e bine legată, după care porniseră împreună spre vilă. Nu-i acordase niciun ajutor pe drumul stâncos.

Obosită din cauza legănării, a clipelor tensionate din barcă a ceea ce urmasa, Catty se căzni cum putu în spatele lui.

După consumarea momentului, niciunul nu mai deschisese gura. Întrebat de barcă, el îi răspunse că se întoarce după ea mai târziu. David se interesă dacă are nevoie de cumpărături, și se oferi s-o ducă în sat.

– Nu e nevoie.

– Ba da. O să plouă. De fapt, o să toarne.

– E doar un nor, zise ea iritată.

Dar vânzătorul era de aceeași părere cu David. Până să ajugă înapoi la vilă, previziunile se confirmară. Privind spre mare, Catty constată apele tulburi, talazurile mari și furia acestora. După care începu să plouă. Din instinct, numără fetele. Erau toate. Puse de ceai, cu toate că se simțea parcă amețită, ca atunci când coborâse din barcă.

Potopul nu se potoli întreaga noapte, iar spre dimineață ritmul părea că se mai domolise. Atât David cât și vânzătorul considerau că vremea va continua la fel, iar Catty se hotărî să împacheteze și să se întoarcă acasă. Fetele nu se împotriviră, căci începuseră să se plictisească. David se interesă de mersul trenurilor și al autobuzelor. O invită pe Catty să meargă alături de el în mașină.

– Trebuie să le supraveghez pe fete, se scuză ea.

– De ce nu spui că, mai degrabă, ai vrea să le supraveghezi pe fete ?

Călătoria de întoarcere fu dezolantă de la început până la sfârșit. De la Sydney până la Emu Heights nu încetă să plouă. Nimic nou la Univers. Ben, șoferul de autobuz, spunea că cei de-acasă deveniseră îngrijorați.

Și totuși, spiritele păreau că se încing la sosire. Ann Mary n-o slăbea din ochi pe Gwendolen. Aceasta din urmă se schimbase

radical... Adrienne pleca acasă. Ceea ce nu putea decât să o bucure pe Catty. Singurul lucru cu care nu se putea împăca era privirea dezarmantă a copiilor ce rămâneau în urmă, abandonati. Astfel că planifică o petrecere pentru plecarea Adriennei.

Fericite la culme, copilele se distrau, profitând de dulciurile și de muzica pe care Catty le-o adusese. Făcuse rost de un pick-up și de discuri care să se potrivească gusturilor și vârstei fetelor, prin bunăvoința lui David.

– Nu era nevoie, remarcă ea fericită că le vedea pe fete bine dispuse.

– Acum spui "Nu" la toate?

– Hai să nu ne certăm.

– Bine, surâse el.

Zâmbetul lui avea ceva fermecător. Ar fi vrut să-i mulțumească, dar lăsa asta pe mai târziu.

– Crezi că eu nu le cunosc, soră? Nu uita că și eu am fost orfan, adăugă cu un glas ciudat. N-am discutat niciodată despre asta, nu? Despre ceea ce ne leagă din trecutul nostru.

– Ar fi prea mult. În plus, povestea mea a sfârșit fericit.

– Da? Ești sigură? Uneori am impresia...

– Da, întări ea imediat.

Copilăria ei fusese minunată alături de mama și de Roger; își refuza nostalgia pierderii celor două nepoțele.

– Catriona, îl auzi deodată, vrei să-mi spui ceva?

– Să-ți spun... Da, îți mulțumesc din suflet pentru pick-up. Dar cred că efortul e prea mare.

– Nu la asta mă refeream. Ci la... copii.

– La copii? se miră ea. Adică la Gwendolen, desigur. Da, e cu totul alta acum.

– Nu mă refeream nici la ea, dar dacă tot ai adus-o în discuție,

să știi că familia ei vrea s-o ia acasă.

– Nu, se grăbi Catty.

– Cum adică? Dar acolo e locul ei.

– Încă nu. Pot să-ți explic, deși n-am dreptul, dar vreau mai întâi să vorbesc eu cu ei. Să...

– Cu astfel de părinți, e nevoie de cineva calificat pentru treaba asta. Iar tu nu ești.

Ea tăcu.

– Vrei s-o mai ții?

– Da. Pentru Ann Mary...

– Nu pentru Ann Mary. În sufletul tău, vrei, de fapt, să-i pedepsești.

– Nu, bineînțeles că nu. Or fi așa cum mi i-ai descris, înzestrați și cu pretenții, dar...

– Dar e mai important să-ți accepți propriul copil.

– Așa cred eu, zise ea fără a-l privi.

– Știai, nu? Cred că da.

Nu se așteptase la o asemenea reacție, și-și ridică ochii. El zâmbea... un zâmbet fermecător.

– Și totuși, soră, nu-ți bârî nasul unde nu-ți fierbe oala. Am să discut eu cu ei.

– Ca vechi prieteni ce sunteți? Mă privește și pe mine.

– Deși n-ai dreptul la replică, am să-ți răspund. Am să port o discuție strict profesională, nu familiară, soră. Întâmplător, am o diplomă și în psihologie.

– Nu e de mirare că nimeni nu ți se împotrivește, zise ea regretând imediat scăparea.

– Ai fi vrut să ai această satisfacție?

El făcu o mișcare bruscă, încât Catty avu impresia că vine spre ea.

– Dacă nu mai e altceva de comentat...referitor la situația lui Gwendolen...

– Nu înțeleg.

– Dacă mai ai ceva de obiectat...

– Nu mai am, doctore, nu-mi mai vârn nasul. Dar măcar pot să mă întâlnesc cu familia Grece când vin sâmbătă în vizită? Sunt asistenta fetei.

– O fi tu surioara lor, dar ai niște gheruțe ca o tigroaică. Mă duc să le citesc următorul capitol din poveste, așa că-ți poți continua seara alături de Bruce.

– Ne-am întâlnit o singură dată. Să le chem pe păsărelele înăscute, cu acea curiozitate nețărnută și felul lor calculat de a gândi, în ciuda vârstei fragede?

– Ai ținut mine vorbele mele? râni el.

– Nu...Adică ...

– Ba da. Cuvânt cu cuvânt. De la prima întâlnire. Catriona, și o privi adânc în ochi, simt că ai vrea să-mi spui ceva...să mă întrebi...

– Vreau să-ți spun că-mi fac plimbarea obișnuită cât timp le citești. Și voiam să întreb dacă e în ordine.

– Este, și sper să cazi de pe stânci! îi trânti el.

– Să văd ce pot face.

Familia Grace sosi chiar a doua zi, fără copii, pentru a o lua pe Gwendolen.

Catty nu fusese de față la discursul lui David, deci nu știa împrejurările în care acesta se desfășurase. În orice caz, dădu rezultate, căci cei doi plecară fără fată. Cu siguranță, nu le plăcea prea mult ideea, ceea ce înseamnă că David jucase un rol important în decizia lor. Mai târziu, chiar Gretel Grace admisesese acest lucru, pe când lua ceaiul împreună cu Catty la blocul fetelor...servite

fiind de Gwendolen.

Catty descoperi în Gretel o femeie foarte plăcută. Un chip inteligent, cu ochi luminoși ca a unei adevărate mame, dar și ai unei ființe înzestrate.

– Niciodată n-am perceput-o pe Gwendolen drept ceea ce este cu adevărat. Nu cred, totuși, că ne-am purtat rău cu ea, ba chiar cred că eu și cu Hugo am închis ochii la răutățile ei ; poate că ea ne-a ghicit frustrarea. Felul ei de a gândi...

– E cu totul diferit, interveni Catty.

Îi expuse părerea ei despre înclinațiile fetei.

– Presupun că ceilalți copii sunt mai spontani...pricep totul mai rapid. Însă Gwendolen simte fiecare cuvânt, obiect, culoare; are visurile ei. Poate că astfel de lucruri nu clădesc o națiune, dar...

– Mă uimiți – fiica mea să fie poetă?

– Ar putea deveni o artistă sau orice altceva; doar pentru că n-are aplecare spre știință, spre lucruri exacte...

– Am trecut-o cu vederea. De fapt, nu i-am arătat-o, dar ea a simțit, a conștientizat faptul că o excludem și, disperată, a încercat să iasă în față, să ne atenționeze.

– N-are să se mai întâlnească acum. Aici se simte importantă. După cum spuneam, fetele au rămas impresionate de acel incident.

Familia Grace pleacă odată cu ceilalți vizitatori. Catty, urmărind-o pe Gwendolen, observă o stare de liniște interioară pe care fata nu o avea atunci când apăruse la Complexul Univers.

– Aș putea merge acasă oricând, dar știți... Ann Mary...

Ann Mary. Nu se știa nimic despre mama ei, doar despre bunică. Iar Catty știa că ea seamănă cu bunica fetei. Probabil că Gwendolen intuise faptul că fetița are nevoie de cineva apropiat, mai ales în ziua respectivă. Seara, David veni la blocul Sky cu vestea că bunica lui Ann Mary murise. Catty nu știa cum s-o ia pe fetiță. Deja își

închipuia suspinurile ei.

– Mai are pe cineva?

– Nu știm decât că mama a încredințat-o bunicii.

– Înseamnă că e a nimănui, acum.

– Deocamdată, da...

– Ce vrei să spui? Îl privi ea întrebător.

– Încă nu sunt sigur. Dar nu vreau să speriem copilul, mai așteptăm puțin. Nu vreau să dau naștere chiar acum unui șoc emoțional. Poate nu știi, dar sunt preconizate inundații.

– Poftim? Dar nu mai plouă... nu așa de tare.

– Plouă încontinuu de săptămâni.

– S-a mai întâmplat?

– Au mai fost doar ieșiri din matcă, de care s-au ocupat fermierii. Dar amenințarea n-a fost niciodată la fel de mare ca acum.

– Și ce-o să facem?

– O parte din Centru va fi izolată. Știu care, iar autoritățile deja au început evacuările. Dar, normal că mulți n-or să accepte să plece, și nu-i putem învinui. Și-atunci, va trebui să intervenim cu elicopterul, oftă el.

– Și satul o să fie complet izolat de Univers?

Se gândea, de fapt, la persoana lui.

– Da. S-ar putea să ajungă și aici, pe platou. Dar dacă nu ieșiți în calea apelor furioase, nu vă va afecta prea mult.

– Bine. Pot să ajut?

– Să sperăm că nu întâlnești vreo situație critică, dar dacă e să fie, să rămâi calmă.

– Bine. Dar mă refeream dacă te pot ajuta pe tine.

– Pe mine? și o privi îndelung, încât ea se intimidă.

– Adică, în sat. Cu acțiunile de evacuare.

– Nu, răspunse el, urmărind-o.

O conduse acasă, și intră în spital pentru a face un inventar al medicamentelor. Aveau de toate, în afară de anestezice. Dar poate nu va fi nevoie.

Capitolul 10

A doua zi, școala rămase închisă. Cursurile de apă din împrejurimi creșteau văzând cu ochii și exista temerea că micuța clădire ar putea fi izolată, iar copiii părăsiți acolo.

Catty nu se alarmă la aflarea veștii, iar cărarea de întoarcere acasă era încă uscată. Știa că micuțele se vor entuziasma la ideea că pot arunca în apă bărcuțe și ramuri de copaci. Atâta timp cât rămâneau la blocul Sky nu-și făcea griji pentru ele, cu toate că-i lipsea momentul de respiro dintre nouă și cinci.

Insistă ca fetele să formeze o clasă pentru a continua orele ; astfel, reuși să le acapareze atenția timp de câteva ore cu lecțiile noi. Descoperi veleități de profesoară în Dorothea, pe care o știa mai împrăștiată, și care-și preluă rolul ca și cum ar fi fost profesor calificat. Ciudat cum talentul unui copil se putea ascunde sub un temperament aparte, pentru ca apoi să răsară dintr-o dată, dovedind ce e în stare. O profesoară din Dorothea, o fire de artistă în Gwendolen. O asistentă în Anne.

După-amiază, Catty le scoase pe fete să ia o gură de aer. Chiar de pe creasta cea mai înaltă, nu puteau vedea mare lucru. Râul din vale căpătase o culoare gălbuie, dar nu părea amenințător. După

plimbare, servică ceaiul, se întoarseră acasă, ascultară muzică în lipsa lecturii din povestea Bettinei, apoi se culcară.

Nu se știe cât de mult ațipise Catty, când bătăile din ușă o treziră. Era Anne, echipată complet în uniformă.

– Ce s-a întâmplat ?

– Avem o urgență, soră. Trebuie să mergem la spital...Adică dumneavoastră trebuie...

– Nu, mergem împreună. Dar cum de te-ai pregătit așa de repede, draga mea? Dormeam chiar atât de adânc încât nu m-a putut trezi Tony?

– Eu m-am trezit înainte să ajungă el; aveam un presentiment...Nu știu cum să vă explic, dar știam că trebuie să mă trezesc.

Catty nu știu ce să-i răspundă.

– Ți-a spus despre ce e vorba?

– Un copil.

– Poftim ?

– O doamnă pe nume Brennan, care a intrat în travaliu. E din cartierul Felix.

– Nu poate veni aici.

– N-are unde să meargă; a fost evacuată. Numai aici poate veni. Dacă fătul așteaptă până dimineață, doctorul David ar putea ajunge cu elicopterul să preia cazul; nu poate ateriza în noaptea asta. Sunteți gata?

Gata? Niciodată Catty nu se simțise mai puțin pregătită pentru a înfrunta situația. Nu avea cunoștințe de obstetrică și nici de pediatrie; tot ce știa învățase prin saloanele de spital.

– E primul copil, anunță Anne.

– Atunci, o să dureze ceva timp, zise Catty ușurată.

– Deja a trecut destul timp.

– De...unde știi? A, de la doamna Chester...

– Da, dar familia Chester nu e aici. Nu știați? Au plecat ieri după provizii și nu s-au putut întoarce din cauza apelor.

– Și-atunci, cine mai e?

– Numai dumneavoastră, soră; și dacă vă pot fi de ajutor...

– Ești foarte drăguță, dar acum e vorba de un copil... Adică, știu că am discutat noi atunci, dar situația e mult mai serioasă, și ești așa de tânără.

– Nu sunt. Poate pe dinafară, nu și pe dinăuntru. Am învățat multe lucruri, deci, dacă mă îndrumați...

– Sper că nu vom avea prea mult de furcă...

Intrară în camera unde se afla femeia. Tony discuta cu soțul acesteia, care păși jenat spre Catty.

– Știu că e o situație delicată, dar Janet a ținut neapărat să rămână alături de mine până în ultima clipă...

– Înțeleg, zise Catty încercând să pară calmă, după care îi rugă pe cei doi să iasă din salon.

Cercetă femeia, care zăcea liniștită pe pat. Inspiră adânc și-i puse câteva întrebări. Janet îi povesti câte contracții avea pe minut – le numărase – și că nu urmase dieta doctorului, că nu știa mare lucru despre nașterea pe cale naturală. Catty îi verifică temperatura și ieși să discute cu bărbatul și cu Anne. Tony se întorsese la băieții lui, ceea ce era de învidiat.

– Anne, ascultă-mă puțin.

– Da, soră.

– Nu vreau să te sperii de ceea ce ai să vezi.

Și-i expuse procesul nașterii, iar fata primi informația cu multă naturalețe. Ca și cum ar fi discutat cu o femeie matură, nu cu un copil de cincisprezece ani.

– Nu avem anestezice, dar mama trebuie să rămână relaxată.

– Relaxată, încuviință fata.

Se întoarseră în salon și o rugă pe fată să dezbrace femeia. Îi numără contracțiile și decise că bebelușul nu va mai aștepta ziua de mâine. O așează pe Anne în spatele femeii pentru a o ține de încheieturi. Îl trimise pe soțul acesteia la Tony cu un mesaj special pentru a-l scoate de-acolo. Până să se întoarcă, Anne preluase rolul încredințat, cu toate că femeia păruse reticentă la început. Anne i-o luase înainte cu tot ceea ce trebuia făcut – Anne care avea să părăsească Universul luna următoare, care avea să lucreze într-o fabrică sau ca menajeră, Anne tăiase cordonul ombilical exact așa cum îi explicase Catty și înfășurase copilul într-un prosop.

– E băiat!

– Da? Strigă femeia, fericită. Unde e Jim?

Copilul și mama dormeau de câteva ore. Jim și Catty se relaxau cu o cafea.

– E ciudat, soră, spunea Anne în timp ce curățau totul. Nu mă mai preocupă problema asta, deși cred că niciodată nu voi mai avea ocazia să fiu asistentă. Dar m-am simțit minunat, cu adevărat minunat.

Se luminase de ziuă. În timp ce toată lumea stătea liniștită, se auzi șuvoiul de apă năvălind peste complex. Din fericire, trecu pe lângă spital și pe lângă majoritatea clădirilor din Centru, năpustindu-se la vale. Însă o luase pe Anne. Până să se dezmeticească Catty și Jim, Anne era târâtă odată cu apele învolburate. Dacă ar fi intrat înăuntru cu un minut mai devreme...sau cu un minut mai târziu...surzând...Catty știa că fata râdea, era fericită de miracolul la care participase. Ar fi fost cu ei. Un moment de care-și va aminti întreaga viață.

La ora opt, Tony o anunță că o găsiseră pe Anne. Și negă din cap, prevăzător. Totul se petrecuse atât de neașteptat, încât fata nici

nu avusese timp să reacționeze. Nu mai existau alte asemenea pericole, apele se liniștiseră. Apoi o sună David.

– Da, răspunse ea, întrebată fiind dacă totul e în regulă.

– Am fost îngrijorat, se auzi glasul lui răgușit. N-am avut răgaz nicio clipă, urgențele au sosit încontinuu, dar în fiecare clipă. . .

– Am asistat la nașterea unui copil, un băiat, îl anunță ea, la fel de sec.

– E bine ?

– Da.

– Mă bucur, și-ncepu s-o laude – dar nu ea merita laudele, ci Anne.

– David. . . îl întrerupse.

– Da?

– Anne.

– Ce e cu ea?

– Am pierdut-o.

– Ann Mary? strigă el după o clipă de tăcere. Sau Anne cea mare?

– Anne, îngăimă ea, nemaiputându-și stăpâni lacrimile.

– Vin imediat, șopti el.

După cinci minute apele care se strânseseră pe platoul de la campus începuseră a se scurge în jos, iar după cinci zile, se retraseră complet. Singura dovadă a dezastrului erau mormanele de pietriș și de resturi pe care șuvoaiele le strânseseră de prin grădinile oamenilor. . .și amintirea Annei. Ea fusese singura pierdere umană. Ironia sortii făcuse ca pe acea culme, cel mai sigur loc dintre toate, să se înecă o fată.

Veni și mama ei, îmbrăcată în haine negre, scumpe. Se lamentă la nesfârșit, se plânse de cheltuieli, motivând că fata ei ar fi trebuit s-o susțină. David o asigură că înmormântarea va fi suportată din bugetul Centrului.

A doua seară, doctorul veni pentru următorul episod cu Bettina.
– Nu se termină niciodată, o anunță pe Catty. Și e doar prima carte din serie.

– Care e doar despre Bettina?

– Îi putem schimba numele, dacă e nevoie.

– Nu contează, zâmbi ea pentru prima oară după două zile.

Trebuia să-și recapete zâmbetul. Copiii aveau nevoie de ea.

– Dar ar fi ciudat să avem o Bettina aici; adică, nu ciudat, ci nelalocul lui. Oricum, o să avem o fată nouă, pe nume tot Anne.

– Sunt trei.

– Trei?

– Una pentru Anne, una pentru Gwendolen, și una pentru Ann Mary.

– Ann Mary ? Știam că Gwendolen pleacă, dar cea mică... Unde?

– Cu Gwendolen. Speram că așa are să se întâmple, explică el, văzând-o mirată. Sunt oameni inteligenți, și au întrevăzut că n-au șanse să le despartă tocmai acum.

– Dar și-o doresc?

– La fel de mult ca pe propria fiică.

– Ce vârste au celelalte?

– Șapte și cinci.

– Șapte și cinci... "Ca Georgie și Gaby", gândi Catty. Sunt orfane?

– După tată.

– Și mama?

– Nu le mai dorește.

– O să fie greu; astfel de copii sunt întotdeauna cei mai dificili.

– Nu și acum. Ele au vrut să vină ?

– Au auzit de Univers?

– Nu...dar au auzit de tine.

- De mine? Întrebă ea, bulversată. Cum adică?
- Gabrielle Forbes și Georgiana Forbes. Dacă vrei o descriere, ți-o dau. Uite, am și o poză, și scoase portofelul pierdut al lui Catty.
- De unde... îl ai?
- L-am salvat înainte ca cea mică să-l arunce în vale.
- Era geloasă.
- Nu la fel de geloasă cum am fost eu.
- Ea îl privi fără cuvinte.
- Nu, nu la fete mă refeream; ele au să fie întotdeauna ale mele.
- Ale lui? se întrebă ea.
- Pe tatăl lor. Eram gata să mă lupt cu o amintire vie, Catriona, nu și cu una moartă.
- Roger a fost fratele meu... nu în adevăratul sens al cuvântului, dar l-am iubit. Și le-am adorat pe fete. Când Lilla le-a luat de lângă mine... și se opri, nelămurită. Ai zis că întotdeauna vor fi ale tale?
- Da. Lilla a fost sora mea vitregă. O consideram muza mea. Plecarea și căsătoria ei în Anglia m-a distrus. Când mi-a trimis o poză cu fetele... cu aceste fete... le-am considerat ca fiind ale mele, exact așa cum tu le-ai crezut ale tale.
- Dar urăști femeile.
- Le-am urât o vreme. O veneram pe Lilla, care m-a dezamăgit.
- O iubeai? Nu voiai ca ea să se căsătorească?
- În niciun caz. Când a murit soțul ei și s-a recăsătorit, mi-a scris că în sfârșit va scăpa de fete. Cred că asta a pus punct la toate. Atunci, am început să urăsc femeile, toate femeile... cu excepția celor două care erau ale mele.
- Ale mele, îl corectă ea.
- Ale noastre.
- Se lăsă o liniște deplină.
- I-am pierdut urma. Nu mai voiam să știu nimic de ea... Până

când am observat această poză la tine. Nu eram sigur, dar mi-a atras atenția. Și de-atunci, am început s-o caut și abia recent am dat de ea.

– Și fetele?

– Erau la o școală care nu mi se părea de încredere. Lilla e eșuat și-n a doua căsnicie și m-a rugat să le preiau eu.

– N-ar fi făcut asta dacă ar ști că și eu sunt aici.

– I-am spus. I-am spus că fetele n-au să fie doar ale mele, ci ale noastre.

– Și a acceptat?

Din nou tăcere, iar Catty realizează că bărbatul din fața ei se străduia să-și înăbușe disprețul.

– Ar face orice pentru bani.

– Adică...le-ai cumpărat?

– Se poate spune și așa.

– Dar...n-am bani să-ți dau partea mea...

Același moment tensionat, cel mai lung dintre toate.

– Poate că...aș putea să te cumpăr eu pe tine.

– Ai vrea?

– Nu în mod special. Aș putea să fac și un schimb.

– Cu ce?

– Cu dragoste.

– Cu dragoste? șopti ea.

– Ai auzit vreodată de acest sentiment? În afară de afecțiunea pentru copii...pentru pădurile de portocali...pentru...Catriona, ai auzit de dragoste vreodată?

– Da.

– Și o ai? Acea dragoste?

– Da.

– În ciuda glumelor mele pe seama lui Bevan, l-ai iubit?

– Nu.

– Pe altcineva? Pe Tony? Sau vreun alt sătean?

– Nu.

– Pe cine?

– Pe tine.

El nu reacționează la început.

– Spui asta doar ca să pui mână pe fete. Să știi că nu e nevoie, sunt corect.

– Câtă generozitate! N-ar fi fost mai bine să spui asta de la început, ca să nu mă pui pe mine în situația de a recunoaște?

– Te-am pus într-o postură delicată?

– Da...adică nu...Adică...

– Adică ce?

– Adică, presupun că ești mulțumit acum că m-ai umilit, că...

Nu continuă, căci brațele lui o cuprinseseră.

– Te iubesc, femeie. Te voi iubi la nesfârșit. Te-am iubit încă din prima clipă. Recunosc că te-am și urât, dar mi-am dat seama că sunt influențat de Lilla. Te voi iubi cu sau fără copiii noștri ; dar e mai bine cu ei. Trebuie să sosească din minut în minut. Ba chiar, dacă te uiți acolo...

Și Catty se uită pe fereastră. Într-adevăr, autobuzul sosisese. Două ființe mici coborâseră și fugeau spre ei.

– Dragele mele!

– Mătușă Catty!

– Aici i se zice "soră", observă David, dar vă obișnuiți voi. Pe mine mă știți. Sunt David.

– Unchiul David, zise Catty.

Cei patru se îndreptară spre blocul Sky, sub privirile curioase ale celorlalte fete.

– Doctore, zise Dorothea făcând pe profesoara, dacă vreți să vă

ocupați de nou-venite, pot eu să le citesc capitolul următor.

– Nu, n-aș pierde asta pentru nimic în lume.

Și luă cartea, aruncându-i lui Catty o privire grăitoare – chiar dacă povestea se sfârșea, chiar dacă fetele aveau să viseze în curând în paturile lor cu luminile stinse, noaptea continua.

Sfârșit